

ספר היתר

במדרבא, פנופא דא, בגין למלעי באורייתא,
ואתפרש מן מתא, נפרד מקין, אתפרש מהווא
עפא דהיה בקדמיא, ואתבבקי ביה בקודשא
בריה הוא, נפרד מקין.

זכאור פר נש דזכי באורייתא, למיזל
לאתבבא באורייתא. דכד פר נש אזיל
(דף קכ"ב ט"א) באורייתא דאורייתא, משנה עליה

רוחא קדישא עלאה. כמה דאת אמר, (ישעיה לב)
עד יצרה עלינו רוח מפורום. וכד פר נש סטי
אורייתא, משנה עליה רוחא אתרא מסטרא
אתרא, דהוא סטרא דמסאבא. וסטרא
דמסאבא אתער מסטרא דנקבא דהווא
רפא, דתמן מדורין דרוחין פישין, דנזקין לבני
נשא, דאקרוין נזקי עלמא. דהא מסטרא דקין
קדמא אשטחבא.

ויתרו בקדמיא כומרא לעבודת זרה הוה,
ולכהווא סטר היה פלי, ומשנה עליה
רוחא מהווא אתר. ועל דא אקרי קיני לבתר
נפרד מקין (דף ט"א), ואתבבקי (כא ואתבבקי) ביה
בקודשא ברין הוא, (כא משכח) דכל מאן
דאתבבקי ביה בקודשא ברין הוא, ועבדי
פוקדי אורייתא, פככול, הוא קינים עלמין,
עלמא דלעילא ועלמא דלתתא. והא אוקמוה,
ועשייתם אותם פתיב.

וכך מאן דעבר על פוקדי אורייתא, פככול
פגים לעילא, פגים לתתא, פגים לגרמיה,
פגים לכל עלמין. מתל איפון מפרישי למין
דשאטי (כא דתפרי) פארפא, קם חר שטייא
בינייהו, פאזא זנקאבא וכי.

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

בנוה זה בני לעסק בתורה,
ונפרד מן העיר. נפרד מקין, נפרד
מאורו עם שיהיה שם קדם ונדבק
בקודש ברוח-הוא, נפרד מקין.

ואתבבקי ביה בקודשא ברין הוא, נפרד מקין.
ולכהווא סטר היה פלי, ומשנה עליה
רוחא מהווא אתר. ועל דא אקרי קיני לבתר
נפרד מקין (דף ט"א), ואתבבקי (כא ואתבבקי) ביה

בקודשא ברין הוא, (כא משכח) דכל מאן
דאתבבקי ביה בקודשא ברין הוא, ועבדי
פוקדי אורייתא, פככול, הוא קינים עלמין,
עלמא דלעילא ועלמא דלתתא. והא אוקמוה,
ועשייתם אותם פתיב.

וכך מאן דעבר על פוקדי אורייתא, פככול
פגים לעילא, פגים לתתא, פגים לגרמיה,
פגים לכל עלמין. מתל איפון מפרישי למין
דשאטי (כא דתפרי) פארפא, קם חר שטייא
בינייהו, פאזא זנקאבא וכי.

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

נשא - קכ"ב ע"א

פלייא, עד דיקנים קדשא ברין הוא עלמא
כמלקדמיא, ונתקבר יהווא פגיומו מלעילא
הוא דכתוב, (ישעיה כ"ב) בלע המות לנצח
ומתה יי פי אלהים דמעה מעל פנים וגו'.
ובגין פה פי יעשו מלפ טטאת האדם. (כ"ב)

האדם, אדם קדמא יהי.
לכונן מעל ביי, דמאן דיפוי מרחמי, ונקלא
מן דינא, הוא גרים פגיומו וכי, ועל
דא, רחמנא ליישובן מהיב דהא עלמא, ומן
פגיומו דלחון, כמה זכאין מסתלקי בגיבוייהו,
פר פל מה דגרמי לעילא ותתא.

לבי יצחק ורבי יהודה זהו אזיל מאוישא לקוי,
אמר רבי יהודה (אבות) ניקמא מילין
דאורייתא ונזיל. פתח רבי יהודה (כ"א יצחק)
ואמר, (שמות כ"א) פי יפתי איש בור או פי יקרה
איש בר וגו'. מה פתיב פתייה, בעל הבור
יש יגו. ומה על דא כה, מאן דגרים
לאבאשא עלמא בחובוי על אחת כמה וכמה.
אלא תורהא דאף על פכ דאבאיש עלמא,
אמיא אית ליה תשובה, כמה דכתיב איש או
אשה כי יעשו וגו', והתורה אית טטאתם והשבי.
אמיא דהא לא מנהיא ליה, בגין דעבדי
תשובה, פככול הוא עבדי ליה משמש.

הא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

חטא תלוי עד שיצמיח הקדוש
ברוך הוא העולם במקום ויעבר
אורו פגם מהעולם. ויהו שכתוב
(ישעיה כ"ב) בלע המות לנצח ומתה
יהוה יי פי אלהים דמעה מעל פנים וגו'.
ובגין פה פי יעשו מלפ טטאת האדם. (כ"ב)

האדם, אדם קדמא יהי.
לכונן מעל ביה, דמאן דיפוי מרחמי, ונקלא
מן דינא, הוא גרים פגיומו וכי, ועל
דא, רחמנא ליישובן מהיב דהא עלמא, ומן
פגיומו דלחון, כמה זכאין מסתלקי בגיבוייהו,
פר פל מה דגרמי לעילא ותתא.

לבי יצחק ורבי יהודה זהו אזיל מאוישא לקוי,
אמר רבי יהודה (אבות) ניקמא מילין
דאורייתא ונזיל. פתח רבי יהודה (כ"א יצחק)
ואמר, (שמות כ"א) פי יפתי איש בור או פי יקרה
איש בר וגו'. מה פתיב פתייה, בעל הבור
יש יגו. ומה על דא כה, מאן דגרים
לאבאשא עלמא בחובוי על אחת כמה וכמה.
אלא תורהא דאף על פכ דאבאיש עלמא,
אמיא אית ליה תשובה, כמה דכתיב איש או
אשה כי יעשו וגו', והתורה אית טטאתם והשבי.
אמיא דהא לא מנהיא ליה, בגין דעבדי
תשובה, פככול הוא עבדי ליה משמש.

הא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

ועל דא איש או אשה כי יעשו וגו', האדם
וגו'. (דף ט"א) ומהוה כאדם עברו בריו.
אדם עבר על פקודי חר דאורייתא, גרים ליה
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לעילא,
לגרמיה מיתה. וגם לכל עלמא, פגים לתתא, והווא חוכא

אתפרי בחוץ שמיא ואיניא וכל תולדין דבחוץ. לא שריא ודאי, דמשיה בעא מקודשא ברין הוא, דלא תשרי שכינה על אומין דעלמא, ונהיב ליה. הבלא דמימיא על אומין דעלמא מאן נפקא. או על הייבנא דאינון ערב רב מעודבין עם ישראל. אלא ודאי לית כל אפיניא שוין, אפילו ישאל לאו אינון שוין, כל שכן אחרנין.

אלא ודאי על האי דייקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון זינעה ולא שעפודי. ובה נפש עמלה וזינעה (שמות 31: 17)

דנפש אחרא את על רישיה דבר נש, דאתקריאת עבר. ואיהו דייקנא על בר נש. ואיהו עבר דמלכא, דמנענא כל אברין דבר נש, למיזל פארוזין טבין, ולקיימא בהון רמיח פקודין, לשריא עליהו ה' דבהבנאם, דכך סלין הבראם לרמיח.

ודייקנא אחרא על רישיה, דאתקריאת ודאי ו'. ונעלייהו אחמר, (באשתי א) וקרא אליהם את האדם בצלמו בצלם אלהים. תרין דייקנאן טבין, דאינון דבר ונוקבא. דבר מסטרא דאת ו'. נוקבא מסטרא דאת ו'.

ותרין אתון אפודין ליה לבר נש לתורה ולמצוה. ויראה, ודא איהו על רישיה דבר נש, ומנה ייעול דחילו לקבא דבר נש, למודחל מקודשא ברין הוא. ולקטרא ברמיה דלא יעבר על פקודין דלא מעשה. ה' אהבה על רישיה דבר נש, ומניה צאל רחימו דקודשא ברין הוא, על רמיח אברין דליה, למיימא בהון פקודין דעשה. ו' איהו על רישיה דבר נש, ומניה ייעול על פומא דבר נש מלולין לאולקא בארתייהו.

וכהאי קחו עמכם דברים ושופו אל יי. וכהאי ודאי ודאה ללב האדם לירא מהקדוש ברין הוא ולשמר את עצמו עמו על האדם, וממנה נבנסת אהבת הקדוש ברין הוא על רמיח איבריו לקום בהם מצות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

ישתי ארתי מעוררות את האדם לתורה ולמצוה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה נבנס על האדם, וממנה יבנס על מצוות לא מעשה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

אסור לו לאדם לקבא אמות בגלוי ראש, שאם היא מסתלקת מעל ראשו של האדם, מיד מסתלקים ממנו החיים. ואם תאמר שפך שורה על ראש אמות העולם, אף על גב שלא נבואו בהם שמים וארץ וכל תולדותיהם - לא שורה ודאי. שמשוה פש מקדוש ברין הוא שלא תשרי שכינה על אמות העולם, ונתן לו הבבל העומד על אמות העולם מאיפה יוצא? או על הרשעים שהם ערב רב, מערכים עם ישראל? אלא ודאי לא כל הפנים שוים. אפילו ישראל אינם שוים, כל שכן אחרים. אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וישיא שורה על ישראל, איז לקם זינעה וכל שעפודי, ובה נפש עמלה וזינעה (שמות 31: 17) שבת וינפש.

שנפש אחרת יש על ראש האדם שנקראת עבר, והיא דמות האיש, והוא עבר הפלוי, שנענעת כל אברי האדם ללכת ברכים טובות וקיים בהם רמיח מצוות, להשרות עליהם ה' של בהבנאם, שפך עולה הבנאם לרמיח.

ודייקן אחר על ראשו, שנקרא ודאי, וזה ו'. ונעליהם נאמו, וקרא אליהם את האדם בצלמו בצלם אלהים. שפי דמיות טובות, שהם זכר ונקבה. זכר מצד האות ו', נקבה מצד האות ה'.

ישתי ארתי מעוררות את האדם לתורה ולמצוה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה נבנס על האדם, וממנה יבנס על מצוות לא מעשה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

וכהאי קחו עמכם דברים ושופו אל יי. וכהאי ודאי ודאה ללב האדם לירא מהקדוש ברין הוא ולשמר את עצמו עמו על האדם, וממנה נבנסת אהבת הקדוש ברין הוא על רמיח איבריו לקום בהם מצות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

ישתי ארתי מעוררות את האדם לתורה ולמצוה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה נבנס על האדם, וממנה יבנס על מצוות לא מעשה. ו' ודאי, ודאי על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

וכהאי קחו עמכם דברים ושופו אל יי. וכהאי ודאי ודאה ללב האדם לירא מהקדוש ברין הוא ולשמר את עצמו עמו על האדם, וממנה נבנסת אהבת הקדוש ברין הוא על רמיח איבריו לקום בהם מצות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה יבנס על פה האדם דבוינים דלמד פתורה. וכוון קחו עמכם דברים ושופו אל ה'. וכוון שתויה בכס היראה והאהבה והתורה, יחור יהוה.

כיון היראה והאהבה והתורה יחזו ויהי' דאיהו כינה חשוכה, ו' תשוב לגבי ה', דאיהו עבדא דבראשית. ואיהו ל"ב אלהים. (דף ס"ב ע"א) וישתלים יהוה ובה יהא לכון זינעה מפלא, ובה שבת וינפש.

וכה יתפיל יהי, ודין דא ודא: שלימו דכלא. פיה, אתפרי כל עלמא, ועליה מימינא שמא וארעא ושמא וכל ברין דאתקרוין, דקמייב, (באשתי ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה בראם. ואם היא אתקרות מעלמא אפילו ריעא, כלא אתקרב ואתפטל, ולא יהי קיומא בעלמא.

האי ה' לא תיזיל מגופא, ובה מימינא וכד היא תיזיל מיניה, הוא סם המנות תימי ותשרי עליה, דתקורי טומאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשו, אפליה, ושריא על גופא דבר נש. ובההיא זמנא אתקרי בר נש מות. ודא דמלה, (יחזקאל יח) פי לא אתפוג במות המת נאם ו' אלהים והשיבו רחיו.

כל פקודין דעשה, דהו עתידין לשריא ברמיח אברין דליה, בלה מתאכלין עליה. ודא דמלה, (ישעיה נ) דרכיו ראינו וארפאהו וגו'. ולאכלינו. מאי ולאכלינו. אינין רמיח אברין, דא מתאכלין עליה, דאינון דייקנא עלאה ושריא על רישיה, ובה שריא יהוה. דכמה דאת דייקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לקבא ליה לעלמא דאתי. פה את דייקנא בישא, על רישא דתיבנא, לאנהגא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם. ובגין דא את הכל ואית הכל, אית הכל טב. דאתמר ביה, (דברים ח) פי על כל מוצא פי ו' יחיה האדם. ואית הכל ביש, דאתמר ביה (יחזקאל ט) גם זה הכל ורעות רות.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

שחוא כינה, משוכה ו' תשוב לה, שריא מעשה בראשית, והיא ל"ב אלהים. וישתלים יהוה, ובה תהיה לכל מנוחה ונחת מהכל, ובה שבת וינפש.

ובה יפיל יהי, ומשום זה יוכלו - שלמות הכל. פה נבוא כל העולם, ועליה עומדים שמים וארץ ומים וכל הבריות שנבראו, שפיתב (באשתי ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה בראם. ואם היא תתרתק מעולם אפילו ריע, הכל יתרב ויתפטל, ולא תהיה עמידה לעולם.

הא זאת לא תלך מהגותי, וכו' הוא עומד. וכשהיא תלך ממני, הוא סם המנות זכא וישורה עלי, שתקרא טמאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשו, אפליה, וישורה על גוף האיש. ובאותו זמן נקרא האדם מות, וסוד הדבר (יחזקאל ט) פי לא אתפוג במות המת נאם ו' אלהים והשיבו רחיו.

כל מצוות עשה שהיו עתידות לשרות ברמיח אבריו. מתאבלות עלי, וסוד הדבר - (שעש ב) דרכיו ראינו וארפאהו וגו'. ולאכלינו? אלו רמיח אברים שמתאבלים עלי, שהם דמות עלינה ששורה על ראשו, שבה שורה יהוה. שפמו ביש דמות טובה על צדיק ומנהיגה אותו לכל מעשים טובים לזכותו לעולם הבא, פה יש דמות רעה על ראש הרשעים להנהיגם במעשים רעים, שרשו גיהנם. ומשום זה יש הכל ויש הכל. יש הכל טוב, שנאמר בו פי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ויש הכל רע, שנאמר בו גם זה הכל ורעות רות.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

וכה ודאה, פמעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. וזה שפיתב (שם) הפרת פניהם עננה בס. פרמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא ארתי, או שור, או נשר, או אדם.

אתפסת, ואתחזי קלנא לכלא, והא אוקמוה
חכברייא.

הא חזי, כל אינון נשי עלמא, בארתריהו קוימי
ואתחזנו, ועל דא ההוא אטר ממש דאינהו
קוימי, ביה אתדנו. זכאה חוקיקיהו דישורא,
דקוילשא ברין הוא אתריעי בהו, ובעי דלכפא
להו.

רבי חזקיה פתח, (תהלים קכח) אשתך כגפן פוריה
רגו, מה גפן לא מקבל עליה אלא
מדידיה, פן אפתא דישוראל, קוימא בהאי
גורגא, דלא מקבלא עליה אלא ההוא בר זוגיה.
כשפנינא (כ"א בתורה) דא, דלא מקבלא אלא ההוא
בר זוגיה. ועל דא כגפן פוריה כיהימי ביהו.
מהו פוריה. כמה דאמר (דברים כט) פוריה
ראש. פוריה: פורחת, דאפיקת ענפים לכל
סטרא. ואן פורחתי בתוך, ולאז לבר בשורקא.
פגין דלא תיתי לשורקא בכרית עליה.

וישכח אמו, (משלי ט) העוזבת אלוף נעוריה ואת
ברית אלהיה שכחה. מאן ברית
אלהיה. הוא אטר דאקרי ברית. והיא
אמור רפי חזקיה, פוגין פן פורחתי בתוך.
נש, דשכן לאנתחיה דתחזי משערא
דרישה לבר. והא הוא חר מאינון צניעותא
דכיתה. ואפתא דאפיקת משערא דרישה לבר.
לאתפוקא ביה, גרים מספנותא לביתא. וגרים
לכנהא דלא יתחבון בדרא. וגרים מלה
אחרא דשריא בביתא. מאן גרים דא. ההוא
שערא דאתחזי מרישה לבר. ומה בכיתה האי.
כל שפן בשוקא, וכל שפן הצפונתא אתחא.
וכגין פן אשתך כגפן פוריה פורחתי בתוך.

אמר רבי יהודה, שערא דרישא (דף מ"ב ע"א)
דאתחא דאתחיליא, גרים שערא אתחא

לחמש במעי. כמה שקלנא
נתפסת, ונראה קלון לכל, וכן
פשוטו חכברים.

בא ראה, כל נשות העולם
עומדות במקומו ונדונות ועל
פן, אותו מקום ממש שבו
עומדות, שם נדונות. אשר
חלקם של ישראל שתדלוש ברוך
הוא מתבדה בהם ורודה לזכותם.

רבי חזקיה פתח, (תהלים קכח)
אשתך כגפן פוריה רגו, מה גפן
לא מקבלת עליה אלא משלה -
פן אשת ישראל עומדת כגפן
זה, שלא מקבלת עליה אלא אותו
פן זוגיה, כמו היורה (פסוק)
שלא מקבלת עליה אלא אותו פן
זוגיה. ועל פן כגפן פוריה פורחתי
בתוך. מה זה פוריה? כמו שגמר
(דברים כט) פרוה ראש. פרוה -
פורחת, שמוציאה ענפים לכל
צד. והא פתח בפרחתי בתוך, ולא
לחין פשוט, משום שלא תבא
לשקר בכרית עליה.

וישכח אמו, (משלי ט) העוזבת
אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה?
שכחה. מה זה ברית אלהיה?
אותו מקום שגורא ברית ודא
התקשרה בו, כגלל פן כגפני
בתוך.

אמר רבי חזקיה, קללה תבא על
אוחו איש שמשאיר את אשתו
להראות עם שערות ראשה
בחין, וזה אחר מאותם צניעות
של הבית. ואשה שמוציאה
משערות ראשה תחוצה להתפוק
בין גורמת עני לבית, וגורמת
לכנהא שלא יתחבון ביהו.
וגורמת דבר אחר ששורה בבית.
מי גרם זה? אותו שער שגורא
מראשה תחוצה. ומה שפית פן
- כל שפן בשוק, וכל שפן
הצפונת אתחא. ומשום זה,
אשתך כגפן פוריה פורחתי בתוך.
אמר רבי יהודה, שער ראש

לאתחיליא, ולאפוקא ליה. פגין פן, בעיא
אתחא דאפילו טסורי דביתא, לא יחמון שערא
חד מגרישא, כל שפן לבר.

הא חזי, כמה בכורה שערא הוא חומרא
דכלא, הכי נמי לנחבא. פוק חמי, כמה
פגינו גרים ההוא שערא דאתחא. גרים
לעילא, גרים לתפא, גרים לבעלה דאתחיליא,
גרים מספנותא, גרים מלה אתרא בביתא,
גרים דיסתלק חשיכותא מבנהא. דתלמנא
לישוכון, מתציפו דלהו.

ועל דא, בעיא אתחא לאתפסיא, פזיונהו
דביתא. ואי עבדת פן מה פתיב, (תהלים קכח)
פגין פשתילי זיתים. מהו פשתילי זיתים. מה
זית דא, בין פסתוא, בין פקויטא, לא
אתאכדו טרפוי, וקדיר אשפכח ביה חשיכות
יתיר על שאר אילניו. פן פנהא וסתלקון
פתשבו על שאר פני עלמא. ולא עוד אלא
דבעלה מתברו בכלא, בכרכאן דלעילא,
בכרכאן דלתפא, בעתרא, פכניו, פכני בניו.
הדא הוא דכתיב, ונה כי כן יבורו
גבר ירא יי. וכתוב (תהלים קכח) יברכה ה' מאינון
וראה בטוב ירושלים כל ימי חיהו וראה בנים
לכנהא שלום על ישראל. (ישעיה כה א-ב).

רעיא מהומא
אליהו, קום אפסח עמי פפוקוני, דאנח הוא עזר לי,
פכל סטרא. והא עלך אומר כמדימתי, פחוס
פן אלעזר פן אחוה הפתח. וכן אתח ודאי איהו אח דילי,
(משלי יז) אח אח אלעזר ויעלי.

פחת ואמר, פקודא דיון פריני סוטה, הדא הוא דכתיב
ואבר עלי רוח קנאה וקנא רגו, ודאי רוח קנאה
מתרין סטרוני אשפכח, ח' הד פשוקא, וחד פקושט. פגין
זהו ברנה שקר - וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. והיא
האשה שמתגלה, וגרם לשער
אחר להתגלות, וגרם לשער
משום פן צריכה אשה שאמרו
קורות ביטה לא יראו שערה
בא ראה, כמו שכתב השער הוא
חמרת הכל - פן אם לנחבה.
צא וראה כמה פגם גורם אותו
שער האשה: גורם למלה וגורם
למשה, גורם לבעלה להתחיל,
גורם עני, וגורם דבר אחר בבית,
גורם שסתלק חשיבות מבנה.
החמוץ יצילנו מחציפוקו.

האשה שמתגלה, וגרם לשער
אחר להתגלות, וגרם לשער
משום פן צריכה אשה שאמרו
קורות ביטה לא יראו שערה
בא ראה, כמו שכתב השער הוא
חמרת הכל - פן אם לנחבה.

צא וראה כמה פגם גורם אותו
שער האשה: גורם למלה וגורם
למשה, גורם לבעלה להתחיל,
גורם עני, וגורם דבר אחר בבית,
גורם שסתלק חשיבות מבנה.

החמוץ יצילנו מחציפוקו.
לח פן פן צריכה אשה להתפסות
כזויות ביתה. ואם עושה פן, מה
פכות? (תהלים קכח) פגין פשתילי
זיתים. מה זה פשתילי זיתים? מה
זית דא, בין פסתוא, בין פקויטא, לא
אתאכדו טרפוי, וקדיר אשפכח ביה חשיכות
יתיר על שאר אילניו. פן פנהא וסתלקון
פתשבו על שאר פני עלמא. ולא עוד אלא
דבעלה מתברו בכלא, בכרכאן דלעילא,
בכרכאן דלתפא, בעתרא, פכניו, פכני בניו.
הדא הוא דכתיב, ונה כי כן יבורו
גבר ירא יי. וכתוב (תהלים קכח) יברכה ה' מאינון
וראה בטוב ירושלים כל ימי חיהו וראה בנים
לכנהא שלום על ישראל. (ישעיה כה א-ב).

רעיא מהומא
אליהו, קום אפסח עמי פפוקוני, דאנח הוא עזר לי,
פכל סטרא. והא עלך אומר כמדימתי, פחוס
פן אלעזר פן אחוה הפתח. וכן אתח ודאי איהו אח דילי,
(משלי יז) אח אח אלעזר ויעלי.

פחת ואמר, פקודא דיון פריני סוטה, הדא הוא דכתיב
ואבר עלי רוח קנאה וקנא רגו, ודאי רוח קנאה
מתרין סטרוני אשפכח, ח' הד פשוקא, וחד פקושט. פגין
זהו ברנה שקר - וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. והיא
האשה שמתגלה, וגרם לשער
אחר להתגלות, וגרם לשער
משום פן צריכה אשה שאמרו
קורות ביטה לא יראו שערה
בא ראה, כמו שכתב השער הוא
חמרת הכל - פן אם לנחבה.

ספר הולך

דא, ברויט שקרא וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. וקנינא, ועבר עליו וגוי, וקנא את אשתו והיא נטמאה. וכי אית קולשטא ברויט מסאבא. אלא כבר גש מסטרא דאינא דטוב ודעי, פמן יצר הרע, נחש. בזמנא דאית לפר גש אמתא שפירא, פכל עובדין טבין, דאתמר בה (משלי יב) אשת חיל עצרת בעליה. יצר הרע אית ליה קנאה, פוננוא דאשפיקנא קמי אדם על אנתומיה, עד דפתי ליה, וגרם לה מיתה. ולזמנין שלטי עליה בחובין, ומסאב ליה, וקא אתעבדת גבלה.

ויער הרע, מסטרא דימינא, דיליה, ויהא דינמנא, איתקרי נחש. ומסטרא דשמאלא, דריגיה דעשו סמא"ל, איתקרי ללב, ממנא דניהם דצונת הכ הכ, הלא הוא דכתיב, (יחזקאל כ) לעלוקה שמי כנות הכ הכ, וברענא דיליה למיכל נשמנא מסאבא, פוננא דיליה, גיהנם. ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו בקשוט, והיא נטמאה.

וכניניה אתמר, (ויקרא כא) וכת איש פה, דא מיכאל, פי הנחל לנולות את אביה היא מהעלות באש ישרא. ומסנאו אתוקרת יהיא זוכמא, ואתקבת איהי מיהי, כפסר דאתקלובנא בננרא, והיהא איעושת ויהא אמתא, ואתעבד עפר, ואתעבדתי.

כנונא דא בינשאל, פר אינון מוקלין אנהימא, קרשא ברין הוא ייעולי לון לון פגלוקא דבני ישו ובני ישראעאל, תחות שעבדתיא דלוה, דודבריהו פלוב וכן, ואתננו פשו, וכהו ויחורו ויחלבונו ויאורפו כצורף הפסר וכחוחן הזנבה, כהא הוא דכתיב, (דבריה יג) וצרפשיים פצרו את הפסר וכחתימים פכוחן את הזנבה, עד דיתקלובנא ביה, (שמעיאל ט) אים אים פשיש פשיש פלוג ויהו, פלגינהו.

ואינא דטוב ודעי, בגדימיה אתמר, (שמות יא) ויהוה יאמר לי ויגזל פנים ומלמתי ויהוה יאמר לי ויגזל פנים ומלמתי, (שמות יא) ויהוה יאמר לי ויגזל פנים ומלמתי.

וקנא את אשתו והיא נטמאה. וכי יש אמת ברויט מסאבא? אלא באדם מצד עין טוב ודעי, ישו יצר הרע, נחש. בזמן שיש אדם אשה לפה פכל מעשים טובים, שנאמר בה (משלי יב) אשת חיל עצרת בעליה, ליער הרע יש קנאה, כמו שלמדנו שקנא אדם על אשתו, עד שפנה אותה וגרם לה מיתה. ולפעמים שלטי עליה בעברות ומטמאה אותה ונעשית גבלה.

ויער הרע מצד ימין שלי דוחת ישמעאל, וקנא נחש. ומצד שמאלו דוחת עשו, סמא"ל, נקרא פלב, ממנא של גיהנם שצונת הכ הכ, זהו שפתיב (משלי כ) לעלוקה שמי כנות הכ הכ. וברענא דיליה למיכל נשמנא מסאבא, פוננא דיליה רוח סמא"ל וקנא את אשתו באמת, והיא נטמאה.

וכניניה נתמר, (ויקרא כא) וכת איש פה - זה מיקאל - פי הנחל לנולות את אביה היא מהעלות באש ישרא. ומסנאו אתוקרת יהיא זוכמא, ואתקבת איהי מיהי, כפסר שמתקלובנא באש, ואותה עפרת של זמא נשרפת, ונעשית עפר ואתקבת.

כנונא דא בינשאל, פשיש פשיש פלוג ויהו, פלגינהו ואתקלובנא ביה, (שמעיאל ט) אים אים פשיש פשיש פלוג ויהו, פלגינהו. ואתקלובנא ביה, (שמעיאל ט) אים אים פשיש פשיש פלוג ויהו, פלגינהו.

וכי יש אמת ברויט מסאבא? אלא באדם מצד עין טוב ודעי, ישו יצר הרע, נחש. בזמן שיש אשה לפה פכל מעשים טובים, שנאמר בה (משלי יב) אשת חיל עצרת בעליה, ליער הרע יש קנאה, כמו שלמדנו שקנא אדם על אשתו, עד שפנה אותה וגרם לה מיתה. ולפעמים שלטי עליה בעברות ומטמאה אותה ונעשית גבלה.

נשא - כפיו ע"א

ישאאל עם ערב רב, פלהו הו אינא דטוב ודעי, ועל דא, חציו מתיק מסטרא דימינא. וחציו מר, מסטרא דשמאלא. בזמנא דערב רב הו מתימיא לון לישרא. והו לאילו הו פלהו מסטרא דרע. ומיא אתהדרא כלהו מרידיו, פכהוא עין מר פמיא, הלא הוא דכתיב, (שמות ט) ונכחו מרתה ולא יכלו לשמות מים מרתה כי מרים הים.

והיא עין מר, איהו כנונא דניסנא דשוטה, אי סטת תחות פעליה, אינון מיין דאשקין לה אתהדרו מרידיו, ובהו וצבחה בטנה ונפלה וריבה, ואי לא סטת מה כתיב, ונקתה ונרעה דרע, ואולידת פרי. אוף הכא וקמתקי המים.

כנונא דא, ומעבד לנסאה לון לישראל בפונקנא פתרינתיא, הלא הוא דכתיב, (דניאל יב) ויתבררו ויתלבנו ויאורפו רבים, דאינון מסטרא דטוב, וקנינון פנינונא. והושיעו רשעים אינון מסטרא דרע, ונתקיים בהו (חוקקא יב) ואל אומות ישראל לא נבאו וקטיל לון.

(דניאל יב) ותמשפילים לבני, מסטרא דכנה, דאיהו אינא דח, בגדימיה אתמר, (דניאל יב) ותמשפילים יזהירו כוזר הרקיע פהא חננא דילך דאיהו ספר הזכר, מן זוכרא דאימא עליה חשובה. פאלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישאאל למצעם מאינא דמי, דאיהו הא ספר הזכר, ופקחו פיה מן גלותא פרתמי. ונתקיים בהו, (דברים לב) וז ברד נהפך ואין צמו אל כבר.

ואילנא דטוב ודעי, דאיהו איסור והתר טומאה וטהרה, לא שלטא על ישאאל ומיר, דהא פנתה דילך לא ליתתי, אלא מסטרא דאינא דח, דלית פמן לא משנא מסטרא דרע, ולן וקלוקמת מרות הטומאה, דכתיב, (שכייה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

וקא ותפוננון פלמידי תבמים מעמי הארץ, אלא מסטרא דטוב, דאכלין לטהרה כשר היתר, ולן וקא מוקלת מרות הטומאה אעביר מן הארץ. ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

היו עין של טוב ודעי, ועל זה חציו מתיק מצד ימין, וחציו מר מצד שמאל. ובזמן שערב רב היו מתימיא את ישרא, הית פאלי להיות מרים כמו אותו עין מר פמיא, הלא הוא דכתיב, (שמות ט) ונכחו מרתה ולא יכלו לשמות מים מרתה כי מרים הים.

ועין מר זה הוא כמו נסיון הפסית, אם סטת פתח פליח, איתם מים שמשקים אותם חוזרים להיות מרים, ובהם צבחה בטנה ונפלה וריבה. ואם לא סטת, מה פתוח? ונקתה ונרעה דרע, ומולידיה פני אה פאן וקמתקי המים.

כמו זה יעשה לנסות את ישראל באינא דהאחרונה, זהו שכתוב (דניאל יב) ויתבררו ויתלבנו ויאורפו רבים - שהם מצד הטוב ויעמדם בפסיון, והרשיעו רשעים - הם מצד הרע, ונתקיים בהם (חוקקא יב) ואל אומות ישראל לא נבאו, והורג אותם.

ותמשפילים לבני - מצד הניב, שהוא עין חסיים, בגללם נאמר (דניאל יב) ותמשפילים יזהירו כוזר הרקיע, כתביר זה שלך, שהוא ספר הזכר, מזהר האם העליונה חשובה. פאלה לא צריך נסיון, ומשום שיעמדים ישראל לטעם מעין חסיים, שהוא ספר הזכר הו, יצאו בו מהעלות, ונתקיים בהם (דברים לב) וז ברד נהפך ואין צמו אל כבר.

ועין טוב ודעי, שהוא איסור וטהר, סמא"ל וטהרה, לא שלטא ויתר על ישרא, שהרי פונקנאו לא תהיה לאל מצד עין חסיים, שאין עם לא קיש מצד הרע, ולא מוקלת מרות הטומאה, שכתוב (שכייה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

וקא מוקלת מרות הטומאה אעביר מן הארץ, ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ. ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ.

ספר היתר

מצרוב רב, דאכלין טומאה פסול איסור, דאינון מסאבין, דמסאבין פרמייהו בגדה שפחה גויה זונה. בגין דאינון פנוי דליית, דאיהי, גדה שפחה גויה זונה חזוין לשרשיהו. ועליוהו אתמר, (ישעיה יד) כי משרש גהש יצא צפע.

ובבבוא דאילנא דטוב ורדע שלשא, דאיהו חולין דטהרה, וחולין דטומאה. אינון תכמים דרמיין לשפחות וזמים טובים, לית לון אלא מה דהבין לון אינון חולין. פגונא דיום השפתי, דלית ליה, אלא מה דמסקוין ליה פיומי דחול.

ובבבוא דשלשא אילנא דחי, אתפייא אילנא דטוב ורדע, ולא יהא לעמי הארצות, אלא מה דהבין לון פלמידי תכמים, ואתפייא תחומיהו, וכאלו לא הוה פלמידי.

ותכי איסור והיתר, טומאה וטהרה, לא אתעפר מעמי הארץ. דמסטריוהו לית בין אלוותא לימות המשיח (לפניה) אלא שעבוד פלכות פלכר דאינון לא טעמיין מאילנא דחי, וצריד לון מותיין באיסור והיתר טומאה וטהרה. אלא יהוון מבוים בלום פלמידי תכמים, פגונא דחשובא קמי הורא, דערב רב אינון עמי הארץ אינון תשובוין. וכן אתקריאו ישראל, אלא עבדין ובנין לישוראל, בגין דאינון כבעידין. והא איתקיה.

וישוראל אתקריאו אדם, ומגין דאית בהו כעירא ואדם. הך הוא דכתיב, (יחזקאל יד) ואמן צאני צאן מרעיית אדם אדם. ואמן צאני צאן מרעיית, אינון עמי הארץ, טבין מסטרא דטוב. אדם אדם, פלמידי תכמים. ובבבוא דא דמי ליה, (תלמי פא) לי עמי שומע לי וישוראל, וגו'. הך דאמר עמי, אמאי קאמר ישראלי. עמי הארץ: פלמידי תכמים.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

מצרוב רב שאכלים טמאים, פסול. איסור. שהם טמאים, שמתמאים עצמם בגדה שפחה גויה זונה, משרש שהם פנוי לילית, שהיא גדה שפחה גויה זונה, חזוין לשרשם, ועליהם נאמר (ישעיה יד) כי משרש גהש יצא צפע.

ובבבוא דאילנא דטוב ורדע שולט, שהו חולין של טהרה וחולין של טמאה, הם תכמים שדומים לשפחות וזמים טובים, אין להם אלא מה שנותנים להם אותם חולין, כמו יום השבת שאין לו אלא מה שמתקנים לו בימות החל.

ובבבוא ששולט עץ חיים, נכפה עץ טוב ורע, ולא יהיה לעמי הארץ. רמ מה שנותנים להם פלמידי תכמים, וזכרים ונקבות, וכאלו לא היו בעולם. וכן איסור והיתר, טומאה וטהרה, לא עובר מעמי הארץ, שמתמאים לאו לון אלוותא לימות המשיח (לפניה) אלא שעבוד פלכות

פלכות, וקריאו ישראל, אלא עבדין ובנין לישוראל, בגין דאינון כבעידין. והא איתקיה. ומגין דאית בהו כעירא ואדם. הך הוא דכתיב, (יחזקאל יד) ואמן צאני צאן מרעיית אדם אדם. ואמן צאני צאן מרעיית, אינון עמי הארץ, טבין מסטרא דטוב. אדם אדם, פלמידי תכמים. ובבבוא דא דמי ליה, (תלמי פא) לי עמי שומע לי וישוראל, וגו'. הך דאמר עמי, אמאי קאמר ישראלי. עמי הארץ: פלמידי תכמים.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

נשא - כב"ו ע"א

בבבוא דפליג לון גדישא בריה הוא כטורא דסיני, הכי פליג לון כפונקלא פתיייתא, דישוראל דאתמר ביהו, (שמות יד) ותמונים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מסטרא דאילנא דחי, דאינון תכמים שנין ליהויה, אתמר ביהו, (שמות יד) הנה יעלו בהר. ובהו (שמות יד) ויסע מלאך האלהים החולף לפני מחנה ישראל. ולון אתמר (שמות יד) וראש אתכם על נופי נשרים, דאינון עניי כבוד. ואבא אתכם אלי. ובני ישראל יוצאים פני רמה, הכי יפיק פני רמה, פן יוציא את השלמידי תכמים בכל האי יקר.

ובבבוא דאתמר כעמי הארץ מסטרא דטוב, (שמות יד) ותקעו כותמת הבר. הכי יהוון פלמידי תכמים, וזכרים ונקבות, וכאלו לא היו בעולם. וכן איסור והיתר, טומאה וטהרה, לא עובר מעמי הארץ, שמתמאים לאו לון אלוותא לימות המשיח (לפניה) אלא שעבוד פלכות

פלכות, וקריאו ישראל, אלא עבדין ובנין לישוראל, בגין דאינון כבעידין. והא איתקיה. ומגין דאית בהו כעירא ואדם. הך הוא דכתיב, (יחזקאל יד) ואמן צאני צאן מרעיית אדם אדם. ואמן צאני צאן מרעיית, אינון עמי הארץ, טבין מסטרא דטוב. אדם אדם, פלמידי תכמים. ובבבוא דא דמי ליה, (תלמי פא) לי עמי שומע לי וישוראל, וגו'. הך דאמר עמי, אמאי קאמר ישראלי. עמי הארץ: פלמידי תכמים.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

כמו שחלקם הקודש ביהו הוא בהר סיני, פן חלקם בגדה דהארצה, שישוראל שאתמר ביהו, (שמות יד) ותמונים עלו בני ישראל מארץ מצרים, מסטרא דאילנא דחי, דאינון תכמים שנין ליהויה, אתמר ביהו, (שמות יד) הנה יעלו בהר. ובהו (שמות יד) ויסע מלאך האלהים החולף לפני מחנה ישראל. ולון אתמר (שמות יד) וראש אתכם על נופי נשרים, דאינון עניי כבוד. ואבא אתכם אלי. ובני ישראל יוצאים פני רמה, פן יוציא את השלמידי תכמים בכל תפכו הויה.

ובבבוא דאתמר כעמי הארץ מסטרא דטוב, (שמות יד) ותקעו כותמת הבר. הכי יהוון פלמידי תכמים, וזכרים ונקבות, וכאלו לא היו בעולם. וכן איסור והיתר, טומאה וטהרה, לא עובר מעמי הארץ, שמתמאים לאו לון אלוותא לימות המשיח (לפניה) אלא שעבוד פלכות

פלכות, וקריאו ישראל, אלא עבדין ובנין לישוראל, בגין דאינון כבעידין. והא איתקיה. ומגין דאית בהו כעירא ואדם. הך הוא דכתיב, (יחזקאל יד) ואמן צאני צאן מרעיית אדם אדם. ואמן צאני צאן מרעיית, אינון עמי הארץ, טבין מסטרא דטוב. אדם אדם, פלמידי תכמים. ובבבוא דא דמי ליה, (תלמי פא) לי עמי שומע לי וישוראל, וגו'. הך דאמר עמי, אמאי קאמר ישראלי. עמי הארץ: פלמידי תכמים.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

ובבבבואו אתמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה. אחר שאמר עמי, למה אמר ישראל? אלא עמי - ישראל. ואמר נאמר (שמות יד) ובני ישראל יוצאים פני רמה.

בשעתה דאיהו תפיס פקולדא דמלכא, ואתדון דיעיה, ואשתולים, דלא אשתכח עליה סניגוריא. וסניגרא דמלכא נחית, וקאים קמיה, לרגלוי, וחד סייפא שונא בידיה.

זקן רב בר נש עינוי, וחמי כתלי ביתא דמתלהטן באשא (דיווא) מניה אדכי קמי ליה קמיה פוליה קלי עיניו, לבושיה אשא דלחיה קמיה דבר נש. הכי הוא ודאי, דהא כמה בני נשא חמו מלאכא בשוקא, וקוימי קמיה, וישאר בני נשא לא חמו.

ואי תימא, הא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגוי. ה"ד יכיל לאתחזא בארעא. אלא מלה דא, הא אוקמוה, דכיון דנחית מלאכא לארעא, אתלבש בגופא, ואתחזי למאן דאתחזי, פההו לבושא דאתלבש ביה. ואי לאו, לא יכיל למספל ליה עלמא ולאתחזאה. כל שפון וכל שפון האי וכל בני עלמא אריכין ליה.

תחת טפין פתריה וכו', והא אוקמוה חבריה פיון דחמי ליה, אנדעזע כל גופיה ורוחיה, ולביה לא שפיה, פגין דאיהו מלכא דכל גופא. ורוחא דיליה אזלא בכל שויפי גופא, ואשתאיל מניהו, פבר נש דאשתאיל מתכריה, למנה לאתר אחרא. פדיון הוא אומר ווי על מה דעבר, ולא מתניא ליה, אלא אי אקדים אסותא דתשובה, עד לא מטא הריא שעתא.

דחיר ההוא בר נש, ובעי לאתמטרא ולא ויכיל. פיון דחמי דלא ויכיל, הוא פתח עינוי. ואית ליה לאסתפלא ביה, ואסתפל ביה בעיניו פקיוחין. וכדיון הוא מסיר גרמיה ונפשיה. וכהוה שעתא, הוא עידן דדינא רבא, דבר נש אתדון ביה פהאי עלמא. וכדיון רוחא אזלא בכל שויפי גופא, ואשתאיל

בשעה שהוה תפוס פקולד המלך ונדון דינו ושלם, שלא נמצא עליו סניגור, ושטר המלך נחת, ועמד לפניו לרגליו, וחרב שונתה אחת בידו.

כרים האיש את עינוי, ורוחא פתלי הבית לוחטים באש (דיווא) מפניו. ובין פון רוחא אותו לפניו פלו מלא עינים, לבושו אש לוחט לפני האדם. פון הוא ודאי, שחרי כמה בני אדם ראו מלאך בשוק ועמד לפניו, וישאר בני אדם לא ראו אותו.

ואם תאמר, הרי כתוב (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגוי, איך יכול להתראות בארץ? אלא דבר זה פון בארעהו: שפיון שיווד מלאך אריז, מתלבש בגוי. ונראה למי שגויאה באותו לבוש שהוא לבוש פו. ואם לא, לא יכיל העולם לסבלו ולהראות פו. כל שפון וכל שפון זה שפיל בני העולם אריכים אותו.

שש טפות פתריו, והרי פאריהו תכרים. פיון שרוהו, מזעזע כל גופו ורוחו, ולבו לא שוכו, משום שהוה המלך של כל הגוף. ורוחו חולקת בכל איברי הגוף. ונפרדת מהם, כמו פון אדם שנפרד מחברו ללכת למקום אחר. אז הוא אומר אי על מה שעשה - לא עוהו לו, אלא אם הקדים לפנאות התשובה עד שלא הגיעה אותה שעה.

פוחר אותו האיש ורוחה להסתתר ולא יכול. פיון שרוחה שאינו יכול, הוא פותח עינוי, ונש לו להסתפל בו, ומסתפל בו בעינים פקיוחין. ואז הוא מסיר עצמו ונפשו. ואותה שעה הוא זמן דין הגדול שהאדם נידון בו בעולם הזה, ואז הריח הולכת

מיניהו, ושאט בכל שויפיו, ואנדעזע לכל סטריין וכל שויפי גופא בלהו מזעזעזין. כד מטא רוחא לכל שויפא ושויפא, ואשתאיל מניה. נפל זיעא על ההוה שויפא, ורוחא אסתלק מניה. ומיד מית ההוה שויפא. וכן פכלהו.

כיון דמטי רוחא למיפק, דהא אשתאיל מלך גופא, פדיון שכינתא קיימא עליה. ומיד פרחא מן גופא. זכאה חולקיה דמאן דאתדיק ביה, ווי לאינון תיכביא דרחיקין מניה, ולא מתדיבקין ביה.

וכמה פי דינא אעבר בר נש פד נפק מהאי עלמא. חד ההוה דינא עלאה דקאמרן, פד נפיק רוחא מן גופא. וחד דינא, פד עובדוי ומלוי אזלין קמיה, וברווי מקרוי עלוי. וחד דינא, פד עייל לקבא (דף ע"א ע"ב) וחד דינא דקבא. וחד דינא דתולעתא. וחד דינא דגיהנם. וחד דינא דרוחא דאזלא ושאט בעלמא, ולא אשפח אתר, עד דישתלמו עובדוי. ודאי שבעה עדין יחלפון עלוי. פגין פון בעי בר נש, פד איהו אשתכח בהאי עלמא, לדחלא מן מאריה, ולאסתפלא בכל יומא ויומא בעובדוי, וייתוב מניהו קמי מדיה.

כד אסתפל דוד מלכא באינון דיניו דבר נש, פד אסתלק מהאי עלמא, אקדים ואמר, (תהלים קד) פרכי נפשי את יי, עד דלא תפוק מעלמא, השתא דאנת אשתכחת עם גופא. וכל קרבי את שם קדשו, אתון שויפי דמתשתפי ברוחא, השתא דאשתכחת צמכון, אקדמו לברכא שמא קדישא, עד לא ימטי זמנא, דלא תיכלון לברכא ליה, ולאודאה עליוכה.

הוא חזי איש פי הפליא לנדור נדר, וזיו

בכל האברים של הגוף ונפרד מהם, ומשוטטות בכל האברים ומזעזעות לכל האברים, וכל איברי הגוף כלם מזעזעים.

בשפונתיה הריח לכל איבר ואיבר ונפרדת מפניו, ונפלת זיעה על אותו איבר, והריח מסתלקת מפניו, ומיד מת אותו איבר, וכן בכלם.

וכמה פתי דינים עובר האיש כשיצא מהעולם הזה? אחד - אותו דין עליון שאמרנו כשיצאת הרוח מהגוף. ואחד - דין פשמישוי ודבריו הולכים לפניו וספרוים לקרוביו עליו. ואחד דין פשונתם לקרבי. ואחד דין מקרי ואחד דין תולעת. ואחד דין גיהנם. ואחד דין שהולכת ומשוטטת בעולם ולא מוצאת מקום עד שישתלמו מעשייו. ודאי שבעה עדינים יחלפון עליו. בגלל זה צריך האדם כשהוא נמצא בעולם הזה לירא מרבונו ולהסתפל בכל יום ויום פמעשיו, ולשוב מהם לפני רבונו. כשתסתפל דוד המלך באותם דיני האדם כשסתפל מבעולם הזה, הקדים ואמר, (תהלים קד) פרכי נפשי את ה', עד שלא תצא מהעולם, פעת שאת נמצאת עם האוי. וכל קרבי את שם קדשו, אתם האברים שמתשתפים ברוח, פעת שיהי נמצאת אתכם, הקדמו לברך את השם הקדוש עד שלא יגיע זמן שלא תוכלו לברכו ולהודות עליוכה.

כא ראה, איש פי הפלא לנדור נדר.

זכור ראה, איש פי הפלא לנדור נדר.

בְּחֶלְקָא דְגוּלְגֻלְתָּא, קְרוּמָא דְאִוְרָא דְחֻבְמָתָא עֲלֵאָה סְתִימָה דְלֵא פֶסֶק.
וְהָא לֵא שְׂכִיחַ (כַּבֵּישׁ), וְלֵא אֲחֻפְתַּח. וְהָא קְרוּמָא אֲחֻפְתִּיא עַל

מוּחָא דְאִיהוּ חֻבְמָתָא סְתִימָאָה. וּבְגִינֵי כּוּ אֲחֻפְסִיא (סִימָא בְּגִינָא דְאִיְהוּ תְּבִיבָא דְאֲחֻפְתִּיא) הָא
חֻבְמָתָא פְּהִימָא קְרוּמָא, דְלֵא אֲחֻפְתִּיא. (סִימָא בְּגִינָא דְאִיְהוּ תְּבִיבָא דְאֲחֻפְתִּיא)

וְהָא מוּחָא, דְאִיהוּ הָא חֻבְמָתָא סְתִימָאָה. שְׁקִיט וְאֲשֻׁחְתְּכוּ פְּאֲחֻרִיה,
פְּחֻמְר טַב עַל הוּדְוִיָּיה, וְהִינֵנו דְאִמְרֵי סָבָא דְעִתּוּי סְתִימַ, וּמוּחָוּיָה
סְתִימַ וְשְׂכִיבָא.

וְהָא קְרוּמָא אֲחֻפְסַק מוּזְעִיר אֲפִין, וּבְגִינֵי כּוּ מוּחָוּיָה אֲחֻפְשֵׁט וּנְפִיק לְתַלְתִּין
וּתְרִין שְׂכִיבִין, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית ב) וְנִדְּרָ יוֹצֵא מַעֲדָן. מָאֵי
מְשֻׁמַּם דְקְרוּמָא אֲחֻפְסַק, דְלֵא מְחַפְלָא עַל מוּחָא. (וְעַל כֵּל פְּגִים קְרוּמָא
פְּסִיחַ לְתַמָּא) וְהִינֵנו דְתִנְיֵן פְּרִישׁוּמֵי אֲתוּן, פְּרִי' רְשִׁים רִישׁוּמָא לְעִתּוּי יוּמִין
דְלִית דְכְּרוּתִיה. (דְּבִית מִלְּאָה דְעוּת שְׁלִים מִכֵּל סְפִירָא וְסִבִּיבָא וְשְׂמִינָא וְשְׂמִינָא מִכֵּל עַל הוּדְוִיָּיה).

תַּמָּנָא. בְּגוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא, תְּלִין אֲלֻף אֲלִפִין רְבוּא, וְשְׂכֻעַת אֲלִפִין, וְחֻמְשׁ
מָאָה קוּצֵי דְשַׁעֲרֵי, חוּזר וְנָקִי, פְּהָאֵי עֲמָרָא כַּד אִיהוּ נָקִי, דְלֵא
אֲסַחְפּוּ דֵא כְּדָא. דְלֵא לֹאֲחֻזָּאָה עֻבְיָבְכִיהָ מְתוּנִי. אֵלָא כְּלָא עַל פְּרִיָּיה,
דְלֵא נְפִיק נִימָא מְנִימָא, וְשַׁעֲרָא מִשַׁעֲרָא.

וְכַר קוּצֵא וְקוּצֵא, אִית בִּיה אֲרֻבַּע מָאָה וְעֶשֶׂר נִימֵי דְשַׁעֲרֵי, פְּחֻלְשֻׁבָן
קְדוּשׁוּשׁ. וְכַל נִימָא וְנִימָא (דְּחֻמְבִּישׁוּשׁ) לְהִיט פְּאֲרֻבַּע מָאָה וְעֶשֶׂר עֲלָמִין.
וְכַל עֲלָמָא וְעֲלָמָא סְתִימַ וְגִנְזֵי, וְלִית דְיָדַע לוֹן, פֶּר אִיהוּ. וְלִהִיט לְשַׁבַּע
דְלֵא נְפִיק נִימָא מְנִימָא, וְשַׁעֲרָא מִשַׁעֲרָא.

וְכַר נִימָא וְנִימָא, אִית מְבוּעַ דְנַפְק מְמוּחָא סְתִימָאָה, (דְּבִית מוּחָא) וְנִזְהוּר
וְגִנְדִי פְּהִימָא נִימָא, לְנִימִין דְזַעֲרֵי אֲנַפִּין. וּמָהֵאֵי מְתַקֵּן (סִימָא מוּחָא)
מוּחָוּיָה. וְכִדִּין, גִּנְדִי הוּא מוּחָא, לְתַלְתִּין וּתְרִין שְׂכִיבִין.

וְכַר קוּצֵא וְקוּצֵא מְתַלְתֵּט, וְתִלְיִין. מְתַמְקֵלָן בְּתַמְקֵנָא לֵאָה, בְּתַמְקֵנָא שְׁפִירָא.
מְחַפְּיִין עַל גוּלְגֻלְתָּא. מְתַמְקֵנִי קוּצֵי דְנִימִין, מְהֵאֵי סְטֵרָא, וּמְהֵאֵי
סְטֵרָא, עַל גוּלְגֻלְתָּא. וְתַמָּנָא, כַּל נִימָא וְנִימָא, אֲקֻרִי (סִימָא אִיהוּ) מְשֻׁבָּא
דְמְבוּעַ (סִימָא מְפַפְעִין) (סִימָא וְאִינֵן מְפַפְעִין) סְתִימִין, דְיִמְקֵלָן מְמוּחָא סְתִימָאָה.

וְתַמָּנָא, מְשַׁעֲרוּי דְכֶר נֶשׁ, אֲשֻׁמְמוּדַע מָאֵי הוּא, אִי דִינָא אִי רְחֻמֵי. מִכֵּד
עֲבִירִין עֲלוּי אֲרֻבַּעִין שְׁנִין. וְאִפִּילוּ כַּד אִיהוּ עוֹלָם, פְּשַׁעֲרוּיָה
בְּתַמְקֵנָא (סִימָא בְּרִישׁוּמֵי) (סִימָא בְּרִישׁוּמֵי) וּבְגִבְכֵינִי עֵינֵי.

קוּצִין דְשַׁעֲרֵי, תְּלִין פְּתַקְוֵי נְקִינֵי כְּעַמְר נְקֵא עַד פְּתַפּוּי. עַד פְּתַפּוּי סְלָקָא
דְעַתְרָא. אֵלָא עַד רִישֵׁי דְכַתְּפוּי, דְלֵא אֲחֻזִי קוּדְלָא. מְשֻׁמַּם דְכַתִּיב,

מְשֻׁמַּם חוּזֵי דְעִתּוּי (אֲבָל בְּתַבִּיבָא דְיִצֵּחַ) כְּדֵד סָבָא דְסָבִין, עִתּוּי מְצַתְיָקִין, טְמִיר
מְטְמִירִין, וּבְתַקִּיבֵינִי יָדִיעַ וְלֵא יָדִיעַ. מָאֵרִי דְחוּזר פְּסוּ (סִימָא בְּמוּקֵי), וְחִיזוּ
בוּסִיטָא (סִימָא בְּצִינָא) דְאֲנַפּוּי (נִימָא בְּאֲנַפּוּי), יְחִיב עַל פּוּרְסִיָּיא דְשְׂכִיבִין, לְאֲכַפְּיָא
לוֹן.

אֲרַבַּע מָאָה אֲלֻפֵי עֲלָמִין, אֲחֻפְשֵׁט חוּזָא דְגוּלְגֻלְתָּא דְרִישׁוּי. וּמְנִזְהוּר
דְהָאֵי חוּזְרָא, יִרְמִי צִדִּיקִיָּיא לְעֲלָמָא דְאֲתִי, אֲרַבַּע מָאָה עֲלָמִין,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית כב) אֲרַבַּע מָאָה שְׁקָל פְּסֹף עוֹבֵר לְסוּחָר.

בְּגוּלְגֻלְתָּא, יְתִבִּין (כַּכֵּל יוֹמָא) תְּלִיסֵר (סִימָא תְּרִיסֵר) אֲלֻפֵי רְבוּא עֲלָמִין, דְנַטְלִין
עֲלוּי רְגֻלִין, וְסִמְכִין עֲלוּי. וּמָהֵאֵי גוּלְגֻלְתָּא נְטִיף טָלָא,
לְהִיחָא דְלָבֵר, וּמְלִיָּיא לְרִישִׁיָּיה כַּכֵּל יוּמָא, דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) שְׂרָאֲשֵׁי
נְמָלָא טָל.

וּבְחֻזְרוּא טָלָא דְאֲנַעַר מוּרִישִׁיה, הוּא דְאִיהוּ לָבֵר, יוּתַעֲרוּן מְתִיָּיא לְעֲלָמָא
דְאֲתִי. (דְּכַתִּיב שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טָל לֹא בְּתַיִב, אֲלֵא נְמָלָא) דְכַתִּיב (שְׁפִירָא כב) כִּי
טָל אורוּת טָלָא, אורוּת נְהוּרָא דְחוּזְרָא דְעַתְּמִיקָא. וּמָהֵאֵי טָלָא, מְתַמְקֵינִין
קְדִישֵׁי עֲלוּיָוִין. וְהוּא (הִי"ט) מְנָא דְטַחְנִי לְצִדִּיקִיָּיא לְעֲלָמָא דְאֲתִי. וְנְטִיף
הוּא טָלָא לְחֻקָּא דְתַפּוּחִין קוּדִישֵׁין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת טז) וַתַּעַל
שְׂכֻבַת הַטָּל וְהִנֵּה עַל פְּנֵי הַמְּדַבֵּר דֶּק מְחוֹסְפֶסֶס. דְחִיזוּ הוּא טָלָא חוּזֵר.

פְּהָאֵי צוּנָא דְאֲבִינִין (סִימָא) דְכְּבוּלְחָא, דְאֲחֻזִּיָּיא כַּל צוּנִין בְּגוּוּה. הָדָא הוּא
דְכַתִּיב, (בְּמִדְבָר יא) וְעֵינֵי כְּעֵין הַבְּדוּלָח.

הָאֵי גוּלְגֻלְתָּא. חוּזָא דִלְיָה, אֲנַחֲרִי לְתַלְיֵסֵר (הִי"ח) עֵיכֵר גְּלִיפִין פְּסֻחֵרְנִי.
לְאֲרַבַּע עֵיכֵר פְּסֻחָא חֵד, וְלְאֲרַבַּע עֵיכֵר פְּסֻחָא דֵא, פְּסֻחָא דְאֲנַפּוּי.
וְלְאֲרַבַּע עֵיכֵר פְּסֻחָא דֵא, לְסְטֵרָא דְאֲחוּרָא. וְחֵד לְעִילָא דְגוּלְגֻלְתָּא. (בְּלֻבִּי
לְסִימָא דְעִילָא).

וּמָהֵאֵי אֲחֻפְשֵׁט אורְכָא דְאֲנַפּוּי, לְחֻלַּת מָאָה וְשְׂבַעִין רְבוּא עֲלָמִין. וְהוּא
אֲתַקְרִי אֲרוּן אֲפִים. (בְּלֻבִּי אורְכָא וְאֲפִים) וְהָאֵי עִתְּמִיקָא דְעַתְּמִיקִין אֲתַקְרִי אֲרוּכָא
דְאֲנַפִּין. וְהוּא דְלָבֵר אֲתַקְרִי וְעִיר אֲנַפִּין. לְקַבְּלִיהָ דְעַתְּמִיקָא סָבָא, קִדְשׁ קְדוּשִׁים
דְקְדוּשִׁיא. וְזַעֲרֵי אֲנַפִּין כַּד אֲסַחְפְּל לְהָא, פְּלָא (סִימָא טָלָא) דְלְתַמָּא אֲחֻפְסַק, וְאֲנַפּוּי
מְתַפְשֵׁטִין וְאִירִיכִין פְּהִימָא וְנָמָא, אֲבָל לֹא כַּל שַׁעֲרָא פְּמָה דְעַתְּמִיקָא.

וּמָהֵאֵי גוּלְגֻלְתָּא, נְפִיק חֵד עֵיכֵר חוּזֵר לְגוּלְגֻלְתָּא דְזַעֲרֵי אֲנַפִּין, לְתַמָּנָא
רִישִׁיה. וּמָהֵאֵי לְשַׁעֲרֵי גוּלְגֻלְתִּין דְלְתַמָּא, דְלִית לוֹן חֻשְׁבָּנָא. וְכַל
גוּלְגֻלְתָּא לְכַבִּין אֲגֵר חוּזְרָא (סִימָא אורְכָא) לְעַתְּמִיק יוּמִין. פֶּר עֲאֻלִין פְּחוּלְשֻׁבָּנָא
פְּחוּת שְׂרַבְכֵיטָא. וְלְקַבְּלֵי דֵא, (כַּלִּישׁ) פְּקַע לְגוּלְגוּלְתֵי לְתַמָּא, פֶּר עֲאֻלִין
פְּחוּלְשֻׁבָּנָא.

כל דא דתרי עינין אינון ואתחזורו: (פ"א ואתחזור) לחד, עינא דאיהי תוור בגו תוור ותוור דכליל כל תוור.

תוורא תנינא, נהיר וסליק, ונחית לאסתפללא (פ"א לאתחזור), דצריד בצורא. טאנא, פטש האי חיוורא, ואדליק תלת בוציני, דאקרוין: הוד, וקדר, ותדוה. ולהטין בחודותא בשלימותא.

תוורא תנינא, נהיר, וסליק ונחית, ובטש ואפיק (פ"א ואדליק) תלת בוצינין אחרנין, דאקרוין נצח ותוסד ותפארת, ולהטין בשלימותא בכדורותא.

תוורא תליפתא, להיט ונהיר, ונחית וסליק, ונפיק מפתיותא דמוחא, ובטש בפוצינא אמציעתא שביעאה. ואפיק ארזא למוחא תפאה, (פ"א ואפיק ארזא למוחא תפאה) ומתלהטין פלהו בוצינין דלתפאה. אמר רבי שמעון לאות הוא, ועתיק יומין נקח עינא דא עלך, בשעתא דתצטריך ליה.

האנא תוור בגו תוור. ותוור דכליל כל תוור. תוורא מקדמאה, נהיר, וסליק. ונחית לתפא (פ"א לתפא) בוציני דלסטר שמאלא, ולהטין ואסתחן פהאי תוורא, כמאן דאסתחי גופיה בפוסמין טבין, ובחריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

תוורא תנינא, נחית, וסליק, ונהיר לתלת בוציני, דלסטר זמינא. ולהטין ואסתחין פהאי תוורא, כמאן דאסתחי בפוסמין טבין ובחריחין, על מה דהוו עלוי בקדמיתא.

תוורא תליפתא, נהיר וסליק ונחית, ונפיק נהירו ותוורא, דלגו לגו מן מוחא, ובטש בשערא אוכמא, פד אצטרין. ובחרישא, ובמוחא דחרישא. ונהיר לתלת בתרין דאשתפארו, כמה דאצטרין לגלאה. אי ניהא קמי עתיק סחיקא דכלא.

ותאנא לא סתים האי עינא. ואינון תרין ומתחורין (פ"א ומתחורין) לחד. פלא הוא זמינא. לא הוי (פ"א לית ביה) שמאלא. לא נאים ולא אדמיה, ולא בעי נטיותא. לית מאן דאגין עליה. הוא אגין על פלא, והוא אשגח על פלא. ומאשתחוקתא דהאי עינא מתוון פלהו.

האנא, אי עינא דאסתים רגעא חדא, לא יכלין לקיימא בלהי, כפינן כף אקרי עינא פקיהא. עינא עלאה. עינא קדישא. עינא דאשתחוקתא. עינא דלא (דף ק"ז ע"א) אדמיה ולא נאים. עינא דהוא נטוורא דכלא. עינא דהוא קיומא דכלא. ועל האי כתיב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, אל תקרי ובורך אלא יבורך. דהאי אקרי טוב עין, ומקיה מקורך לכלא.

ותאנא, לית נהירו לעינא תפאה, לאסתחאה מאד מיומנתא מאדמיה בר פד חזי (פ"א אתחור) מהאי נהורא תוורא דעינא עלאה דאקרי טוב עין. ולית דינע פד נהיר עינא עלאה דא קדישא ואסתחי לעינא תפאה דא פד איהו.

זמינין צדיקיא, זכאי עלוינין, למחמי דא ברוחא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (שעיה נב) פי עין בעין יראו. אמתיה. בשוב יי ציון. וכתיב (במדב יד) אשר עין בעין נראה אפה יי. ואלמלא עינא טבא עלאה, דאשגח ואסתחי לעינא תפאה, לא וכל עלמא למיקם רגעא חדא.

האנא פצניעותא דספרא, אשגחוקתא דעינא תפאה, פד אשגח נהירו עלאה ביה, ועייל ההוא נהירו דעלאה כתפאה. דמניה נהיר פלא הדא הוא דכתיב אשר עין בעין נראה אפה יי.

כתיב (תהלים לו) הנה עין יי אל יראיו. וכתיב (במדב יד) עיני יי הפה משוטטים בכל הארץ. זכו, עיני יי אל יראיו, עינא דלעילא. לא זכו, עיני יי הפה משוטטות, עינא דלתפאה.

ותנינא, מפני מה זכה יוסף דלא שלטא ביה עינא בישא, מפני שזכה לאשתחא בעינא טבא עלאה, הדא הוא דכתיב, (בראשית מט) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין. אמאי הוא בן פרת. עלי עין. פלומר על ספת עין דאשתחא ביה.

וכתיב טוב עין הוא ובורך, מאי טעמא. פי נמן מלחמו לדל. מאי טעמא אקרי חד. פא חזי, פעיניה דתפאה אית עינא זמינא, ואית עינא דשמאלא. ואינון תרי. בתרי גווי. אבל הכא, לית עינא שמאלא. ותרזויהו דרגא חד סלקי, וכלא זמינא. ובגויי כה, עינא חד, ולא תרין.

ותאנא, עינא דא, דהוא עינא דאשגחוקתא. פקיהא תדיר. חייבאן תדיר. ותדאן (פ"א ותא) תדיר, דלא הוי הכי לתפאה, דכלילן פסוקא ובאוכמא ובחוריא, בתלת גווי, ולא הוה תדיר פקיהא (פ"א ולית נהירא) דלית גכהנא סוטרא (פ"א בליה נכני סוטרא) (פ"א דלית עיניה פכניי דכפא) על עינא. ועל דא כתיב, (תהלים מד) ענרה למה תישן יי. (מלכים ב יט) פקח יי עיניך.

כד אתפחח, אית למאן דאתפחח לטב. ולמאן דלא אתפחח לטב. ווי למאן דאתפחח ועינא אתערב בסוקא, וסוקא אתחזי לקבליה, ומכפשא עינא. מאן ישתויב מציה. אבל עתיק יומין, טבא דעינא. תוור כגו תוור. תוור דכליל כל תוור. זכאה חולקיה, למאן דישגח עלויה, חד תוור מפנייהו. ועל דא דהאי כתיב טוב עין הוא ובורך. וכתיב (שעיה ב) בית יעקב לכו ונלכה באור יי.

האנא, (ע"פ ג' ט"ז) שמייה דעתיקא סתים מפלא, ולא מתפרש באורייתא, פר מן אחר חד, דאומי זעיר אפיין לאברהם, דכתוב, (בראשית כ"ב) כי נשבעתי נאם יי. נאם דזעיר אפיין. וכתוב, (בראשית כ"ח) כן יברך ישראל ישראל דלעילא. וכתוב (שש"ע מט) ישראל אשר כן אתפאר, לישראל קאמר דא. ותנין עתיק יומין אמרו והאי והאי שפיר.

הנניא, פתיב (דנ"א ט) קזה דוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב. פרוסון רמיו, מאן הוא. אמר לרבי יהודה, קום בקויומן ואתקון פרוסניא דא.

אמר רבי יהודה, פתיב (דנ"א ט) פורסנייה שבקינ דינור. ועתיק יומין יתיב על האי כרסניא. מאי טעמא. דתניא אי עתיק יומין לא יתיב על האי כרסניא, לא יכיל לאתקומא עלמא, מקמי שהוא כורסניא. פד יתיב עתיק יומין עליה לפפניא (פי"א אה"פ"א) להווא כורסניא, ומאן דרכיב שליטי. פיעידא דנטיל מהאי כרסניא, ותיב על פורסניא אחרא, פורסניא קדמא רמיו, דלא שלטא אלא איהו דרכיב פיה עתיק יומין. אמר רבי שמעון לרבי יהודה, יתקון ארקה, וייתי כן מעתיק יומין.

ותא חזי, כתיב (שש"ע מט) אני יי ראשון ואת אחרונים אני הוא. פלא הוא, והוא סתים מפל סטרוי. (פ"א) חוטמא. תאנא, פחוטמא אשתמודע פרוסניא דא.

ותא חזי, מה (ד"ק ט"ז ט"ב) בין עתיקא, לזעיר אפיין. דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חיון, ומחד נוקבא חיון דחיון. האי חוטמא. הוא פרוסניא, דכיה גשיב רוחא דחיו, לזעיר אפיין. וקרינן ליה סליחה. והוא נחת רוח, אתפסומתא דרוחא.

דרוחא דנפיק (פ"א) מאינון נוקבי, חד רוחא נפיק לזעיר אפיין. לאתפרא (פי"א חיון פפ"ד, טרוי פפ"ד, חיון דחיון) ליה פגנתא דעין. וכד רוחא דחיו, דכיה זמין לזמא ככיה דוד, למנדע חכמתא. ומתווא נוקבא, אפער ונפיק רוחא ממוחא סתימאה, וזמין לאשראה על מלכא משיחא, דכתיב, (שש"ע ט"א) ונחה עליו רוח יי רוח חכמה ובינה רוח עצה ונבונה רוח דעת ויראת יי. הא הכא ארבע רוחין, והא רוחא חדא אמרינן. אמאי תלת. קום רבי יוסי בקויומן.

קום רבי יוסי ואמר. פיומוי דמלכא משיחא, לא יימרוי חד לחד, אליף לי חכמתא, דכתיב, (דמ"ה ל"א) ולא ילמדו עוד איש את רעהו וגו', פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם. וכהווא זמנא, יתער עתיק יומין, רוחא דנפיק ממוחא סתימאה דכלא, וכד ישלוח דא, פל רוחין דלתפא

ותערו עמיה. ומאן אינון. אפיין (ד"ח) פתרין קודישין דזעיר אפיין. ואינון שיקא רוחין אחרנין, דיקבי (פי"א ח"ב) אפיין (פי"א ח"ב) שיקא רוחין. תלת רוחין אינון דקלין תלת אחרנין) דכתיב רוח חכמה ובינה רוח עצה ונבונה רוח דעת ויראת יי. ותנין, פתיב (דבר' הי"א א ט"א) וישב שלמה על כסא פפא יי. וכתוב (מלכ"א א ט) עש מעלות לכסא. ומלכא משיחא זמין למתב בשבעה. שיקא אינון רוחא דעתיק יומין דעליהו, הא שבועה. פמה דאתמר. (תלת רוחין אינון דקלין תלת אחרנין) אמר ליה רבי שמעון, ריחך לניה לעלקא דאתי.

ותא חזי, פתיב (חזקאל ט"ז) פה אמר יי מארבע רוחות באי הרוח וגו'. וכי ארבע רוחי עלמא, מאי עבדי תכא. אלא ארבע רוחי יתערוי. תלת אינון. ורוחא דעתיקא סתימא ארבע, והכי הווי. וכד נפיק דא, נפיק עמיה תלתא, דקלין פנו תלתא אחרנין.

וזמין קדשא בריך הוא לאפקא חד רוחא דכליל מפלהו. דכתיב מארבע רוחות באי הרוח. ארבע רוחות באי לא כתיב פאן, אלא מארבע רוחות באי. וביומי דמלכא משיחא, לא יצטרכון למילף חד לחד, דהא רוחא דלחין דכליל מפל רוחין. ידיע פלא. חכמה ובינה עצה ונבונה (ד"ח) דעת ויראת יי. משום רוחא דקליא מפל רוחי. בגין כן פתיב מארבע רוחות. דאינון ארבע דקלין בשבעה דרגין עלאין דאמרוי. ותאנא, דקליהו כלין פהאי רוחא דעתיקא דעתיקין, דנפיק ממוחא סתימאה לכווקבא דחוטמא.

ותא חזי, מה בין חוטמא לחוטמא. חוטמא דעתיק יומין חיון מפל סטרוי. חוטמא דזעיר אפיין, פתיב, (שמואל ב כ"ב) עלה עשן פאפו ואש מפיו תאכל וגו'. עלה עשן פאפו, ומתווא עשן דליק נור, פד סליק תנא לבתר. אחרים בערו מפנו. מהו מפנו (ג' ע"ח ט"א). מאותו עשן. מהווא חוטמא, מהווא אשא.

האנא, פד קזה רב המנא סכא בעי לצלאה צלותיה, אמר לבצל החוטם אני מתפלל, לבצל החוטם אני מתפלל. ותינו דכתיב, (שש"ע מט) ותהילתי אחרים לך, האי קרא לעתיק יומין אמרו.

הנניא, אורכא דחוטמא, תלת מאה וחמשה ושבעין עלמין, אתמליין מן שהוא חוטמא. וכליהו מתדבקין פזעיר אפיין. האי תושפתתא דתקוונא דחוטמא הוא. וכל תקוני דעתיק יומין, אתחזון ולא אתחזון. אתחזון למארי מדין, ולא אתחזון לכלא.

פחה רבי שמעון ואמר, ווי מאן דאושטי ידוי כדיקנא יקורא עלאה, דסכא קודישא, טמירא סתימא (ג"א) פפ"ד וק"ה פ"א) דיקנא דכיהא

תקונתה. דיקנא דסתים ויקרי מפל תקונתי. דיקנא דלא ידעין גלגלין וסתאי. דיקנא דהיא תושפתתא דכל תושפתתי. דיקנא דלא הוי פר נש גביה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא פליגא בשערוי עד טבורא דלכא. תורא כתלא נקרא דיקוריין. טמירא דטמירין. מהימנותא דמיהימנותא דכלא.

האנא, בצניעותא (ד) קל"א ט"א) דספרא, דהאי דיקנא מהימנותא דכלא, נפיק מאודני, ונחית סותרניה דפומא קדישא, ונחית וסליק וקפי, בתקורכתא (פני) דבוסמא טבא, תורא דיקלרא (פני דבימתי). ונחית (פני) תורא נקרא דיקניה נחית) פשוילא, וקפי עד טבורא. הוא דיקנא נקרא, מהימנא שלכא, דנגידן ביה תלת עשר נביעין, מבויעין דמשח רכות טבא, פתלת עשר תקונין מתקנא.

תקונא קדמא. מתקמן שערא מלעילא, ושארי מההוא תקונא דשער רישיה, דסליק בתקוניו לעילא מאודני, ונחית מלמחי פתחא דאודני, פחד חוטא בשקולא טבא, עד רישא דפומא. מתקמן שערא מרישא דפומא, (פלי) עד רישא אחרא דפומא, בתקונא שקלי.

תקונא תלתאה. מאמצעיתא דתחות (פני) חוטמא, מתחות תריין נוקבין, נפיק חד אורחא, וישערא אתפסק פההוא ארחא, ומלגא מהאי גיסא, ומהאי גיסא שערא, מתקונא שלים סותרניה דההוא אורחא. תקונא רביעאה. מתקמן שערא תחות פומא, מרישא חדא לרישא חדא, פתקונא שלים.

תקונא חמישיאה. תחות פומא פומא ארחא אחרא, פשוילא דארחא דלעילא, ואלין תריין ארזין רשימין על פומא, מפאן מפאן. תקונא שתיאה. מתקמן שערא, וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא. וקפי תקורכתא דבוסמא טבא, עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דאורחא תתאה דפומא.

תקונא שביעאה. פסיק שערא, ואתחזן תריין תפוחין, בתקורכתא דבוסמא טבא, שפירין וילין למחזי. פוגייהון אתקנים עלמא, חדא הוא דכותב, (משל) פני פני מלך חיים.

תקונא תמונאה. נפיק חד חוטא דשערי סותרני דיקנא, ומליין פשוילא עד טבורא.

תקונא תשיעאה. מתערי ומתערבין שערי דיקנא, עם אינון שערי דתליין פשוילא, (תליין) וילין נפקין דא מן דא.

תקונא עשיראה. נחמין נחמין שערי תחות דיקנא, וספין בגרונא תחות תקונא חד סר. דלא נפקין נימא מן נימא, ומתשערין בשיעורא שלים.

תקונא תריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל סטורין וילין שערי סחור סחור ליה.

תקונא תליסר. דתליין שערי בתחות דיקנא, מפאן ומפאן, ביקרא לאה, ביקרא שפירא. מתפין עד טבורא. לא אתחזי (פני לאתחזיה) מפל אנפי תקורכתא דבוסמא, בר אינון פפוחין שפוחין חורזין, דמפקין חזין לעילא, ומחזין חרו לזעיר אפין.

ברציקר תקונין אלין, נגידן ונפקין תליסר מבויעין דמשח רכות, ונגידן לכל אינון דלתפא. ונחמין פההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא, דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא נקורא, סתימאה דכלא, דעתיק דעתיקין. מתרי תפוחין שפירין דאנפוי, נחירין אנפוי דזעיר אנפין, וכל חמור (פני חמור) ושושן דאשפתקין לתפא, נחירין ומתקלסין מההוא נחורא דלעילא. תקונין תליסר אלין, אשפתחו פריקנא, ובשלימות דיקנא בתקוני, אתקרי בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה, תלי ביה מהימנותא.

האנא בצניעותא דספרא, תליסר תקונין אלין דתליין פריקנא נקורא, פשביעאה (פני) משתפתחי בעלמא, ומתפתחי בתליסר תרעי דרתי. ומאן דאולשיט ידיה לאומאה, פמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי בארין אפין. בזעיר אפין בכמה. אמר לרבי יצחק, קום פקונין, וסלסל פסלסלא דתקונא דמלכא (פני דיקנא) קדישא היאך לתקונין.

קום רפי יצחק, פתח ואמר, (מפני) מי אל פמוד נישא עון וגו', לשוב דתמנו וגו', תתן אמת לעקב וגו'. תאנא, תליסר מכילין אתחזון חכא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רכות דתקוני (ד) קל"א ט"א) דיקנא קדישא, עתיקא דעתיקין. טמירא דטמירין. תנא, תקונא דיקנא טמיר וסתים, טמיר וילא טמיר. סתים וילא סתים. בתקוניו ידעין וילא ידעין. תקונא קדמאה. הא תנינן, דכל שערא וישערא וכל נימא ונימא לא מתדכחא לתברתיה. וישארו נימין דדיקנא לאתקנא. מתקונא דשער רישא.

הכא את לאסתפלא, אי כל נימין דשער רישא, ונימין דדיקנא יקורא עלאה, פחד נימא אתפכלו, (ס"א פחד סתקלא אתקלו) אמאי אלין אריכין, ואלין לא אריכין. אמאי (ס"ב) נימין דדיקנא לא אריכין פולי האי, וקשין.

ואליו דרישא לא קשין, אללא שעיעין.
 אלא, כל נימין שקולין דרישא ודיקנא. דרישא אריכין על פתפין, למיגד לרישא (ס"א מרישא) דזעיר אפין, מההוא משיכא דמוחא, למוחא דיליה. ובגניי כף לא הוו קשין. ועל דא אתחזין למהוי רכיבי.
 תאנא, מאי דכתבי, (משל"א) חכמות פחוץ תרפה. ולבסוף פתיב, ברחובות תפון קוליה. האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. אללא חכמות פחוץ תרפה, פד נגיד ממוחא סתימאה דארי אפין, למוחא דזעיר אפין, באינון נימין. פאלו מתחבראן לבר, תרין מוחין, ואתעביד חד מוחא, פגין דלית קיומא למוחא תפאה, אללא בקיומא דמוחא עלאה.

וכד נגיד מהאי להאי, פתיב תפון קוליה סד.
 ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון נימין (פאלו סתקלאן לבר תרין מוחין ואתעביד חד מוחא באינון נימין) אינון לא אשתכחו קשיושין. מאי טעמא. משום דאי אשתכחו קשיושין, לא נגיד חכמא למוחא בהון. בגיני כף, לית חכמא נפלא מבר נש דאהו קשיושא (ס"א משיא) ומארי דרוגנא. דכתבי, (תהלי ט) דברי חכמים פנחת נשמעים. ומחא אוליפנא, מאן דשערוי דרישיה קשיושין, לאו חכמא מתנישבא עמיה.

ועל דא אינון אריכי, למיתי תועלתא לכלא. מאי לכלא. למיעל על חוטא דשדרה, דמתשקין מן מוחא. ובגין דא לא תלי שערא דרישא על שערא דריקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אוידין לאחורוי, וללא תלי על דיקנא, משום דלא אצטרוי לאתערבא אליו באליו. דכלהו מתפרשן בארתייהו.

תאנא, פלהו שערי בין דרישא, בין דדיקנא, פלהו חזורי כתלגא. ותאנא, אינהו דדיקנא קשיושא, פלהו. מאי טעמא. משום דאינון תקיפא דתקיפין, לאחסין (ס"א לחסין) אינון תלת עשר מכילין, מעתיק דעתיקין. והני מכילין מקמי אוידין שרדין, והני מכילין סתימן אינון. דלא יתערבו בארתייהו. (תאחסינו לתמא ודבר תניא פתמי אוידין שרדין שערי דפלתויהו אינון ולא אתערבו בארתייהו.)
 ואי תימא דלית אחרנין פותייהו. לא. דתניא תליסר מכילין דרתימי מעתיקא קרישא: מי אל פמוך, סד. (ס"א) נושא עון, תרין. ועובר על פשע, תלת. לשארית נחלתו, ארבע. לא תחזיק לעד אפו, חמש. פי חפץ חסד הוא, שית. לשוב לרחמנו, שבעה. וכפוש עונותינו, תמנא. ותשליך

במצוילות ים פל טסאתם, תשעה. תתן אמת ליעקב, עשרה. חסד לאברהם, סד סר. אשר נשבעת לאבותינו, תריסר. מימי קדם, תליסר. לקביל דא, אל רחום וחנון וגו', ואינון לתפא.

ואי תימא, משה איה לא אמר אליו עלאין. (ס"א) אללא, משה לא אצטרוי, אללא לאתר דינא אשתכח, ובאתר דינא אשתכח, לא בעי הכי למימר. ומשה לא אמר, אללא בעינא דישאל חאבו, ודינא הוה תליא, ובגיני כף לא אמר משה, אללא באתר דינא אשתכח. אבל בהאי אתר, סדורא דשכחא דעתיק יומין מסדר גביאה.
 ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין, תקיפין, לתברא ולאכפליא כל גזרי דינן. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא, טמירא דטמירין דלא אכסיה (ס"א אכסיה) מניה. ובגין כף, פל שערוי קשיושין, ותקיפין בתקוניו (ד) גלגל"ב ע"א).

ואי תימא, אי הכי הא שערי דלתפא, אינון אוכמי, אמאי לא הוו דא כדא. דתניא כתיב, (שיר השירים ט) קווצותיו תלפלים שחורות פעורב. וכתיב, (דניאל ט) ישער רישיה פעמר נקא. לא קשיא, הא כדיקנא עלאה, הא כדיקנא תפאה. ועל דא, פד אתיחייבת אורייתא לישרא, אתיחייבת באש שחורה על גפי אש לבנה.

ועקרא דמלה משום דהני שערי בגין דממוחא אשתכחו לאתמשכא למוחא דלתפא ואינון לעילא מן בלחודוי. ושערי בלחודויהו. וכל תקוניו בלחודויהו אשתכחו. דיקנא בלחודוי. ושערי בלחודויהו. תקנא קדמאה תקנא דשארי מרישא דשערי דרישא. ותאנא, פל תקוני דיקנא לא אשתכח אללא (פחותא לתפא) ממוחא דרישא, (ס"א סתימין דרישא) והכא לא פריש הכי, דהא לא הוי. אללא תקנא דא, דנחית מן רישא דשערי דרישא, הכי אשתכח. (סדר כאו).

ומהאי דיקנא אשתמודע, פל מה דהוי כרישא, דאלף עלמין דסתמיין (ס"א אלף עלמין סתימין) בעזקא דרכא. עזקא, דכיל פל עזקין.
 אורכא דכל שערא, דנחית מקמי אוידין, לא הוי אריכא. וללא אתדבק דא כדא, וללא (ס"א ונא) נחתין. אליו שערין. מבר נגידו אתמשכין (ס"א אללא מבר נחתין אליו, שערין נגידו ואתמשכו) ותליין.

ושורחא דתקנא קדמאה, תלתין וחד קוצי, שקולין, אתמשכון עד רישא דסוכמא. והלת מאה ותשעין נימין אשתכחו פכל קוציא וקוציא. תלתין וחד קוצי שקולין, דהוה בתקנא קדמאה תקיפין, לאכפליא לתפא, פחושיפן א"ל. מהו א"ל. תקיף כול. וככל קוציא וקוציא, מתפרשין

ספר הילול

שמי לשמש צדקה ומרפא בכנפייה. ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין, ומלשה לא ידע ולא אסתפל. ה'דא הוא דכתוב, (שמות לד) ומלשה לא ידע פי

ק'רן עור פניו.

ועוד, דאנא חמי בעיני, תליסר מקליין גליפין קמאי, ונהירין פבוצינין. וכד אתפרש פל חד מצייהו מפומיכוון, אסתליק ואתחנן, ואתעטר ואתטמר בטמירותא דתקוני דדיקנא, וכל אחרנין אשתתרון. ובעוד דכל אסתים לאתפרשא, סליק ואתעטר בעטרין קדישא, ואתחנן ואתטמר, ויתוב בתקוני דדיקנא קדישא, וכן לכל חד וחד. אודריו חכרין קדישין, דהא בקיומא דא, לא יהא עד דיתיי מלכא משיחא.

קום רפי חזקה תנינות, ואוקיר תיקוניה תליתאה, דדיקנא קדישא. תנא, עד לא קם רפי חזקה, קלא נפק ואמר, אין מלאך אחד עושה שתי שליחות. אתרגיש רפי שמעון ואמר, ודאי כל חד וחד פאתריה. ואנא, ורפי אלעזר ברי, ורפי אבא, אשתלים שלממתא עלא.

קום רפי חייא. קם רפי חייא, פתח ואמר, (דמית א) ואומר אהה יי אליהם הנה לא ידעתי דבר פי נצר אנכי. וכי ירמיה לא הוה ידע למלא, והא כמה מלוילין נפקי מפומי, עד לא אמר דא. והוא אמר מלה כדיבא, דכתוב הנה לא ידעתי דבר. אלא (תנא) חס ושלום דאיהו אמר על דא. אלא חכי תנא, מה בין דבור לאמירה. אמירה הוא ולא דעי לארמא קלא, (דף ק"ג ע"א) דבור, בעי לארמא קלא, וקאכרין מלין.

דכתוב, (שמות ט) וידבר אליהם את כל הדברים האלה לאמר. ותנא, פל עלמא שמעו כהוא דבור, וכל עלמא אודיעעו. ובגין פך פתיב וידבר, ולא פתיב ויאמר. אוף הכא כתיב הנה לא ידעתי דבר, לאכרין מלה וקאוכרין בריח קרשא לעלמא.

אז חכי, הא כתיב (שמות ט) וידבר יי אל משה לאמר. אלא, הוא נביאה עלאה כמשה, ולא זכה בר נש פויתיה. דהוא שמע דבור פכרין, ולא דחיל, ולא אודיעעו. ושאר נביאים אודיעעו, אפילו באמירה, ודחילין בדיחילין.

ותנא, תקוניה קרמאה דדיקנא, ותנינא לאתבא (פ"א לאייתא) (פ"א לאתבא) לתליתאה. דכתוב, (איוב לג) הן פל אלה ופעל אל פעמים שלש עם גבר. ותא חזי דחרין תקונין קרמאין למייתי לתליתאה הוה, דהוא :

תקוניה תליתאה. מאמצעייתא דתחות חוטמא, מתחות תריין נוקבין. נפיק

נשא - קל"ג ע"א

חד ארחה, ושערא אפסיק (כ"א איתפסק) פההוא ארחה. אמאי אתפסק. משום (דכתיב) ועובר על פשע. דהאי אורחה אתחנן לאעפרא ביה. ובגין פך, יתיב תחות נוקב חוטמא האי אורחה. ושערא לא אתרבי כהאי אורחה. משום דכתיב ועובר על פשע, למיבב אעפרא עד (על) פומא קדישא, דיימא סלקתי. תנא, כמה ערקוסאות מחפאן לההוא פומא, ולא אתגלי לחד מצייהו, דהא אסתלק ואתעטר, ידע ולא ידע.

ותנא, פאציעותא דספרא, מהו דכתיב פשע. זכו עובר, לא זכו פשע. קמאי משמע עובר על פשע. שפע דאקדים יו לפי, לא זכו עובר ולא עובר (תנא) בוצעיר אפין.

קמאי בין האי להאי. בוצעיר אפין, פד נחית כהוא אורחה מתחות נוקבי חוטמו, פתיב, (במחבר י"ב) ויחר אף יי כם ויגלי. קמאי ויגלי. דנפיק ריחא דרוגא מאינון נוקבי, ומאן דאשפח קמיה, אזיל ולא אשתכח. ה'דא הוא דכתיב, (ישעיה ט) פי רוח יי נשבה בן ואינונן (כ"א בן רוח עברה בן ואינונן). פארין אפין פתיב, (מכח ט) ועובר על פשע. וכתוב, (איוב לד) רווח עברה ותטהרם. ותנא, הכא כתיב, עובר על פשע כההוא ארחה. תתם, (שמות י"ב) ועבר יי לנגוף את מצרים.

וכאח חולקיה דמאן דזכי להאי. ודא הוא תקוניה תליתאה, (ראיתא) דדיקנא בקירא קדישא עלאה עתיקא דעתיקי. אמר רפי שמעון, ודאי קדישא בריך הוא יסגי לאוטבא לך, ויחדי לאגנא עלך.

ותנא, מאי דכתיב, (ישעיה נא) שוש אשיש פני, בעתיק יומין אתמר. דהא הוא חדוניה דכלא. תנא, בשעתא דאתגלי האי אורחה דדיקנא דעתיק יומין. פלוה מארי דיבבא ויללה, ומאריהו דדיקנא סתימין ושתמין, ולית דיפתח פטרא לאבאשא. משום דהאי אורחה אתגליא לתקנא. ומתאי, מאן דאחיד (פ"א דאחיד) ואזכר (משום דהאי אורחה סיגנא לשתמין ופתיח הוא פאן דאחיד ואחיד) לשתקאה, להאי אורחה רשים, דהוא סיגנא דעתיקא קדישא.

תקוניה רביעאה, מתחנן שערא (נחית) תחות פומא, מרישא חדא לרישא חדא. ה'דא הוא דכתיב, (מכח ט) לשארית נחלתו. כמה דאת אמר (מכח ב ט) ונשאת תפלה בעד הנשארית הנמצאה. הנמצאה ממש. שארית דכתיב, (צפניה ג) שארית ישראל לא יעשו עולה.

תקוניה חמישאה. נפיק אורחה אחרא מתחות פומא, ה'דא הוא דכתיב, לא תחזיק לעד אפון. קום רפי יוסי. קם רפי יוסי, פתח ויאמר, (דמלים קמ"ד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שני אלהיו. אשרי העם

שפכה לו. מהו שפכה לו. כמה דאת אמר (אסתר ט') וחסות הפלך שפכה, שכיף מרויגויה.

דכר אחר. שכיף פרויגויה, הדא הוא דכתב, (במדבר י"א) ואם פכה את עושה לי הרויג נא הרויג. דא הוא דינא דדינא. אשוי העם שוי אליהו, רחמי דרחמי.

דכר אחר, שפכה, שמא דכליל כל שמחן, וקודשא בריך הוא מעבר ורויגויה, ואנח ביה לזעיר אנפין, ומעבר על כל אינון דלבר. דהניא, ארחה, עלאה דדיקנא קדישא, (עלאת עמיא ועמיא) דאיהו נחית (בדיקנא) תחות נוקפי דחוטמא דעתיקי. והאי ארחה דלתתא. שקילן אינון ככלא. דא (דחוטמא ע"ג) לעילא, ודא לתתא. לעילא, עובר על פשע. לתתא, לא התייק לעד אפוי. וקנינו, לא התייק: דלא אית אתר למיתב. כמה דלעילא זיב אתרא לאעברא. פון לתתא, זיב אתר לאעברא.

הניא. ככל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא ארחה אתגליא, טב לכלהו דלתתא, דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים וקלא אתגליא, לית עיטא, ולית מאן דידיע ליה, אלא הוא בלחודוי. כמה דעין עלאה, לית דידיע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתב, (תהלים צ"ג) מה גדלו מעשיו יי מאד עמקו מחשבותיו. אמר רבי שמעון ותפנונו עובדך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין.

הקניא שתיקתא. מתפנון שערא וסליק מלרע לעילא, ופני תקובתתא דכוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונהית שערא (דרישא) לרישא דפתתא דארחה תתא דפומא.

קום רבי ייסא ואתקין תקינא דא. קום רבי ייסא, פתח ואמר, (ישעיה ט"ז) וחסדי מאתוך לא ימוש, וכתוב (ישעיה ט"ז) ובחסד עולם רחמתיך, הני קראי קשיין אהודי.

וקלא אקשו, דתנינו, אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו, ואית חסד דלבר. חסד דלגו, הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים כסטרד דא דדיקנא, דאקרי פאת הוקן. וקלא בעי בר נש להפלא האי סטרד, משום האי חסד דלגו דעתיק יומין. ובגין פון, ככהן דלתתא כתיב ביה, (ויקרא כ"א) לא יקרה קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מאי טעמא. בגין דלא להפלא אורחוי דחסד דעתיקא, דכהן כסטרד דא קא אתי.

ותאנא כנעניתא דספרא, ככלא אנטרין חסד לאתברתא וקלמני, וקלא לקטעא ליה, וקלא אשטעי מעלמא. והאי דכתוב וחסדי מאתוך לא ימוש, חסד דעתיק יומין. ובהסד עולם, חסד דאקרי חסד עולם, והאי

הוא אחרא דזעיר אנפין, דכתוב, (תהלים ס"ב) אמרתי עולם חסד יבנה. והאי חסד דעתיק דעתיקין, הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו כתיי גופא אתמר, אלא כתיי דנשמתא. ובגין פון כתיב, (מכילת ט') פי חפץ חסד הוא. דא הוא תקינא שתיקתא דדיקנא מקרא, דעתיק דעתיקי.

הקניא שביעאה. פסיק שערא, ואתחזן תרין תפוחין בתקרבותא דכוסמא, שפירן וקלא למחזי.

פחות רבי שמעון ואמר, (סדר השירים ג') פתפוחי פצאי בעער וני. מה תפוחי זה כליל בתלת גוויי, פון קדשא בריך הוא, תרין תפוחין כליל שיטא גוויי, ותרין תפוחין אלין, דאינון תקינא שביעאה, אינון פללא דכל שיטא תקינא דאמינא. ובגווייהו אתקיים (משלי ט"ז) באור פני מלך חיים.

ותאנא, מהני תפוחין נקנין חיינ לעלמא, ומחזיין חידו לזעיר אפין. כתיב (במדבר ט') לאר יי פניו אליך. וכתוב (משלי ט"ז) באור פני מלך חיים. באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין דתקרבותא דכוסמא דאמינא. לאר יי פניו אליך, פנים דלבר, דכד נהרין מתברך עלמא ותאנא, פל זמן דהני כנעני דלבר נהרין, פל עלמא מתברך, וקלא אשטבח ורויגא בעלמא. ומה אי הני דלבר פון. תרין תפוחין דנהרין תיריא, דחדאן תיריא על אחת פמה וכמה.

הניא, פד אתגליין תרין תפוחין אלין, אתחזי זעיר אפין כחודותא. וכל אינון בניענין דלתתא, כחודותא. וכל אינון דלתתא, נהרין, וכל עלמין חדאן, ושלימין מפל שלימותא. וכלא חדאן ונהרין. וכל טיבו תא חזי, פנים דלבר, אית זמן דנהרין, ואית זמן דלא נהרין. ובגין פון כתיב, לאר יי פניו אליך. (תהלים ט"ז) לאר פניו אפתו סלה. מכלל דלא הני תיריא. אלא כד אתגליין תפוחין דלעילא.

תאנא, אלין תפוחין דסתימין, נהרין וחורין תיריא. ומנהו נהרין לתלת מאה ושבעין עיברי. וכל שיטא תקינא דדיקנא דדיקנא ביה פלילין. הדא הוא דכתוב, (מכילת ט') ישוב לרחמנו. ישוב, מכלל דזמנין טמירין, וזמנין אתגליין. תבא, הוא ישוב לרחמנו. ובהאי דלתתא, הוא נאמת. דא הוא תקינא (דחוטמא ע"ג) שביעאה, דכליל שיטא, בתרין תפוחין דכעתיקא דעתיקין.

הקניא תמינאה. נפיק חד חוטא דשערי סוחרניה דדיקנא, ומליין פשמוילא עד טבורא. קום אלעזר ברי, אתקין תקינא דא.

ספר היתור

קם רבי אלעזר (גרי"ח), פתח ואמר, הכל תלוי במזל, ואפילו ספר תורה שפנה יכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא, והכא אית לאסתפללא, וכי הכל תלוי במזל, ותנינן, ספר תורה קדש, ונרתקו קדש, והיהכל קדש. וכתוב (שע"ת ט) וקרא זה אל זה ואמר קדש, והיהכל קדש, והוא קדש. אינון. וספר תורה. לקבלהו, נרתקו קדש, והיהכל קדש, והוא קדש. והתורה נפנה בשלש קדושות. בשלש מעלות, פנימים שלשה, שכניה בשלש, לוחות וארון והיכל בספר תורה תלנא. ואיהו תלנא במזל, וכתוב (מכ"ה ט) ומאותות השמים אל תחתו. מאן דאיהו בקדושות הללו להוי תלנא במזלא.

אמא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא, האי חוטא יקרא קדישא, דכל שערי דדיקנא תליין ביה, אתקרי מזל. מאי טעמא. משום דכל קדשי קודשין דקודשין, כהאי מזלא תליין. וספר תורה, אף על גב דאיהו קדוש לא חל עליה עשר קדושין עד דעיל להיכל. פון דעיל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. פגונא דלעלא דלא אתקרי היכל, אללא כד אתקרון עשר קדושות. ותאנא, הכל תלוי במזל, דאיהו האי חוטא יקרא קדישא, דכל שעריין תליין ביה.

אמאי אקרי מזל. משום דמניה תליין מזלי, ומזלי מניה עלאין ותפאין. ובגין פון איהי תלינא. וביה תליין כל מזלי דעלמא עלאין ותפאין. ואפילו ספר תורה שפניהכל, דמתעטר בעשר קדושות, לא נפיק מפליה עם שאר קדושין וכלהו תליין בהאי. ומאן דחמי להאי תפאנא, אתפשו חוביהוין מקמיה ומתפפין, הדא הוא דכתוב, (מכ"ה ט) וכבש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון, ברין פרי לקודשא דקדישין, עתיק מפלא.

תקונא תשיעאה. מתערבין שערי עם אינון שערי דתליין, ולא נפקין דא מן דא. קום רבי אבא, קום רבי אבא ואמר, אלין (אינון) שערי דמתערבין עם אינון דתליין, אקרון מצולות גם. משום דנפקי ממותרי מוטא, ומהאי אתרא למי, כל מארי דתבעין חובי דכני נשא ומתפפין. אמר רבי שמעון, ברין תהא לעתיק יומין.

תקונא עשיראה. נחמין שערי תחות דיקנא, ותפין בגונא תחות דיקנא. קום רבי יהודה. קום רבי יהודה פתח ואמר, (שע"ת ט) וכאן במצרות צורים ובמחלות עפר מסך יי וגוי. מפני פחד יי, הא אתידע דמאן דאיהו לבר, פחד יי אתקרי. ומחדר גאונו, אינון שערי דתחות דיקנא, ואתקרון חדר גאונו, תרי. תקונא עשיראה, (מכ"ה ט) תמן אמת לעיניך. וחד סר, דלא נפקי נימא מן נימא, חסד לאברהם.

נשא - קל"ד ע"א

תקונא דתריסר. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל סטריין, וליאן שערי סחור סחור ליה, בגין דלא אשתכח טרחותא, פמה דאצטריין.

טרחותא פמאי קא מיירי. דינא. פאתר (מא בתי) דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון, או דינא אינון, והא כללא דחמי אתחזין. אללא דלא אתקרח פלשוכא (מ"א בנשוא) דרחתא דזעיר אפין. ורחמא מיהאי פומא קדישא עלאה, קדש קדשים, נשכא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתקרב (מ"א דאתקרב) ביה, דמתלכב ביה (מא דאתקרב) ומתלכב ביה. ומיהאי רוחא מתלכשין כל אינון דלתפא. וכד יהוא רוחא נפק, אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט (מ"א ואתפרש) כל חד בלחודו לאתריה, וכל מאן דאתחזי לאתלכשא מניה אתלכש. ועל דא שעריין לא אשתכחו על פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק, ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה.

ורא הוא טמירותא דכלא, דלא אתדבק לא לעילא ולא לתפא. והוא סתים בסתמא דסתמין דלא אתירע. (דחמ"ד ט"ו) דא הוא דלא אתקרו, ולא הוה ביה תקונא. ובגין פון, רוח דנפיק לבר (מ"א דנפיק ביהוה ולבר), ומתלכשין ביה נבאי מהימני, אתקרי פה יי. אבל כהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש. ולית מאן דיידע רוחיה בר איהו. ובגין פון שערי שקולין סותרתא דפומא, ופומא אתפני מפל סטריין.

וכהאי אתרחיצו אבהתנא, לאתלכשא כהאי רוחא, דמתפשט לכמה עיברין, פאתר דכל שערי שקולין פסוהדורי. (דחמ"ד ט"ו) דחמ"ד אשך תריסר תחומין לעילא. תריסר תחומין לתפא. תריסר תחומין לתריסר שבטי אבהתא. הדא הוא דכתוב אשר נשבעת לאבותינו:

תקונא דתריסר. תליין שערי דתחות דיקנא מפאן ומפאן, ביקרא לא, וביקרא שפרא, ונפין עד טבולא ולא אתחזין מאנפי תקיבא דכוסמא, בר אינון תפוחין שפין חזירין.

אמר רבי שמעון, זפאה חולקיה דמאן דאשתכח כהאי אדרא קדישא עלאה דאנן ביה. זפאה חולקיה בעלמא דין, וכעלמא דאתי. דאנן מתבין בקדושא עלאה, אשא עלאה אסחר לן (מ"א ב"ו אשא עלאה וחסדי לך) והא כל תקונין עלאין (ליקונא) דדיקנא קדישא אתקוני, ואחטרו ואסרו לדוכותיהו.

והאי תקונא דתריסר, הוא תקונא לאה, דכיה אחידן פלא. פלהו מתפסין

לה מעילא לתפא. וכן לסמכא תנינא, ותליתאה ורביעאה. וכן סמכא לסמכא, אחידן תמנינר רגלי דסמכי ומתנהרין בבנינא דגלילפא (בבבסישא דגלילי)⁽¹⁾ פההוא פריסא. וכן לארבע עיבר.

ותמינא אליו תקונין דנהירין עלה, וכוונו מסכאן מלי דפומנא, לאתערטא וסאספלקא כל חד באתריה. וכד הוה מתקנן מפומנא, פל חד וחד סליק ואתערטא ואתקנן כההוא תקונא דאתקנן רבא, מפל (ס"א בבבל דבל) פומא דחד מינן. ובשעתא דחד מינן פתח פומא, לתקנא כההוא תקונא, כההוא תקונא הוה יתיב ומתכפה למלה דנפיק מפומיכון, וכדין סלקא בדוכתיה ואתערט.

וכר סמכין מפאן ומפאן, חדאן על דשמעין מה דלא ידעו, וצייתינן לקלילכון. פמה רתיבין קנימין רבא פגינתיכון. ופאין אמונן לעלמא דאתי, דכלהו מלי דנפקי מפומיכון, פלהו מלין קדישינן. מלין פשרן דלא אסטאן לימינא ולשמאלא.

קרישא פרוך הוה חדי למשמע, וצוית להני מלי, עד דהוה אגמר (ס"א אחרי) דינא, די לעלמא דאתי תמרון זמנא אחרא כל הני מלי קדישינן. עליוכו כתיב, (שיר השירים ז) וחרפו פניו הטוב וגו', דוכב שפתי ישנים. מאי דוכב שפתי ישנים. דאפילו לעלמא דאתי מרחשן שפותיכו אורייתא קמייה.

השתא אתקננו ואתפרונו דעתא, למתקן תקוני דזעיר אפין, הוה נתקנן, והוה יתלבש בתקוני עתיק יומין, קדישא קדישינן, טמירא דטמירין, טמירא מפלא. דהשתא חובתא (מכבוישא) עליוכו, למגזר דינא קושטאה יאה וישפירא ולא תקנא כל תקוני על פרייה.

תקוני דזעיר אפין, מתקוני דארי אפין אתקננו. ואתפשטו תקוני מפאן ומפאן, פחיוו בר נש, למשלטא (ס"א בבבסישא) ביה רוחא דטמירא דכל טמירין. פנין למיתב על פוריסיא, דכתיב, (דחמלא א) ועל דמות הפסא דמות פמראה אדם עליו מלמעלה. פמראה אדם: דכליל פל דיוקנין. פמראה אדם: דכליל פל שמקו. פמראה אדם: דביה סתימין פל עלמין עלאין ותמאין. פמראה אדם: דכליל פל רזין דאתמארו ואתקננו עד דלא אברי עלמא, ואך על פל דלא אתקנימו.

תאנא פצנענתא דספרא, עתיקא דעתיקין עד לא זמין תקוני, פאני מלכין, פגס מלכין, (ס"א גליה מלכין) ומשער מלכין, ולא הוה מתקנימי, עד דדחי (ס"א זמין) לון, ואצנע לון לבתר זמנא, הדא הוה דכתיב, (בראשית לו) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם. פארין

למזקה. רישא לקבליה. מניה פליין פל אינון דביזעיר אפין אחידן. מניה סליין עלאין ותפאין, וכל גניין עלאין ותפאין גניין ביה, וביה פליין. ואיהו מזלא דמתזלא מניה פלא, דא הוה תקונא שלמיתא, דאשלים לכל תקונין, דא אשלים לכלא.

תאנא, אליו תקונין אקרוז ימי קדם, יומין קדמאין דקדמאי. ואינון דאשפכחו בזעיר אפין, אקרוז (שפיה ס"א) ימי עולם. ותאנא, אליו ימי קדם, פלהו מתקנן בתקונא דדיקנא דעתיקא דעתיקין, טמירא דטמירין (פלל ביה). וכוהי דתליטר פליל להון, פמה דאתמא. ודא יומא לא אתפליל בהדיהו, אלא הוה כליל פלא.

וכההוא זמנא דאתער עתיק יומין בתקוני דלעילא, ההוא אתקרי יום אחר, דביה זמין לאוקיר דיקניה, הדא הוה דכתיב, (זכריה יד) יום אחד הוה יודע ליי. הוה בלחודוי ימיר מפלא. הוה דכליל פלא, הוה דאתקרי בשמא ידיעא.

דהנין, פאתר דאית יום אית לילה דלית יום פלא לילה. ומשום דההוא זמנא, זמן יאה דיקנא דדיקנא, וכוהי בלחודוי ישפתי. לא אתקרי לא יום ולא לילה. דלית יום אקרי, אלא מסטרא דילן. ולא אתקרי אלא מסטרא דילן. ומשום דהאי תקונא כליל פלא, לא אתקרי ולא אתקני מניה, ומניה נגיד משמא דכותא לתליטר עיבר מבויעין. לכל אינון דלתפא, דנהירין פההוא משמא. (אתקנינו).

בתריסר תקונין אליו אתקנא דינא קדישא עלאה, ואליו תקוני דכהאי דינא, מתקנן ונתקן לכמה עיבר. ולא אתקוניו הוה מתפשטין והוה נפקין, מפלא אסתמיו, ומפלא אסתמיו. לית הידע אחר להאי עתיקא, פפשיטתא דהון פליון פליון, פמה דאתמר, אתקרי ולא אתקרי. טמיר ולא טמיר. עליה אקרי, (שפיה ס"א) אני יי הוה שמיי וכבודי לאחר לא אפן. וכתיב (תהלים ז) הוה עשנו ולא אנחנו. וכתיב (דבאל ז) ועתיק יומין יתיב. פאתריה יתיב ולית ידיע ליה. יתיב ולא שכית, וכתיב (תהלים קל"ט) אודך על פי נודאות נפילתי וגו'.

אמר רבי שמעון לחכמייה, פד אתפריס פריסא דא, דאתון חמאן עלנא, אנא חמינא דנתומו כל תקוני בגויה, ונהירו באחר דא. וחד פרוכפא כוצנא דקודשא פרוך הוה (ס"א בבבסישא דקדישא), פריסא בארבע סמכין, לארבע עיבר. (דף קמ"ז ט"א).

סמכא חד הוה יתיב מתפא לעילא, וחד מגזרופיא פדייה. ובמגזרופיא ארבע מפתחי שניין (ס"א שניין) מפל סטרוי. ומתקנן פרסא, ונתקנין

אָדום, באַהר דְּכָל דַּיָּנִין מִתְקַיְמִין תַּמּוֹן, וְכִלְהוּ לֹא אֶתְקַיְמִמוּ.
 עַד דְּרִישָׁא חוֹרָא עֲתִיקָא דְעִתְקִין אֶתְפִּסְנָן. פִּד אֶתְפִּסְנָן, תַּקִּין פִּל תַּקִּוּנִין
 דְּלִתְפִּא, תַּקִּין פִּל תַּקִּוּנִין דְעִלָּין וְתַתָּאִין. מִכַּפֵּן אוּלְפִּנָּא, פִּל רִישָׁא
 דְעִמָּא, דְלֹא אֶתְפִּסְנָן הוּא כְּמִתְמָא, לִית עִמָּא מִתְפִּקְנָא. וְאִי אִיהוּ מִתְפִּסְנָן,
 פִּלְהוּ מִתְפִּסְנָן. וְאִי אִיהוּ לֹא מִתְפִּסְנָן כְּמִתְמָא, לֹא יִכְלִין עִמָּא לֶאֱתַתְפִּסְנָן.
 כְּמִלְכָּן. מַעֲתִיק לִימִין. דְעַד לֹא אֶתְפִּסְנָן הוּא כְּתַקִּוּנִין, לֹא אֶתְפִּסְנָנו כֹּל אִינוּן
 דְכַעֲבוּ לֶאֱתַתְפִּסְנָא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין אֶתְחַרְבוּ. הָדָא הוּא דְכַתְיב, (בְּרַאשִׁית
 17) וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדָם בְּלַע בֶּן עֵוֹר. וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדָם, וְזֹא חֲדָא (פ"א יְהוּדָא) הוּא.

אַחַר דְּכָל דַּיָּנִין מִתְקַטְרִין תַּמּוֹן, וְתַלְיִין, מִתְפִּסְנָן.
 בְּלַע בֶּן עֵוֹר, תַּנָּא הוּא גִזְרֵת דִּינָא, תַּקִּיפָא דְתַקִּוּפִין, דְכַגִּינִיָּה מִתְקַטְרִין
 אֶלְפִי אֶלְפִין מֵאִרֵי דִיכְבָּא וִילְלָה. (בְּרַאשִׁית 17) וְשֵׁם עִירוֹ דְנִקְבָּה. מֵאִי
 דְנִקְבָּה. פְּלוּמֵר דִּין הָבַה. פְּמָה דְאֵת אִמֵּר, (מַסְלִי 17) לַעֲלוּקָה שְׁתֵי כְּנוֹת הַב
 הַב.

בְּיִן דְסָלִיק לֶאֱתִישְׁבָּא, בִּיה לֹא קָאִים, וְלֹא הוּהוּ יִכִּיל לְמִיקָם, וְכִלְהוּ
 עֲלָמִין אֶתְחַרְבוּ. מֵאִי טַעֲמָא. מִשּׁוּם דְאָדָם לֹא אֶתְפִּסְנָן. דְתַקִּוּנָא
 דְאָדָם בְּדִיוֹקְנִיָּה, פִּלְלִי פִלָּא, וְיִכִּיל (דף קמ"ח ע"ב) פִּלָּא לֶאֱתִישְׁבָּא בִּיה.
 וְכַגִּין דְתַקִּוּנָא דֹא דְאָדָם, לֹא אֶשְׁתַּכַּח. לֹא יִכִּילוּ לְמִיקָם וְלֶאֱתִישְׁבָּא,
 וְאֶתְפִּסְלוּ. וְאֶתְפִּסְלוּ סִלְקָא דְעִתְפֵּךְ וְהָא כִלְהוּ בְאָדָם אֶתְפִּלְלִין. אֶלָּא
 אֶתְפִּסְלוּ וְאֶסְפִּלְקוּ מִהֵוּא תַקִּוּנָא, עַד דִּינִי תַקִּוּנָא (נ"א דִּיוֹקָא) דְאָדָם. וְכַד
 אֶתָּא הָאִי דִיוֹקָא, אֶתְגַּלְפּוּ (פ"א אֶתְפִּלְלִי) פִּלְהוּ, וְאֶתְתַּנְדְּרוּ לְקִיּוּמָא אֶתְרָא.
 מִנְהוּן אֶתְפִּסְמוּ, (פ"א כְּנִדּוּן אֶתְפִּסְמוּ וְלֹא אֶתְפִּסְמוּ) וּמִנְהוּן לֹא אֶתְפִּסְמוּ כֻּלָּל.

וְאִי תִיקָא וְהָא כְתִיב וַיִּמָּת, וַיִּמָּת. דְאֶתְפִּסְלוּ לְגַמְרִי. לֹא חֲכִי, אֶלָּא כֹּל
 מָאן דְנִחִית מִדְרָגָא קְדָמָה דְהוּהוּ בִּיה, קָאִרֵי בִּיה מִיתָה. פְּמָה דְאֵת
 אִמֵּר, (שְׁמִית 17) וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, דְנִמָּת מִדְרָגָא קְדָמָה דְהוּהוּ קָם בִּיה.
 וְכַגִּין דְאֶתְפִּסְנוּ אָדָם, אֶתְקִרִין בְּשִׁמְהוֹן אֶתְרִינִי, וְאֶתְפִּסְמוּ כְּקִיּוּמָא בִּיה,
 וְקִיּוּמִין בְּדוּכְפִיָּיהוּ.

וְכִפְרוּ אֶתְקִרִין בְּשִׁמְהוֹן אֶתְרִינִין מִן קְדָמָאִין, פִּר הוּוּא דְכַתִּיב בִּיה, (בְּרַאשִׁית
 17) וְשֵׁם אִשְׁתוּ מִהֵוּשְׁבָּאֵל בַּת מִטְרָד בַּת מִי זֶהָב. מֵאִי טַעֲמָא. מִשּׁוּם
 דְכַתִּיב לֹא אֶתְפִּסְלוּ בְשִׁמְהוֹן אֶתְרִינִין. מִשּׁוּם דְהוּהוּ דְכַר וְנוּקְבָא. פְּכַאי תַמָּרָא,
 דְלֹא סִלְקָא אֶלָּא דְכַר וְנוּקְבָא. וְכַגִּין כֹּף הַשְׁתָּא דְאֶשְׁתַּכַּחוּ דְכַר וְנוּקְבָא,
 לֹא כְתִיב בְּהוּ מִימָה כְּאֶתְרִינִי, וְאֶתְקִימִימוּ. אֶכֶּל לֹא אֶתְלִשְׁבוּ, עַד דְאֶתְתַּקִּין
 דִּיוֹקָא דְאָדָם, וְכַגִּין דְאֶתְתַּקִּין דִּיוֹקָא דְאָדָם, אֶתְחַזְרוּ וְאֶתְקִימִימוּ כְּקִיּוּמָא
 אֶתְרָא, וְאֶתְלִישְׁבוּ.

תַּנָּא, פִּד סָלִיק בְּרַעוּתָא דְרִישָׁא חוֹרָא, לְמַעַבְד יִקְרָא לִיקְרִיָּה, תַּקִּין
 וְזַמִּין וְאֶפְרִי מְבוּצִינָא דְקַדְרִינִיָּתָא, חַד נִיצוּצָא, (נִשְׁב בִּיה אֶתְחַסְרָא) (פ"א
 אֶתְפִּסְנָן וְסָלִיק רַעוּתָא) וְאֶתְפִּשְׁט לְתַלַּת מָאָה וְשִׁבְעִין עֵיבֵר. וְנִיצוּצָא קָאִים, וְשִׁאֲרֵי
 דְפִיק אוּרָא דְכִנָּא, וּמִתְגַּלְגֵּלָא, נִשְׁב בִּיה אֶתְפִּסְנָן. וְנִפִיק חַד גּוּלְגִלְתָּא
 תַּקִּיפָא, וְאֶתְפִּשְׁט לְאַרְבַּע סְטִרִין.
 וְכַרְחֵי אוּרָא דְכִנָּא, אֶשְׁתַּיִב נִיצוּצָא וְאֶתְחַסְד, וְכִלְלִי (פ"א וְאֶתְפִּלְלִי) בִּיה.
 בִּיה סִלְקָא דְעִתְפֵּךְ. אֶלָּא אֶתְטַמֵּר בִּיה. וְכַגִּין כֹּף, הָאִי גּוּלְגִלְתָּא
 אֶתְפִּשְׁט בְּסְטִרִי, וְהָאִי אוּרָא הוּא טְמִיר דְטְמִירִין דְעִתְקִין לִימִין, בְּרִיחָא
 דְגִנְזִי.

כַּרְחֵי גּוּלְגִלְתָּא אֶתְפִּשְׁטוּ אֶשְׁא מִסְטֵר חַד, וְאוּרָא מִסְטֵר חַד. וְאוּרָא
 דְכִנָּא קָאִים עֲלִיָּה מִהָאִי סְטֵר. וְאֶשְׁא דְכִנָּא קָאִים מִהָאִי סְטֵר. מֵאִי
 אֶשְׁא הָכָא. אֶלָּא לֹא הוּא אֶשְׁא, אֶכֶּל בּוּצִינָא דֹא (נ"א נִיצוּצָא) דְאֶתְפִּלְלִי
 פְּאוּרָא דְכִנָּא, נְהִיר לְמֵאֲתָן וְשִׁבְעִין עֲלָמִין, וְדִינָא מִסְטִרֵי אֶשְׁתַּכַּח, וְכַגִּין
 דֹּא, הָאִי גּוּלְגִלְתָּא, אֶתְקַרֵי גּוּלְגִלְתָּא תַּקִּיפָא.

כְּנִדּוּן תַּרְחֵי דֹא, יִתְבִּין תַּשְׁעָה אֶלְפִי רַבּוּא עֲלָמִין, דְנִטְלִין עֲלוּי וְסַמְכִין
 עֲלוּי. בְּהָאִי גּוּלְגִלְתָּא, נְטִירָה סִלְקָא מְרִישָׁא חוֹרָא, דְאֶתְמַלִּי
 מִנְהֵי תְדִיר. וּמִהָאִי טִלָּא דְאֶנְעֵר מְרִישָׁה זְמִינִין מִיתְבִּיָּא לֶאֱתִישְׁבָּא.
 וְהוּא טִלָּא דְאֶתְפִּלְלִי בְתַרֵי גּוּנִי, מִסְטֵרָא דְרִישָׁא חוֹרָא, חוֹרָא בְּגוּוּיָה
 (פ"א בְּגוּוּיָה). דְכִלְלִי פִלְהוּ חוֹרָא (וְכִלְלִי חוֹרָא) אֶכֶּל פִּד אֶתְלִישְׁבָּן בְּהָאִי
 רִישָׁא דְזַעֲרֵי אֶפְרִין, אֶתְחַזֵי בִּיה סוּמְקָא. פְּכַאי כְּדוּלְתָא דְאִיהוּ חוֹרָא,
 וְאֶתְחַזֵּיָּה גּוּנָא סוּמְקָא כְּגוּנָא חוֹרָא.

וְכַגִּין כֹּף כְּתִיב, (דִּישָׁא 17) וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עִפְרִי יִקִּיצוּ אֶלְהֵי עוֹלָם
 וְאֶלְהֵי לְחַרְפוֹת לְדָרְאוֹן עוֹלָם. לְהִי עוֹלָם, כְּגִין דְאֶתְחַזֵּיָּה לְהֵוּא
 חוֹרָא, דְאֶתִּי מִסְטֵר דְעִתְקִין לִימִין, אֶרִיכָא דְאֶנְפִין. לְחַרְפוֹת לְדָרְאוֹן
 עוֹלָם, כְּגִין דְאֶתְחַזֵּיָּה לְהֵוּא סוּמְקָא דְזַעֲרֵי אֶפְרִין. וְכִלָּא כִלִּיל בְּהֵוּא
 טִלָּא, הָדָא הוּא דְכַתְיב, (שְׁמִית 17) כִּי טַל אִוְרוֹת טִלְדֵי. אוּרוֹת: תְּרִין. וְהֵוּא
 טִלָּא דְנְטִירָה, נְטִירָה פִל יוּמָא לְחַקְלָא דְתַפּוּחִים. פְּגוּוּיָה חוֹרָא וְסוּמְקָא.
 הָאִי גּוּלְגִלְתָּא אֶנְהִיר בְּתַרֵי גּוּנִי, לְהָאִי סְטֵר וְהָאִי סְטֵר. וּמִהָאִי אוּרָא
 כֹּף אֶתְקַרֵי זַעֲרֵי אֶפְרִין. וְכַשְׁעֲתָא דְאֶצְטִרִי, אֶתְפִּשְׁטוּ אֶפְרִין וְאֶרִיכִין בְּהֵוּא
 דְכִנָּא, אֶתְפִּשְׁט מְגוּלְגִלְתָּא לְאֶנְפִין מָאָה וְתַמְשִׁין רַבּוּא עֲלָמִין. וְכַגִּין
 כֹּף אֶתְקַרֵי זַעֲרֵי אֶפְרִין. וְכַשְׁעֲתָא דְאֶצְטִרִי, אֶתְפִּשְׁטוּ אֶפְרִין וְאֶרִיכִין בְּהֵוּא
 זְמָנָא, כְּגִין דְאֶשְׁנַח בְּאֶפְרִין דְעִתְקִין, וְחִיִּים וְעֲלָמִין.

וְכַרְחֵי גּוּלְגִלְתָּא, נְפִיק חַד עֵיבֵר, לְכֹל אִינוּן דְלִתְפִּא. וְהָבַי אֶגֶר אוּרָא
 לְעִתְקִין לִימִין. פִּד עֲלָיִן כְּחוֹשְׁבָּא, (דף קמ"ח ע"ב) תַּחֲוֹת שְׂרָכִיטָא.

וְלַקְבִּיל דָּא. (שמות לח) בָּרַע לַגּוֹלְגֹתֹת לְתַמָּא, פֶּד עֲאֲלִין בַּחוּשְׁבָּנָא. וְהָאֵי בָרַע אַגְר אֲרִיאָרְתָּא, אֲשִׁתְּכִיחַ מִנְיָה לְעַתִּיק יוֹמִין.

בַּחוּשְׁבָּנָא דְגּוֹלְגֹתָא, (ס"א בְּגוֹלְגֹתָא דָא) תַּלְת חֲלָלִין אֲשִׁתְּכִיחֵוּ, דְשָׂרְיָא מוּחָא כְּהוֹ, וְקָרוּמָא דְקָקִי סַפִּיָּא עֲלִיָּהוּ. אַבְל לָא קָרוּמָא קִשְׂיָא שְׂמִימָא כְּעַתִּיק יוֹמִין. וּבְגִין דָּא, הָאֵי מוּחָא אֲחַפְשֵׁט וְנָהִיר (ס"א וְנִפְיָא) לְתַלְתִּין וְתַרְיָן שְׂבִילִין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (בראשית ב) וַנְּכַר יוֹצֵא מַעַרְזֵוּ.

וְתַמָּא, בַּתְּלַת חֲלָלִין דְגּוֹלְגֹתָא מוּחָא שְׂרִיָּא. מִחֲלָלָא חַד מִתְּכַנְע (ס"א וְתַפְשֵׁט) חַד מְבוּעָא לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְנִפְיָא מִהֵהוּא מוּחָא לְשָׂרְיָא כְּהָאֵי חֲלָלָא, תַּלְתִּין וְתַרְיָן שְׂבִילִין רוּחִין דְחִתְמָתָא.

מִחוּשְׁבָּנָא תַנְיָנָא, מִתְּכַנְע וּמִתְּפִשֵׁט חַד מְבוּעָא אַחְרָא. וּמִתְּפִחִין חַמְשִׁין פִּרְעֵין. מֵאֲלִין חַמְשִׁין פִּרְעֵין, אֲחַתְּחַדָּן חַמְשִׁין יוֹמִין דְאֲוִרִיָּתָא. חַמְשִׁין שְׁנִין דְיֻבְלָא. חַמְשִׁין אֶלְף דְרִין, דְזַמִּין קְדִישָׁא כְּרִין הוּא לְאַתְכָּא רוּחִיהָ לִיָּה, וְלִשְׂרִיָּא בֵּיתָא.

מִחוּשְׁבָּנָא תַלְתִּיתָא, נְפִקִין אֶלְף אֲלִפִין אֲדִרִין וְאַכְסְדָּרִין, דְעַתָּא שְׂרִיָּא עֲלִיָּהוּ, וְדָרִי כְּהוֹ. וְהָאֵי חֲלָלָא שְׂרִי חֲלָלִיָּה (ס"א מְדוּרִיָּה) בֵּין הָאֵי חֲלָלָא וּבֵין הָאֵי חֲלָלָא, וְאֲחַתְּחַדָּן מִתְּרִין סְטָרִין כֹּל אֵינוֹן אֲדִרִין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (משלי כז) וּבְדַעַת חֲדָרִים לְמַלְאוּ. וְאֲלִין תַּלְת מִתְּפִשֵׁטִין כֹּל גּוּפָא, לְהָאֵי סְטָרָא וְלְהָאֵי סְטָרָא. וּבְאֵינוֹן אַחִיד כֹּל גּוּפָא וְאַחִיד כְּהוֹ גּוּפָא מִכֹּל סְטָרִי, וּבְכֹל גּוּפָא אֲתַפְשֵׁטֵן וְאֲשַׁתְּפִיחֵן.

הָאֵנָּא, בְּגוֹלְגֹתָא דְרִיָּשָׁא, תַלְתִּין אֶלְף אֲלִפִין רַבּוּא וְרַבּוּא רַבְּבִין קוּצִי דְשָׂרְיָא אוּכְמִן, וּמִסְתְּכִין דָּא כְּדָא, וּמִתְּעַרְבִין דָּא כְּדָא. וְלִית חֲשִׁבָּנָא לְיִמִּין דְכֹל קוּצִא וְקוּצִא, דְאַחִידִין בֵּית דְכִיָּין וּמִסְאַבְּן. וּמִפְּאֵן אֲחַתְּחַדָּן טַעֲמֵי אוּרִיָּתָא, בְּדַכָּא כְּמִסְאַבְּא. כֹּל אֵינוֹן סְטָרִין דְאֵינוֹן יְכִלִין, כֹּל אֵינוֹן סְטָרִין דְאֵינוֹן מִסְאַבְּן.

וְתַבִּין קוּצִי מִסְתְּכִין וְתַמְזִיפִין. מְהוּן שְׂעִיעֵין, וּמְהוּן פַּקִּיפִין. וּבְכֹל קוּצִא וְקוּצִא, יִתְכִין נִמִּין תַלְתִין עַל תַלְתִין. מִתְּלַחֲטֵן וּפְלִיָּין פְּגִיבִין פַּקִּיפִין, מְאִיר נַצִּיחַ קְרִבִין. בְּתַמְזִיפִין יָצֵא בְתַמְזִיפִין שְׂפִירָא תַמְזִיפִין (כְּהוֹן כְּאִינוֹן).

וְתַבִּין וְתַמְזִיפִין. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ז) כְּחוּר פְּאָרְזִים. מִחוּשְׁבָּנָא קוּצִין דְשְׂעִירִי, וּפְלִיָּין תַלְתִין עַל תַלְתִין, מְהָאֵי סְטָרָא לְהָאֵי סְטָרָא, עַל גּוֹלְגֹתָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ז) קוּרוּצוּתִיו תַּלְתִּילִים. וְתַמָּא יִתְכִין תַלְתִין תַלְתִין, מִשּׁוּם דְמִשְׂכִּיכִין מִמְבוּעֵין סִגְיָאִין, דְהִלְת רַבְטִי מוּחָא. מִמְבוּעָא חֲלָלָא חַד דְגּוֹלְגֹתָא, אֲתַמְשְׁכֵן שְׂעִירִי כְּמִשְׁכּוּתָא, וּמִתְּעַרְבִין תַלְתִין, דְתַלְתִּין מִפְּמָה מְבוּעֵין, דְאֲתַמְשְׁכֵן מְהָאֵי חֲלָלָא. מִחֲלָלָא

תַנְיָנָא, נְפִקִי חַמְשִׁין מְבוּעֵין, וְאֲתַמְשְׁכֵן שְׂעִירִי מְבוּעֵין כְּמִשְׁכּוּתָא, וְאֲתַמְשְׁכֵן תַלְתִין, דְתַלְתִּין וּמִתְּעַרְבִין כְּקוּצִין אַחְרֵיהּ. מִחֲלָלָא תַלְתִּיתָא, נְפִקִי אֶלְף אֲלִפִין אֲדִרִין וְאַכְסְדָּרִין, וְאֲתַמְשְׁכֵן שְׂעִירִי כְּמִשְׁכּוּתָא מִכֹּלְהוּ. (וּפְתַחְבִּין תַלְתִין עַל תַלְתִין וּפְתַחְבִּין כְּקוּצִין אַחְרֵיהּ) וּבְגִין כֹּף אֵינוֹן קוּצִין, תַלְתִין עַל תַלְתִין.

וּבְכִרְוֵה מִשְׁכִּין דְאֲתַמְשְׁכֵן מִתְּלַת חֲלָלִין דְמוּחָא דְגּוֹלְגֹתָא. וְכֹל אֵינוֹן יִמִּין וְכֹל אֵינוֹן קוּצִי תַלְתִין וְסַפִּיָּין לְסְטָרָא דְאֲוִרְתָּא. וּבְגִין כֹּף כְּהוֹ, (דניאל ט) הֵטָה אֱלֹהֵי אֲזוּרָה וְשַׁמְעֵ. וּבְהָאֵי תַלְתִין, תַלְתִין וְכַתְּוִי (ס"א וְכַתְּוִי תַלְתִין) יִמִּינָא וְשַׁמְעֵאֲלָא, נְהוּרָא וְתַשׁוּכָא, רַחֲמֵי וְרִנָּא. וְכֹל יִמִּינָא וְשַׁמְעֵאֲלָא תַלְתִין כְּהָאֵי, וְלָא כְּעַתִּיקָא.

כְּפַלְגוּתָא דְשְׂעִירִי, אַתְחַזִּי חַד אוּרְתָּא דְקָקִי, דְמִתְּחַדָּא מִהֵהוּא אַרְחָא דְעַתִּיק יוֹמִין. וּמִהֵהוּא אַרְחָא, אַתְפְּרִשְׁן שִׁית מְאָה וְתַלְסַר אַרְחִין, דְאֲתַפְּלַגוּן בְּאַרְחִין דְפַקִּידי דְאֲוִרִיָּתָא. דְכַתִּיב, (חזקיהו כח) כֹּל אַרְחוֹת יְיָ חֶסֶד וְאֱמֶת לְנוֹצֵרֵי כְּרִיתוֹ וְעוֹדוּתֵיוּ.

תַנָּא, כֹּל קוּצִא וְקוּצִא, מִתְּחַדָּן אֶלְף אֲלִפִין מְאִיר דִּיכְבָּא וְיַלְלָה, דְתַלְתִּין כֹּל קוּצִא וְקוּצִא מֵאֵינוֹן פַּקִּיפִין. וּמֵאֵינוֹן שְׂעִיעֵין מְאִירֵיהוֹן דְמִתְּקָלָא, (ס"א כְּאִינוֹן דְחִתְמָתָא וְאִתְּמַלָּא בְּגִין כֹּף אֵית יִמִּינָא וְאֵית שַׁמְעֵאֲלָא. כְּכִרְוֵה דְגּוֹלְגֹתָא. אֲשַׁמְחִוּתָא דְאֲשַׁמְחִוּתָא. וְלָא מִתְּגַלְיָא, כֹּר הוּא זְמַנָּא, דְעִירִיכִין חִיָּיכִיָּא לְאַתְפַּקְדָּא, וְלַעֲיָנָא כְּעוּבְדִיהוֹן. וְתַמָּא, פֶּד אֲתַגְלִיָּא הָאֵי מְצִחָא, אַתְעַרְו כֹּל מְאִירֵיהוֹן דְרִנָּא, וְכֹל עֲלָמָא בְּרִנָּא אֲתַמְסִי. (דף קל"ו ט"ז) פֶּד הֵימָּא שְׂעִתָּא, פֶּד סְלִיקוּן עֲלוּתְהוֹן דְיִשְׂרָאֵל לְקַמִּי עַתִּיק יוֹמִין, וּבְעֵי לְרַחֲמָא עַל בְּנוֹי, גַּלִּי מְצִחָא דְרַעוּא דְרַעוּן, וְנְהִיר כְּהָאֵי דְעִירִי אֲפִין, וְאֲשַׁתְּכִיָּו דִּינָא.

כְּהָאֵי מְצִחָא, נְפִיק חַד שְׂעוּרָא, דְמִתְּפִשֵׁט בֵּית מְמוּחָא דְאֲפִיק חַמְשִׁין פִּרְעֵין. וְכֹר אֲתַפְשֵׁט, אַתְעַכִּיד מְצִחָא דְאֲשַׁמְחִוּתָא, לְחִיָּיכִי עֲלָמָא, לְאֵינוֹן דְלָא מִתְּפַסִּי כְּעוּבְדִיהוֹן. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דברים ג) וּמְצִחַ אֲשֶׁר זָוְהָה לְךָ מֵאֲנֵת הַפֶּלֶם.

וְתַנָּא, שְׂעוּרָא לָא קָאִים כְּהָאֵי אַתְר דְמְצִחָא, בְּגִין דְאֲתַגְלִיָּא לְאֵינוֹן דְחַתְּאִיפִין בַּחוּבִיָּהוּ. וְשְׂעִתָּא דְמַתְעַר קְדִישָׁא כְּרִין הוּא לְאֲשַׁפְשַׁעֲשַׁעַע עִם צִדִּיקִיָּא, נְהִירִין אֲנֻפּוּרִי דְעַתִּיק יוֹמִין, פְּאֲנֻפּוּ דְזַעִיר אֲפִין. וּמִתְּגַלְיָא מְצִחִיָּה, וְנָהִיר לְהָאֵי מְצִחָא, וּכְדִין אַתְקִיר עַת רַצּוֹן. וְכֹל שְׂעִתָּא וְשְׂעִתָּא דְרִנָּא תַלְתִין, וְהָאֵי מְצִחָא דְעִירִי אֲפִין אֲתַגְלִיָּא, אֲתַגְלִיָּא מְצִחָא דְעַתִּיקָא דְעַתִּיקָא, וְאֲשַׁתְּכִיָּו דִּינָא, וְלָא אֲתַעַכִּיד.

וְתַמָּא, הָאֵי מְצִחָא, אֲתַפְשֵׁט כְּמִתְּחַדָּן אֶלְף סוּמְקִי דְסוּמְקִי, דְאֲתַתְּחַדָּן בֵּיתָא,

וְכַלֵּיל בַּיּוֹם. וְכֵן אֲתַגְלִיּא מִצְחָא דְזִיעֵר אַפּוּן, אִית רְשׁוּתָא לְכַלְהוּ לְחַרְבָּא. וְכֵן אֲתַגְלִיּא מִצְחָא דְרַעוּתָא דְרַעוּתוֹן, דְּנִהִיר לְהָא מִצְחָא, פְּדִין פְּלִהוּ מִשְׁפַּכְבִּין.

וְהִנְנִיא, עֲשָׂרִין וָאַרְבַּע פְּתֵי דִינִין מִשְׁפַּכְבִּין פְּהָא מִצְחָא, וְכַלְהוּ אַקְרוּן נְצַח (ס'א מִכְחָא וְכָל חַד אַקְרִי נְצַח). וְכֵן אֲתַגְלִיּא רַצוּפִין (רַצוּפִין), הוּא מִצְחָא. בְּמִצְחָא, וּמִתְפַּשְׁטוֹן מִנְהוֹן בְּגוּפָא, בְּאַתְרֵין יְדִיעוּן.

וְאִית מִצְחָא וְאִית נְצַח דְּאִינוּן נְצַחִים. וְהִינוּ דַּחֲוֹן נְצַח נְצַחִים. וְאִינוּן הִנְנִיא, מְאִי דְכַתִּיב, (שְׂמַאל א' טו) וְגַם נְצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנְהָם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהַנְהִימָם. הָאִי רוּחַ אוּקְרִינָא, כֹּל הוּא נְצַח דְּאַתְפַּשְׁט אָדָם הוּא לְהַנְהִימָם. הָאִי רוּחַ אוּקְרִינָא, וְתָב וּמִתְחַרֵּט וְלֹא עֲבִיד דִּינָא, אִי בְּגוּפָא, זְמַנֵּן דְחָלִי עַל עֲלָמָא לְמִידָן, וְתָב וּמִתְחַרֵּט וְלֹא עֲבִיד דִּינָא, אִי טִיבִין. מְאִי טַעֲמָא. מִשּׁוּם דְקָאִי כְּדוּכְחָא דְאַקְרִי אָדָם, וְיִכְלִי לְאַתְחַרְטָא. אָכַל אִי כְּאַתְר דְאַתְחַרֵּי רֵאשׁ, (פְּהָא מִצְחָא) אֲתַחֲזִי וְאַתְגְּלִיּא הָאִי נְצַח, לֹא הוּא עֵידָן וְאַתְר לְאַתְחַרְטָא. מְאִי טַעֲמָא. מִשּׁוּם דְלֹא הוּא מְאַתְר דְאַקְרִי אָדָם, דְהָא לֹא אֲתַגְלִי פְּרַצוּפָא וְחוּטְמָא, אֲלָא מִצְחָא בְּחֻדוּדֵי. וּבְאַתְר דְלֹא אֲשַׁתְּכַח פְּרַצוּפָא, לֹא אַקְרִי אָדָם. וְכִינֵן כֹּף לֹא אָדָם הוּא לְהַנְהִימָם כְּנְצַח דְכִשְׂאֵר תְּקוּנֵי גוּפָא.

עֵינוּ דְרִישָׁא, מִשְׁתַּנִּין מִשְׂאֵר עֵינוּן, שְׁוֹרְחָתָא דְכְּנַכְתָּא, דְעַל רִישֵׁי עֵינוּן, מְפַחֵן (דְכָל עֵינוּן כְּכַתְּוִי) בְּאַוּפְמָתָא, פְּלִין תְּלִין עַל תְּלִין דְשַׁעוּנֵי, וְאִינוּן תְּקוּנָא דְעַל עֵינוּן, בְּרִישָׁא דְמִצְחָא, וּמִתְחַחֲדוֹן מִתְרוּוִיחֵי שְׂבַע מֵאָה אֲלָפֵי מְאִרֵי דְאַשְׁמַחוּתָא. (דְעַל תְּרִישֵׁי דְעֵינוּן.)

כְּכּוּסָתָא דְעֵינוּן, לְחַטִּין אֲלָף וָאַרְבַּע מֵאָה רַבּוּא, דְמִתְחַחֲדוֹן בְּגִבְעִין דְאִינְהוּ כְּסוּתָא. וְאַשְׁמַחוּתָא דְעֵנָא דְעַתִּיק יוּמִין עֲלֵיהוּ. וּבְשַׁעֲתָא דְסַלְמִין אִינוּן כְּסוּתָא, אֲתַחֲזִי כְּמֵאן דְאַתְעֵר מִשְׁנַתִּיה, וְאַתְפַּחֲחוּ עֵינוּן, וְחַמְאוּן לְעֵנָא פְּקִיחָא, וְאַתְסַחֲוּ כַּחַד חוּרָא דְעֵנָא טְבָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ה') וְחִצּוֹת בַּחֲלָב. מְאִי בַחֲלָב. כְּחוּרָא דְלַעֲלָא קְדַמָּא (ס'א כְּחוּרָא דְרַבָּא דְעֵנָא). וּבְהִנְיָא שַׁעֲתָא אֲשַׁתְּכַח אֲשַׁמְחוּתָא דְרַחֲמֵי. (ס'א וְכִינֵן כֹּף צְלוּתָא דְרַבָּא מִלְּקָא בְּיָדוֹ דְפַחֲתוּ עֵינוּן, וְהִסְחִיחוּ כְּחוּרָא חוּרָא).

וְעַל דָּא צָלִי זוּר, (תְּהִלִּים מ"ד) עוּרָה לְמַה תִּישָׁן יְיָ הַקִּיץ. דְיַפְקַח עֵינוּן, וְיַתְסַחוּן כְּהוּא חוּרָא. וְכָל זִמְנָא דְעֵינוּן לֹא מְתַקְּסוּן, כֹּל מְאַרְהִיבוּ דְיִנְיָנוּ, כְּפִינֵן לְהוּ לִישְׂרָאֵל, וְשֹׂאֵר עַמְּוִן שְׁלֹטִין עֲלֵיהוּ. וּבְזִמְנָא דְיַפְקַח עֵינוּן, יַתְסַחֲוּ כְּעֵנָא טְבָא, וְרַחֲמֵי עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַסְתַּחֲר (ס'א וְהוּסִי) עֵנָא, וְעֲבִיד נוּקְמִין בְּשֹׂאֵר עַמְּוִן. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים ל"ד) הַעֲרֵה וְהַקְלִיחַ. הַעֲרֵה: לְאַתְסַחֲוֵה כְּהִנְיָא חוּרָא. הַקְלִיחַ: לְמַעַבְד נוּקְמִין לְאִינוּן דְכַפִּינֵן לוֹן.

עֵינוּן פַּד אֲתַפְקַחוּן, אֲתַחֲזִי שְׁפִירִין פְּהֵן יוּנִים, כְּסוּמָן וְאוּבָם וְרוּך, חוּרָא לֹא אֲתַגְלִי, אֲלָא כּוּזְמָא דְאַסְתַּפַּל בְּעֵנָא טְבָא, וּמִסְתַּחֲאוּן כֹּל אִינוּן אֲגוּנִין, כְּהוּא חוּרָא.

כְּאוּנוּן פּוּנִין דְמִתְגַּלְיָן, נְפַקִין שְׂבַעֵי עֵינוּן דְאַשְׁמַחוּתָא. דְנַפְקִין מְאוּבָמָא (דְחַד קְלוּ' ע"א) דְעֵנָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (מִכְתּוּב ג') עַל אֲבָן אַחַת שְׂבַעֵי עֵינִים. מְאִן אֲבָן אַחַת. אוּבָמָתָא דְעֵנָא.

כְּסוּמָמָא, נְפַקִין שְׂבַעֵי רְהִיטִין, דְסַמְכִין (מִא רַבָּחֵי) לְסַטֵר שְׂמָאֵלָא, וּמִתְלַחֲטִין בְּאַשָׁא דְלְסַטֵר צְפוּן, וּמִתְחַחֲדוֹן לְאַתְפַּשְׁטָא כְּעֲלָמָא, לְגַלְיָה אֲרַחִין דְחִיבִינָא הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (מִכְתּוּב ד') שְׂבַעֵי אֵלֶּה עֵינֵי יְיָ הַמָּיָה מִשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ.

מִוְרוּכָא, נְפַקִין שְׂבַעֵי טְהִירִין (ס'א נְהִירִין) דְקַטְרָא דְלְסַטֵר (מִא רְהִיטִין דְסַחֲרָא לְסַטֵר) דְרוּמָא, וּמִתְחַחֲדוֹן לְאַתְפַּשְׁטָא כְּעֲלָמָא, לְגַלְיָה אֲרַחִין וְעוּבָדִין דְכִנֵּי נִשָּׂא, בִּין טַב בִּין פִּישׁ, דְכַתִּיב, (אִיוב ל"ד) כִּי עֵינוּן עַל דְרַכֵּי אִישׁ וְגוֹי.

וְכֵן אֲסַתְחֲאוּן כְּחוּרָא, מִשְׁפַּכְחִין כְּלִהוּ לְאַשְׁמַחוּתָא לְכָל מְאִרֵי קְשׁוּט, לְאוּטְבָא עֲלָמָא בְּגִינְהוּן. וְכָל אֲשַׁמְחוּתָא דְהוּא חוּרָא, תְּהִי לְטַב עַל יִשְׂרָאֵל. וְאַשְׁמַח כְּסוּמָמָא לְמֵאן דְעֵאקִין לְהוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שְׂמַח) רָאָה רֵאִיתִי. רֵאָה: לְאוּטְבָא לוֹן. רֵאִיתִי: לְקַמָּא לוֹן, מְדַעֲקִין לוֹן, וְכִינֵן כֹּף כְּתִיב, (תְּהִלִּים מ"ד) עוּרָה לְמַה תִּישָׁן יְיָ הַקִּיץ אֵל תִּנְנַח לְנִצְחַת. עוּרָה, וְהַקְלִיחַ, תְּהִי אֲשַׁמְחוּתָא. תְּהִי כְּחוּרָא. תְּהִי טְבָן. רַחֲמֵי וְנוּקְמִין.

גְּוֹנָא קְדַמָּא, סוּמָמָא כְּגוּ סוּמָמָא כְּלִיל וְסַתִּים כֹּל סוּמָקִין, מְקַמִּיָּה לֹא אֲתַחֲזוּן. סוּחֲרִיָּה דְהוּא סוּמָמָא, אֲסַחֲר חַד חוּטָא אוּבָמָא, וְאַקְרִי לִיָּה.

גְּוֹנָא תְּנִינָא, אוּבָמָא. פְּאַכְנָא חַד דְנַפִּיק מִתְהוּמָא, חַד זְמַן לְאַלְף שְׁנַיִם, כְּמֵא רַבָּא. וְכֵן נְפִיק הָא אַכְנָא, אֲהִי רֵגֶשׁ וְתַקְפָּא עַל יִמָּא. וְכִלְיָה דִימָא, וְגַלְיָלוּהִי אֲזִלוּן, וְאַשְׁתַּמְעוּ לְנוּנָא רַבָּא, דְאַקְרִי לוּתְוֹן. וְנַפִּיק מִתְהוּמָא. וְהָא אַכְנָא מִתְגַּלְיָלָא כְּתוּקָפָא דְרַבָּא, וְנַפִּיק לְכַר. וְהִיא אוּבָמָא, דְכָל אוּבָמָא סַתְמִין קְמִיָּה. (ס'א וְהָא אוּבָמָתָא דְכָל אוּרְחִין סַתְמִין כְּפִתָּה) וְכִי הִיא אוּבָמָתָא דְעֵנָא אוּבָמָא, דְכִלִּיל וְסַתִּים כֹּל שְׂאֵר אוּבָמִין. וְסוּחֲרִיָּה דְהוּא אוּבָמָא, דְאַסַּחֲר חַד חוּטָא סוּמָמָא, (ס'א לְפַשֵׁר ח"ד) וְאַקְרִי לְהוּא אוּבָמָא.

גְּוֹנָא תְּלִיתָאָה, יוּרָא דְרוּחֵי, דְכִלִּיל וְסַתִּים כֹּל יוּרְקִין. וּבְסוּחֲרִיָּה דְהוּא יוּרָא, אֲסַחֲרוּ תְּרִין חוּטִין. חוּטָא סוּמָמָא לְסַטֵר חַד. וְחַד חוּטָא אוּבָמָא לְסַטֵר חַד. וְאַקְרִינֵן לְהוּא יוּרָא.

וְכֵן אֲסַחֲר (ס'א אֲתַגְלִי) חוּרָא, וְאַסְתַּחֲרֵי עֵנָא, כֹּל אִינוּן גְּוִנִין לֹא מִשְׁפַּחֲרִין,

ספר תהימן

ומלשפתעין לתפא (סופרא דיקא אהבא). לא אתהזי בר ההוא תורא, דנהיר
מעתיק יומין. ונהירין מניה פל אינון דלתפא. (ג'א הווא).

וְיָרֵת גוֹנָא אַתְחִיזִיא, פֶּר הַהוּא חוֹרָא בְּלַחוּדוּי. וּבְגִין פֶּר אַסְתַּלְקוּ כֹּל
מֵאֲרִיחוֹן דְּסוּמְקָא וְאוּבְקָמָא, דְּאִינוּן תְּאוּמִין פְּחָדָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב
(שׁוֹר הַשְּׂרִירָא ט) שְׁנֹף פְּעֵדֵר הִקְצוּבוֹת שְׁעֵלוּ מִן הַרְחָצָה שְׁפִלָּם מֵאֲמִימוֹת. מֵאִי
מִן הַרְחָצָה. מֵהוּא אַסְחוּתָא דְעִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. שְׁפִלָּם מֵאֲמִימוֹת.
מֵתְעַרְבֵן דָּא בְדָא, וְאִתְדַבְּקֵן דָּא בְדָא. וּמֵה דְאִמֵר שְׁנֹף פְּעֵדֵר הִקְצוּבוֹת,
וְאֵת אַמְרַת שְׁפִלָּם מֵאֲמִימוֹת. פְּלוּמֵר, חוֹרָא דְלַחוּן, פְּהֵהוּא חוֹרָא
דְעִינִין, פֶּד אַסְחֵן בְּחוּרְתָא דְעִינָא עֲלָאָה.

וְדָא זְמִינִי לְמַגְדַּע צְדִיקִינִיא, לְמַחֲזִי בְרוּתָא דְחַכְמָתָא. פְּמֵה דָאֵת אַמֵר
(ישעיה טז) פִּי עֵין פְּעֵין יִרְאוּ. אִימְתִי בְשׁוּב יְיָ צִיּוֹן. וְכַתִּיב (במדב יד) אֲשֶׁר
עֵין פְּעֵין גִּרָאָה אַפְהֵ יְיָ, וּכְדִין פְּקִיחוּתָא דְעִינִין לְטֵב.

וְאִית פְּקִיחוּתָא דְעִינִין לְטֵב. וְאִית פְּקִיחוּתָא דְעִינִין לְכִישׁ. לְטֵב, פְּמֵה
דְכַתִּיב, (דניאל ט) פִּקַּח עֵינֶיךָ וּרְאֵה שׁוֹמְמוֹתֶינּוּ וְגוֹי'. וְדָא הִכָּא לְטֵב,
וּלְכִישׁ. וְכַתִּיב (ישעיה לג) עֵינֶיךָ תִרְאֶנָּה יִרוּשָׁלַם גְּוֵה שְׂאֲגֵן אֲהֵל פֶּל יַעֲזֵן פֶּל
יִסַּע יְתוּחִתּוֹ לְנִצָּח הָא הִכָּא לְטֵב וּלְכִישׁ. דְלָא אִתְעִבִיד דָּא בְּלָא דָא.

הַנָּא בְּצִנְעִינֵתָא דְסַפְרָא, מֵהוּ עֵינֶיךָ תִרְאֶנָּה יִרוּשָׁלַם גְּוֵה שְׂאֲגֵן. וְכִי יִרוּשָׁלַם
גְּוֵה שְׂאֲגֵן הוּא, וְהָא כְתִיב (ישעיה א) צִדְקָא לִילִין בְּהַ. וּבְאַתֵר דְאֲשַׁתְּכִיח
צִדְקָא, לָאוּ שְׂקִיט, וְלָאוּ שְׂאֲגֵן הוּא. אֲלֵא עֵינֶיךָ תִרְאֶנָּה יִרוּשָׁלַם גְּוֵה שְׂאֲגֵן,
גְּוֵה שְׂאֲגֵן, לְעַתִּיק יוֹמִין אַתְמֵר, (ישעיה סאלין עֵינִי) דְּהֵהוּא עֵינָא שְׂקִיט וְשְׂאֲגֵן.
עֵינָא דְרַחֲמֵי, עֵינָא דְלָא נְטִיל מֵאֲשַׁחְוּתָא דָּא, לְאֲשַׁחְוּתָא אַחְדָּא. וּבְגִין
פֶּר פְּתִיב, עֵינֶיךָ תִרְאֶנָּה חֶסֶר יוֹיֵד, וְלָא עֵינֶיךָ. וּמֵה דְאִמֵר יִרוּשָׁלַם וְלָא
צִיּוֹן, הִכִי אַצְטִירֵךְ, לְאַכְפִּינָא (דן ג' ט"ז ט"ח) לְדִינָא, דְאֲשַׁתְּכִיח בְּהַ וּלְרַחֲמָא
עֲלָהּ.

וְרַחֲמָא, פְּתִיב (דברים יא) עֵינֵי ה' אֶלְעִיךָ בְּהַ מַרְשִׁית הַשְּׁנָה וְעַד אַחֲרִית הַשְּׁנָה,
הוּא הוּא רַחֲמֵי צִיּוֹן לִילִין בְּהַ פְּתִיב אֲשַׁתְּכִיח גְּוֵה דְדִינִין וְתִיר פְּכִיל שְׂאֵר אַתְרֵי. (מ"א דְכַתִּיב צִיּוֹן לִילִין בְּהַ
שְׁנָה. תְּשַׁמַּח עֵינֵי ה' אֶלְעִיךָ בְּהַ וּבְכִינֵי פְּקִיחוּתָא דְעִינִין בְּהַ לְטֵב וּלְכִישׁ בְּגִין הָאִית בְּהַ יִמְנָא וְשַׁמְלָא, רִינָא וְרַחֲמֵי)

וְלִזְמָנָא דְאֵתִי, לְשַׁתְּפַח בְּהַ עֵינָא חַד דְרַחֲמֵי. עֵינָא דְעַתִּיקָא דְעַתִּיקֵי חַדָּא
הוּא דְכַתִּיב, (ישעיה נב) וּבְרַחֲמֵימֵי גְדוּלִים אֶזְכָּבֶנּוּ. פִּינֵן דְאִמֵר רַחֲמֵי, מֵהוּ
גְדוּלִים. אֲלֵא אִית רַחֲמֵי, וְאִית רַחֲמֵי. רַחֲמֵי דְעַתִּיק דְעַתִּיקֵי, אִינוּן אַקְרוּן
רַחֲמֵימֵי גְדוּלִים. רַחֲמֵי דְזַעִיר אַנְפִּין, אַקְרוּן רַחֲמֵימֵי סְתָם. (פְּהֵמָא הוּא: מִשְׁבֹּם הָאִית
בְּהַ יִמְנָא וְשַׁמְלָא, רִינָא וְרַחֲמֵי) וּבְגִין כֹּן וּבְרַחֲמֵימֵי גְדוּלִים אֶזְכָּבֶנּוּ, דְעַתִּיק יוֹמִין.

נשא - קל'ו ע"ב

הַתָּאנָא בְּהַגִי עֵינִין, בְּתוּרִין גְּוֹנִין מַפִּיחֵהוּ, פְּסוּמְקָא וְאוּבְקָמָא, שְׂרָאן תְּרִין
דְמַעֲזִין. וְכַד בְּעֵי קְדִישָׁא דְקוּדִישֵׁין לְרַחֲמָא עַל יִשְׂרָאֵל, אַחֲתִית תְּרִין
פְּלוּמֵר דְיִתְסַחֲסוּן בְּנִיבָרָא (מ"א בְּנִיבָרָא) פְּמַבּוּעָא דְנַפְתִּיק מִחַכְמָתָא רַבָּא, וּמְרַחֲם
לְחוּן לְיִשְׂרָאֵל.

חֻטְמָא. תָּאנָא בְּצִנְעִינֵתָא דְסַפְרָא, חוֹטְמָא דְזַעִיר אַנְפִּין. בְּחוֹטְמָא
אֲשַׁתְּמוּדֵד פְּרַצְפוּפָא. בְּהַאי חוֹטְמָא אַתְפְּרָשָׁא מְלָה דְכַתִּיב, (שמואל
ב כב) עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ וְגוֹי'. עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ, פְּהֵאי תְנַנָּא, אַתְפְּלִלוּ אֲשָׁא,
וְגַחְלִי דְנִוְרָא. דְלִית (מ"א בְּחוֹטְמָא אֲשַׁתְּמוּדֵד פְּרַצְפוּפָא מְלַת שְׁלֹחֲבוּין בְּתוּרִין חוֹטְמָא
אֲתְפְּשָׁן תַּלַּת גְּוִינֵי אֲשָׁא וְנַחְלִי דְנִוְרָא דְכַתִּיב, (שמואל ב כב) עֲלָה עֵשֶׂן בְּאִפּוֹ. לְתַת) תְנַנָּא בְּלָא אֲשָׁא,
וְלָא אֲשָׁא בְּלָא תְנַנָּא. וְכִלְהוּ אַסְתְּלִיקוּ. (מ"א אַתְפְּלִיקוּ) וְנַפְתִּיק מֵחוֹטְמוֹי.

וְרַחֲמָא, פֶּד אַתְחַכְּרוּ תַּלַּת אֵלִין, דְכִלְלִין בְּהַאי תְנַנָּא, דְנַפְתִּיק מֵחוֹטְמָא.
אַתְקַמַּט חוֹטְמָא, וְנָשִׁיב וְנַפְתִּיק תְנַנָּא אוּבְקָמָא וְסוּמְקָא. וּבְגִין תְּרִי
(ג'א בְּתִי) גְוֹנֵי. וְקִרְיָן לִיהַ, אִף וְחִימָה וּמִשְׁחִיתָא. וְאִי תִמָּא אִף וְחִימָה
פְּתִיב, (דברים ט) פִּי יִגְוִרְתִּי מִפְּנֵי הָאִף וְהַחִימָה, דְאִינוּן תְנַנָּא אוּבְקָמָא וְסוּמְקָא,
מִשְׁחִיתָא מִנָּא לָן. דְכַתִּיב, (בראשית ג) לְפָנֵי שַׁחַת יְיָ אֵת סְדוֹם וְאֵת עַמּוֹרָה.
שַׁחַת מִשְׁחִיתָא, בְּנִיבָרָא דְלִיק מוּקְרָא.

וְרַחֲמָא, חַמְשׁ גְּבוּרָאן אִינוּן, בְּהַאי זַעִיר אַנְפִּין. וְאֲסְתְּלִקוּ לְאַלְף וְאוּרְבַע
מֵאָה גְבוּרָאן. וּמִתְפַּשְׁטָאן בְּחוֹטְמוֹי. פְּפּוּמָא. בְּדוּרְעוּי. בְּיָדִין.
בְּאַצְבָּעֵין. וּבְגִין כֹּן פְּתִיב, (תהלים קז) מִי יִמְלֵל גְבוּרֹת יְיָ. גְבוּרַת פְּתִיב, פְּתִיב
הִכָּא גְבוּרֹת, וְכַתִּיב הַתֵּם, (דבר ו' ח' א' ט"ז) לֵךְ יְיָ הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה. אֲלֵא הִכִי
תָּאנָא, פֶּד אַתְחַכְּרָאן פְּלָהוּ גְבוּרָאן פְּחָדָא, אַתְקִיר גְבוּרָה חָדָא.

וּכְבִּירוֹ גְבוּרָאן, שְׂרִיאֵן לְנַחֲתָא מֵחוֹטְמוֹי. וּמֵהַאי תְלִין, אֲלֵף וְאוּרְבַע
מֵאָה רַבּוּא, לְכֹל חַד מַפִּיחֵהוּ. וּבְהַאי תְנַנָּא דְאִפְתִּיק מֵחוֹטְמוֹי, תְלִין
אַלְף (אַלְפִין רַבּוּא) וְאוּרְבַע מֵאָה (חַמְשָׁא) דְסַטֵר גְבוּרָה דָּא. וְכִלְהוּ גְבוּרָאן תְלִין
מֵהַאי חוֹטְמָא, דְכַתִּיב, (תהלים קמ"ח) דֵּר לְדוֹר לִשְׁפַח מַעֲשֵׂיךָ וְגוֹי'. וְכַד שְׂאֲרֵי
גְבוּרָה דָּא, פְּלָהוּ גְבוּרָאן מִתְלִיטֵן וְשַׁטָּאן, (ג'א וְחַמְשִׁין) עַד דְנַחֲתֵן לְלֵהַט
בְּתוּרֵיב מִתְחַפְּכַת.

בְּחֹב, (בראשית יט) פִּי מִשְׁחִיתִים אֲנַחְנוּ אֵת הַמְּקוֹם הַזֶּה. וְכַתִּיב (בראשית יט) לְפָנֵי
שַׁחַת יְיָ אֵת סְדוֹם וְאֵת עַמּוֹרָה. וְכַתִּיב, (בראשית יט) וַיְיָ הַמַּטִּיר עַל
סְדוֹם וְעַל עַמּוֹרָה. אֲלֵא הִכִי תָּאנָא, לָא בְיָיִן לְרִשְׁעֵים וְכוּי', אֲלֵא דְמַהֲפְכִי
מִדַּת רַחֲמֵימֵי לְמַדַּת דְיָיִן.

וְהוּא דְמַהֲפְכִי, וְהָא כְתִיב (מלאכי ג) אֲנִי יְיָ לֹא שֶׁנִּיתִי. אֲלֵא פְּכִיל זְמָנָא דְעַתִּיק

דְּעַתְמָרִי, רִישָׁא חוּרְדָּא, (אחתי-לוי) רַעוּזָא דְרַעוּזִין, אַתְגַּלְלִין, רַחֲמִין רַבְרַבִּין אַשְׁתַּכְּחוּ בְכֻלָּא. וּבְשַׁעֲתָא דְלָא אַתְגַּלְיִיא, פֶּל זַיְיִנִין (פ"א ד"ג) דְזַעֲרִי אַפִּין זְמִינִין, וּבְכַבּוּל רַחֲמִי, עַבִּיד דִּינָא, הֵהוּא עַתְמָרָא דְכֻלָּא.

רַחֲמִיא, פֶּד אַתְגַּלְיִיא עַתְמָרָא דְעַתְמָרִין, רַעוּזָא דְרַעוּזִין, פִּלְהוּ בּוֹיַעֲנִי דְאַתְקִרִין טַמְרִיא דְטַמְרִין, וְלָא אַתְגַּבְּרִין אֵלִין בּוֹיַעֲנִי, מַתְעַרְיִין דִּינִין, וְאַתְעַבִּיד דִּינָא. מֵאן זְעִים לְהָא דִּינָא. רַעוּזָא דְרַעוּזִין דְלָא אַתְגַּלְיִי, וּבְגִין פֶּד מַתְפַּכִּין סַיְיִבִּיא רַחֲמִי לְרַיָּא. וְיָמָה דְאָמַר הִכָּא, מֵאֵת יִי מִן הַשְּׁמַיִם. בּוֹזַעֲרִי אַפִּין אַתְמַר. וְיַלְשַׁמַּע דְכַתִּיב מִן הַשְּׁמַיִם, אִשׁ וְיָמִים. רַחֲמִי וְדִינָא. לְאַפְקָא מֵאן דְלִית בֵּיה דִּינָא כֻּלָּל.

הַתָּנָא, הַאי חוּטְמָא זַעֲרִי. וְכַד שְׁאֲרִי תָנָא (דף קמ"ח ע"א) לְאַפְקָא, נָפִיק בְּבַהֲלֵהּ, וְאַתְעַבֵּד דִּינָא. וּמֵאן מַעַכְב לְהָא חוּטְמָא דְלָא נָפִיק תָּנָא, חוּטְמָא דְעַתְמָרָא קְרִיָּשָׁא, דְהוּא אֲקָרִי אַרְךְ אַפִּים מִפְּלָא.

וְרַיָּוִנוּ רִזָּא דְתַנְיָן, (שמות לד) יִי יִי פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ. בְּכֻלְהוּ אַתְר דְשַׁמָּא אֲדַכֵּר תְּרִי זְמַנִּי, פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ, פִּגּוּן (בראשית כב) אֲבֵרְתֵם אֲבֵרְתֵם. (בראשית מו) יַעֲקֹב יַעֲקֹב. שְׁמוּזָא לְשְׁמוּזָא. פִּלְהוּ פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ. חוּז מַמְלָא מְשִׁיחָא, דְלָא פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ. מֵאִי טַעֲמָא. אֲבֵרְתֵם אֲבֵרְתֵם, פִּתְרָאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לָא שְׁלִים, דְהַשְׁתָּא שְׁלִים פַּעֲשֵׁר נִסְיוֹנִי, וּבְגִין פֶּד פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ, דְהַשְׁתָּא לָא הוּה אִיהוּ כְדֻקְרָמִיתָא. יַעֲקֹב יַעֲקֹב, פִּתְרָאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לָא שְׁלִים, דְהַשְׁתָּא אַתְפַּשֵּׁר פִּיוֹרָה, וְשְׂרָאֵת עֲלִיָּה שְׁכִינְתָּא. וְעוּד, דְהַשְׁתָּא אַשְׁתַּלִּים בְּאַרְעָא, אֵילָנָא קְרִיָּשָׁא בְּגוּוּזָא דְלַעֲיָלָא, פִּתְרִיָּסֵר תְּחוּמִין, פִּשְׁבַּעֲיִן עַנְפִּין, מַה דְלָא הוּה פִּקְדֻמִיתָא. וּבְגִינִי כּוּ, פִּתְרָאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לָא שְׁלִים, וּפִסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ. שְׁמוּזָא לְשְׁמוּזָא, טַעֲמָא פִּסִּיק פִּגּוּיָה. מֵאִי טַעֲמָא. פִּתְרָאָה שְׁלִים, קְדַמָּא לָא שְׁלִים, דְהַשְׁתָּא הוּא נְכִיָּאָה, וּקְוֹדִם לְכֹן לָא הוּה נְכִיָּאָה. אֲבָל מְשִׁיחָא מְשִׁיחָא, לָא אַפִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ, דְמִיּוּזָא דְאַתְלִיד, שְׁלִים הוּה. דְכַתִּיב, (שמות ט) וַתֵּרָא אוֹתוֹ פִּי טוֹב הוּא.

אוּרְ הִכָּא יִי, פִּסִּיק טַעֲמָא בְּגוּוּיָהוּ, קְדַמָּא שְׁלִים, פִּתְרָאָה שְׁלִים פְּכֻלְהוּ. וּמִיָּשִׁיחָא, פִּתְרָאָה דִּינָא אָמַר, לְנַחֲתָא לֹון מַעֲתִיקָא קְרִיָּשָׁא, רַחֲמִין לְזַעֲרִי אַנְפִּין. דְהִכִּי תַנְיָן, פִּמָּה הִילָא דְמַשְׁחָה, דְאַחִית מִכִּילָא דְרַחֲמִי לְתַמָּא. וְכַד אַתְגַּלְיִי עַתְמָרָא בּוֹזַעֲרִי אַפִּין, פִּלְאָ בְּרַחֲמִי אַתְחַזִּין. וְחוּטְמָא אַשְׁתַּכְּחִי, וְאַשְׁחָא וְתַנְנָא לָא נְפִיק, פִּמָּה דְאַתְ אָמַר (שמות מו) וַתַּהַלְתִּי אֲחֵטִים לָךְ.

וְהַתָּנָא, פִּתְרִין נִיחָבִין דְחוּטְמָא, פֶּד נִיחָבָא נְפִיק תַנְנָא, לְהִיט, וּמִלְשַׁמַּעָא בְּנִיחָבָא דְתַחֲוּמָא רַבָּא. וּמַחֲד נִיחָבָא, נָפִיק אִשָּׁא דְאוּקִיד פִּשְׁלַהּ וְכוּבִי, וּמַתְלַטָּא (פאריש א"ה) בְּאַלְף וְאַרְבַּע מֵאָה עֲלָמִין דְבַסְטֵר שְׁמָאָלָא. וּמֵאן דְגֵרִים לְקַרְבָּא בְּהָא, אֲקָרִי אִשׁ יִי אִשָּׁא דְאַכְלָא וְאוּקִיד פֶּל שְׂאֵר אִשִּׁין. וְהָאִי אִשָּׁא לָא אַתְפַּסֵּם, אֵלָא בְּאִשָּׁא דְמִדְבָּרָא. וְהָאִי תַנְנָא דְנָפִיק מִנִּיחָבָא אַחֲרָא, לָא אַתְפַּסֵּם אֵלָא בְּתַנְנָא דְקַרְבָּנָא. (הפריש).

וְכֻלָּא פִלְיָא בְּחוּטְמָא, פִּגּוּן כּוּ פִתִּיב, (בראשית ט) וַיִּדַּח יִי אֵת רִיחַ הַנִּיחָחִי. דְכֻלָּא בְּחוּטְמָא פִלְיִין, לְאַרְחָא הַאי חוּטְמָא, פִּתְנָא. וְאַשָּׁא סוּמָקָא. וּבְגִין כּוּ אַתְקַבֵּל פִּרְעוּזָא. וְהָאִי (הוּא) דְכַתִּיב, (במדבר ט) וַיִּחַר אִף יִי. (דברים יא) וַתִּרָה אִף יִי. (שמות כב) וַתִּרָה אִפִּי. (דברים ט) פֶּן יִתְרַה אִף יִי. כֻּלָּא בּוֹזַעֲרִי אַפִּין אַתְמַר, וְלָא בְעַתְמָרָא.

הַתָּנָא, פִּתִּיב (דניאל ט) הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזוּרָה וְשַׁמַּע הַאי (פ"א תַנָּא בְּנִיחָבָא דְנִיחָא (פ"א עקב) עַתְמָא לְשַׁמַּע כּוּ וּבִישׁ וְדָא אִיהוּ) אִוְדָנָא דְאַתְעַבִּיד תַּחֲוֹת שַׁעֲרֵי. וְשַׁעֲרֵי תַלְיִין עֲלִיָּה. (ואוּדָנָא הוּא לְשַׁמַּע) וְאוּדָנָא אַתְעַבִּיד פִּרְשׁוּמִי רְשִׁימִין לְגֵאָה. פִּמָּה דְעַבִּיד (פ"א רבא) דְרַבָּא בְעַקְיָמָא, (לְהָא וְלְהָא) מֵאִי טַעֲמָא בְעַקְיָמָא. (פ"א בְּגוּוּיָהוּ) קְרִיָּשָׁא לְמוּזָא וּבְחִיז פִּתְרִין וְלָא בְּבַהֲלֵהּ (פִּגּוּן לְשַׁמַּע כּוּ וּבִישׁ) וְתַנְנָא, מֵהָאִי עַקְיָמָא דְכּוּ אִוְדָנָא, נְטִירָה מַתְלַת סְלִיל דְמוּחָא, לְהָאִי נִיחָבָא דְאוּדָנָא. וּמַהֲהוּא נְטִירָה עֲלִיָּה קְלָא בְּהוּא עַקְיָמָא, וְאַתְאָרִי בְּהוּא נְטִירָה, בִּין טַב וּבִין בִּישׁ. טַב, דְכַתִּיב, (דברים ט) כִּי שׁוּמַע אֵל אֲבִיוֹתַי יִי. בִּישׁ, דְכַתִּיב, (במדבר יא) וַיִּלְשַׁמַּע יִי וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אִשׁ יִי.

וְהָאִי אִוְדָנָא סְתִים לְכַר. וְעַקְיָמָא עֲלִיל לָגוּ, לְהוּהוּא נִיחָבָא דְנְטִירָה מִן מוּחָא, פִּגּוּן לְמַכְנַשׁ קְלָא לְגֵאָה, דְלָא יוֹפִיק לְכַר, וַיְהִי נְטִירָה וְסְתִים מַכְּל סְטִירִי. פִּגּוּן כּוּ הוּא דְזָא. וְהִי לְהוּהוּא דְמַגְלִי רִזִּין, דְמֵאן דְמַגְלִי רִזִּין פִּאֵלִי אֲבַחֲשִׁי תְקוּנָא דְלַעֲיָלָא. דְאַתְמַקֵּן לְמַכְנַשׁ רִזִּין, וְלָא יוֹפִיקוּן לְכַר. תַנְנָא, בְשַׁעֲתָא דְצוּרִין יִשְׂרָאֵל בְּעַאקָא, וְשַׁעֲרֵי מַתְגַּלְיִין מַעַל אִוְדָנָא, פִּדְרִין עֲלִיל קְלָא פִּאֵרִין, פִּתְרָאָה נִיחָבָא דְנְטִירָה מַמּוּחָא, וְכַנְשׁ (שמות) מוּחָא. וְנָפִיק בְּנִיחָבֵי דְחוּטְמָא. וְאַתְזַעֲרִי חוּטְמָא, וְאַתְפַּסֵּם, (פ"א וְהַתְקַמְּסוּ) וְנָפִיק אִשָּׁא וְתַנְנָא מֵאִנּוּן נִיחָבִין. וּמַתְעַרְיִין (דף קמ"ח ע"ב) פֶּל גְּבוּרָאן, וְעַבִּיד נִיחָבִין.

וְעַד לָא נְפִיקוּן מֵאִנּוּן נִיחָבִין אִשָּׁא וְתַנְנָא, סְלִיק הוּהוּא קְלָא לַעֲיָלָא, וּבַטְשׁ פִּרְיָתָא דְמוּחָא (פ"א בְּיִשָּׁא בְּמוּחָא), וְנִגְדִין תְּרִין דְמַעֲיִן מַעֲיָנִין, וְנָפִיק

מנחירי תננא ואשא, כההוא קלא דנגיד לון לבר.
כההוא קלא דעיל פאודנין, אהמלשאן ומתערין (פ"א מהע"ב) פולי האי,
בגין פון פתיב, וישמע יי ויחר אפו ותבער כס אש יי. כההיא
שמיעה דההוא קלא, אפער מוחא (פלא). תנא, פתיב כטה אלהי אנך,
פלמר ארפיין (פ"א אודניו). שית מאה אלף רבוא אינון מאריהון דגדפיין,
דפליין פאליין אוידינו. וכלא אהקרוין אזני יי. ומה דאתמר כטה יי אזנך,
אזנך בזעיר אפיין אתמר.

מספרא דחד קלא דמוחא תליין אוידינו. ומתמשיין פרעין דנפקין מההוא
תללא, דא הוא (פ"א אוח) פרעא חד, דנגיד ונפיין ואתפתח כההוא
נוקבא דאודנא, דכתיב, (אוב ל) פי אזן מלין תבתי. וכתיב (תהלים י) וכוון
לבות וכליות. ומספרא דאתפשטותא דההוא תללא, דתמשיין פרעין
דאתפשטותא כגופא, פאתר דלכא שארי, מתפשט ההוא תללא דתמשיין
פרעין, ואודנא קרי ביה פתינה, וכלכא קרי ביה פתינה, משום דמאתר
חד מתפשטין. (פ"א כההוא נוקבא ודאודנא ופספרא דאתפשטותא דההוא תללא דתמשיין פרעין ואתפשטותא
כתיב דלכא שארי ועל דא באודנא קרי ביה פתינה וכלכא קרי ביה פתינה דכתיב פי אזן מלין תבתי וכוון לבות
וכליות משום דמאתר חד מתפשטין.)

האנא בצניעותא דספרא, פמה דאודנא דא אכתיין פין טב וכין ביש, פך
כלא. דבזעיר אפיין אית ספרא דטב וביש, ימינא ושמאלא. דחמי
ודינא. והאי אוינא פליל פמוחא ומשום דאתפליל פמוחא ופתחלא חד
אתפליל פללא דעיל ביה. וכאודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפליל
בינה. שמע: פלומר, הכן אשתכח (פ"א ואשתכח) דכלא פחד מתקלא אתפליל.
ומלין אלין למאריהון דמאריין אתיהבין, למשמע ולאסתפללא וקמנדע.
הא חזי, פתיב, ^ד יי שמעתי שמעך נראתי וגו', האי קרא אשתמודע,
דכד נביאה קדישא, (פ"א מהע"ב) שמע, ואסתפליל, ונדע, וקאים על תקוין
אלין, פתיב נראתי, פמן לאות הוא לדחלא ולאחבר קמיה, האי בזעיר
אפיין אתמר.

כד אסתפל ונדע מה כתיב. יי פעלך בקרב שנים חיהו. האי לעתיק יומין
אתמר. ובפל אתר דישתכח, יי יי, פויר ד"א ה"א קרי זמני, או באלף
דל"ת, ופויר ד"א, חד לזעיר אפיין, וחד לעתיקא דעתיקוין. ואף על גב
דכלהו חד, וחד שמא אקרי.
ותניין אימתי אקרי שם מלא. פזמנא דכתיב יי אלהים. דהאי הוא שם
מלא דעתיק דכלא, ודזעיר אנפין. וכלא הוא שם מלא אקרי.
ישאר לא אקרי שם מלא, פמה דאוקומנא, (באישת"ב) וישע יי אלהים, שם

מלא בנטיעות גתא. ובכל אתר, יי אלהים, אתקריא שם מלא. יי
כלא הוא בכללא. וההוא זמנא אתערין דחמין בכלא.
יי פעלך בקרב שנים חיהו, לעתיק יומין אתמר. מאן פעלך. זעיר אפיין.
פקרב שנים, אינון שנים קדמוניות, דאקרוין ומי קדם, ולא אקרוין שנות
עולם. שנים קדמוניות אינון ומי קדם. שנות עולם אלין ומי עולם. והכא
בקרב שנים, מאן שנים. שנים קדמוניות. חיהו עולם אלין ומי עולם. והכא
אפיין. דכל נהירו דיליה מאינון שנים קדמוניות אתקרימו, ובגין פון אמר
חיהו. פרוגז רחם תזכור, לההוא חסד עלאה דעתיקא דעתיקין, דכיה
אתער דחמין לכלא, למאן דבעי לרחמא, וקמאן דיאות לרחמא.
האנא, אמר רבי שמעון, אסתודא עלי שמא, ולכל אלין דעללא קיימיין.
דחדאן מלין אלין, פכלהו עלמין. וחדאן פלכאי מלי, וכגו
פרוכתא עלאה דפרסא עלנא, מתמפרין, וסלקין, וגניז להו עתיקא
דכלא, גניז וסתים מפלא. וכד שרינא למלא, לא הוו ידעין חכריא,
דכל הני מלין קדישין מתערין הכא. זכאה חוקלכוון חכריא דהכא.
וזכאה חוקלך עפכוון, פעלמא הין ופעלמא דאתי.

פחה רפי שמעון ואמר, (בריש"ב) ואתם הדיבקים ביי אלהיכם וגו'. ואן
עמא קדישא בישוראל, דכתיב בהו (בריש"ב) אשרוד ישראל מי כמוך,
דכתיב (שמות טו) מי כמכה באלים יי. משום דאתדבקותא דהון הוא בשמא
קדישא בעלמא דין. ובעלמא דאתי יתיר מהכא. (דף קל"ט ע"א) דהתם לא
מתפרשין מגיה, מההוא צורא דאוריין ביה צדיקיא, דהא הוא דכתיב
ואתם הדיבקים ביי, ולא פתיב הדיבקים ליי, אלא ביי משע.

האנא, פד נחית מן דיקנא לקרא עלאה, דעתיקא קדישא, סתים וטמיר
מפלא, משחא דרבות קדישא, לדיקנא דזעיר אפיין. אתקמן דיקנא
דיליה, פתשעה תקוין. ובשעתא דנהיר דיקנא לקרא דעתיקא דעתיקוין,
כהאי דיקנא דזעיר אפיין, נגדין תליסר מבעיין דמשחא עלאה, כהאי
דיקנא. ומשתכחין ביה, עשרין ותרין תקוין. ומניה נגדין, עשרין ותרין
אתרון (פ"א אודיחא) דשמא קדישא. (פ"א ובעלמא דאתי, משום דאתדבקותא דילין הוא בשמא
קדישא בעלמא דין ובעלמא דאתי, יתיר מהכא דהתם לא מתפרשין מוחא צורא דתי דעתיקוין ביה צדיקיא דהא הוא
דכתיב ואתם הדיבקים ביי פיי משע עליכו כתיב אשרוד ישראל מי כמוך עם נישע פיי וכותב פיי כמוד פאלין יי. משחא
אובדני דעמא לאוקרי למלא ולאוקרי וזכר דיקנא דמלא, תנא מתקמו דיקנא עלאת דיקנא דעמא אפיין
תקוין דהא אודי דיקנא אפיין וזכר מיה מן דיקנא. קרא עלאה דעתיקא קדישא כהאי דיקנא דעמא אפיין
יי. כפועין דמשחא עלאה כהאי דיקנא ומשתכחין ביה כיה תקוין ופתיב עתיקוין כיה אתרון דשמא קדישא אפיין.)

ואם תאמר דיקנא לא אשתכח, ולא אמר שלמה אלא (שיר השירים ט) לחייו.
(ולא מארי דיקנא) אלא הכי תנא בצניעותא דספרא, פל מה דאממר וגניז,

ולא אדפר ולא אתגלייא. ההוא מלה הוי עלאה ונקרא מפלא, (משום)
ובגין דא הוא סתים ונגניו. ודיקנא משום דהוא שקבא ושלמיותא,
ונקרויהא מפל פרוצופא, גנויה קרא, ולא אתגלייא.

ותאנא, האי דיקנא דאיהו שלמותא דפרצופא ושלפיותא דזעיר אפיו,
נפיק מאווננוי, ונחית וסליק ונפיק, פתקורבא דבוטמא. מאי
תקורבא דבוטמא. כמה דאת אמר (שיר השירים ח) לחיו כעריותת הבושם (ולא
עיונות). בתשעה תקוניו, אתתקן האי דיקנא דזעיר אנפיו. בשערי (דידיקנא)
אוכמי, מתתקנא בתקונא שפיר. פגבר תקורבא שפיר למחיו. דכתיב, (שיר
השירים ח) כחור פארזים.

תקונא קורמאה. מתתקן שערא מלעילא, ונפיק ההוא נציצא פוצינא
דקורדינותא, ונפיק מפללא דאוריאה דכנא, וכתש בתחות שערא
דרישא, מתחות קוצין דעל אודניו. ונחית מקמי פתחא דאודניו נמי על
נימי, עד רישא דפומא.

תקונא תנינא. נפיק שערא, וסליק מרישא דפומא, עד רישא אחרא
דפתחא דפומא. ונחית מתחות פומא, עד רישא אחרא, נמי על
נימין, בתקונא שפירא.

תקונא תליאתא. מאמצעינא דתחות חוטמא, מתחות תריין נוקבין, נפיק
חד ארסא, ושלערין זעירין תקופין, מליין להווא ארסא, ושאר
שערין מליין מהאי גיסא, ומהאי גיסא, סותרניה דהווא ארסא. וארסא
לא אתחזי לתפא כלל, אלא הווא ארסא דלעילא, דנחית עד רישא
דשפותרן, ותמן שקיעא הווא ארסא.

תקונא רביעאה. נפיק שערא, ואתתקן, וסליק ונפיק בעלעוי דתקורבא
דבוטמא.

תקונא חמישאה. פסיק שערא, ואתחזין תריין תפותרין, מפאן ומפאן,
סומקן פהאי ורדא סומקא. ומתקטן פמאתן ושבעין עלמין,
דמתקטין מתמן (ס"א בנהו).

תקונא שתיתאה. נפק שערא כחד חוטא בסותרניה דריקנא, ופלגין עד
רישא דמעוי, ולא נחית עד טפוחא.

תקונא שביעאה. דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל סטרוי.
ויכתבין שערי בתקונא סחור סחור ליה.

תקונא תמינאה. דנחיתין שערי בתחות דיקנא, דמתפנין קודלא, דלא
אתחזיא. פלהו שערי דקוצין, נמי על נימין. מליין מפל סטרוי.

תקונא תשיעאה. (מתעורבין שערי עם אינון) דמתתקבין (כ"א אתמטב) שערי כלתו בשקורלא
מלעילא, (ס"א בלייא) עד (כ"א עם) אינון שערי דתליין. פלהו בשקורלא
שפיר, פחד גיבר תקורבא, מאורי נצח קודבין.

בתשעה תקוניו אליו, נגדין ונפקין ט' מבעיין דמשח רבות דלעילא.
ומההוא משח רבות, נגדין לכל אינון דלתפא. תשעה תקונין

אליו אשתתקו דיקנא דא. ובשלימות תקונא דדיקנא דא, אתקרי (בר נש
להתא) גיבר תקורבא. דכל מאן דחמי דיקנא קיימא בקומייה, תלייא ביה
גבורה תקופא. עד פאן תקונא דדיקנא עלאה דזעיר אפיו.

אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בביתו, קום פרי (בדישא), סלסל תקונא דדיקנא
(כ"א דמללא) קדרישא, בתקוניו אליו. (דף קמ"ט ע"ב) גם רבי אלעזר, פתח
ולמר, (תהלים קי"ח) מן הפצר קראתי יה עזני במרחב יה וגו'. עד מבטות
בנדיבים. תנא, הכא תשעה תקונין דבדיקנא דא. להני תקונין אצטריד
דוד מלפא, פגין לנצחא לשאר מליין, ולשאר עמיין.

תא חזי, פיון דאמר הני תשעה תקונין, לכתר אמר כל גוים סבבני בשם
יי פי אמילם. אמר, הני תקונין דאמינא, למאי אצטריקנא. משום
דכל גוים סבבני. וכתקונא דדיקנא דא, תשעה תקונין, דאינון שם יי,
אשעינון מן עלמא, הדא הווא דכתיב בשם יי פי אמילם.

ותנא בצנעינותא דספרא, תשעה תקונין אמר דוד, הכא, שיתא אינון
בשמא קדרישא. דשית שמחן הוה, ותלת אדם. ואי תיקא תריין אינון.
תלתא הוה, דהא נדיבים בכלל אדם הוה.

תנא שיתא שמחן, דכתיב: מן הפצר קראתי יה, חד. עני במרחב יה,
תריין. יי לי לא אירא, תלת. יי לי בעוזרי, ארבע. טוב לחסות פניי
חמשה. טוב לחסות פניי שיתא. אדם תלת, דכתיב: יי לי לא אירא מה
יעשה לי אדם, חד. טוב לחסות פניי מבטות באדם, תרי. טוב לחסות פניי
מבטות בנדיבים, תלת.

ותא חזי דא דמלה, דכל אתר דאדפר אדם תכא, לא אדפר אלא בשמא
קדרישא. דהכי אתחזי. משום דלא אקרי (תתי) אדם, אלא כמה דאתחזי
ליה. ומאי אתחזי ליה. שקמא קדרישא. דכתיב, (בראשית ט) ויזעיר יי אלהים
את האדם, בשם מלא, דהווא יי אלהים. כמה דאתחזי ליה ובגין פדו תכא
לא אדפר אדם אלא בשמא קדרישא.

ותנא, כתיב מן המצר קראתי יה עזני במרחב יה, תרי זמני יי יה,
לקביל תרי עלעוי, דשערי אתחדון פהו. ומדחמא דשערי
אתמשכאן ותליין, שארי ואמר יי לי לא אירא. יי לי בעוזרי. בשמא דלא

ספר היתור

חסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדפר אדם. ומה דאמר מה מעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון פתוין קדישין דמלכא, פד אתפקוון פתונוני. אתקרוון אדם. דיוקנא דכלל פלא. ומה דמשלכא בהו, אתקרי שמא קדישא. ופעורא ומה דכיה, אתקרי יהויה, ואתקרי אדם בכללא דפערא, ומה דכיה. (פ"א פ"ח דאשוקות פ"תע"א א"ת"ר ש"מ ק"ד"א ומה דכיה א"ת"ר י"ח"א א"ת"ר א"ת"ר פ"ב"א פ"ל"א פ"ל"א)

ואתין תשעה תקונון דאמר דוד הכא, לאכנעא שנואי בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא. ואוקרי ליה פיקרוו עלאה, פל מה דבעי מן מלכא מלכא עבדי בגיניה. מאי טעמא דיקנא, וקל אגופא. אלא אגופא אזיל פתר דיקנא, ודיקנא לא אזיל פתר אגופא. (ול"ג מן דיקנא עד ונפסא) (דדיקנא איהו עקנא דכל גופא וכל היתורא נפסא כתיב דיקנא אזיל וכלא בדיקנא פ"ל"א)

והתרי גווי אחי האי השפנא, חד פדקאמאן. תריין: מן הפער קראתי ליה, ענגי במר"ב ליה, פ"ר. ה' ל' לא אירא, פ"ת. מה מעשה לי אדם, ארבע. ה' ל' פערזי, ח"מ. ואנן אראה בשונאי, שיתא. טוב לקסות פה, לשבעה. מפתוח פאדם, תמניא. טוב לקסות פ"י מפתוח בנדיבים, תשעה. (פ"א מ"ב לקסות פ"ח, מפתוח פאדם. ה' מ"ב לקסות פ"ח, ה' מפתוח בנדיבים)

מן הפער קראתי ליה, מאי קא מוירי אלא דוד, פל מה דאמר הכא, על תלוניא דדיקנא דא קאמר. (כ"י וכו"ה א"ת) מן הפער קראתי ליה, מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק, מקמי פתחא דאודניו מעיליא, תחות שערי דרישא. ובגין פך אמר ליה ליה תרי זמני. ובאתר (פ"א נ"ח) דאתפשט דיקנא, ונחית מאודניו, ושארי לאתפשטא, אמר ל' לי לא אירא, דהוא אתר דלא דחיל (פ"א נ"ח) וכל האי אצטריוף וכו', (א"ת א"ת"ר וכל איתפשטתא ת"א אצטריוף) דוד לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

והתנא בצנועותא דספרא, פל מאן דחמי בחלמיה דדיקנא דבר נש עלאה אחיד פדיה, או דאושיט ידיה ליה. ונ"ד דשלים הוא עם עלאי, וארמיה תחותיה אינון דמצערין ליה. פנא, מפתחון דיקנא עלאה בתשעה תקונון, והוא דיקנא דזעיר אפ"ן, פתשעה תקונון מפתחון. והתנא (ד"ס ק"מ ע"א) קדמאיה. מפתחון שערא מעיליא, ונפיק מקמי פתחא על אוזניו, ע"ד רישא דפומא. פנא, פל אלון נימין דכדיקנא, פתופין תיור מכל נימין דקוצין דשערי דרישא, וישערי דרישא אצטרכין (פ"ב"א) וכו' לאו אריכין, וישערי דרישא, מפרוון שעיעי, ומנוון קשוישין.

נשא - ל"ב ע"א

ובשערא דאתמשכן שערי חוורי דעתיק יומין, לשערי זעיר אפ"ן, פתיב, (מש"ל א) תכמות פחוץ תר"ה. מאי בחוץ. כהאי זעיר אפ"ן. דמתחברן תרי מוחי.

תרי מוחי סלקא דעסד. אלא אימא ארבע מוחי. תלת מוחי דהו בעזיר אפ"ן, ואשתכחו בתלת חללי דגולגולתא דרישא. וחד מוחא שקוט על פרייה, דכליל פל תלת מוחי. דאתמשך מניה משיכן כלילן שקולן, בשערי חוורי. להאי זעיר אפ"ן לתלת מוחי דכיה.

ובמשכתון ארבע מוחי כהאי זעיר אפ"ן. בגין פך אשתלמו ארבע פרישיות דכתיבין בפפילין, דאתפליל בהו שקא קדישא דעתיק יומין, עתיקא דעתיקון, וזעיר אפ"ן. דהאי הוא שלימותא דשמא קדישא. דכתיב, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי נקרא עליה ויראו מלך. שם יי. שם יי מלשי, דאינון ארבע רהיטי כתיב דתפילין.

ובגין פך, תכמות פחוץ תר"ה. דהא משתפתינן. דהא עתיקא דעתיקון, סתימא דסתימון, לא אשתכח, ולא זמין תכמתא דיכיה, משום דאית תכמתא סתימא דכלא ולא אתפרש. ובגין דאתסברו ארבעה מוחין כהאי זעיר אפ"ן. אתמשכן ארבע מבויעין מניה לארבע עיבר, ומתפרשן מחד מבויעא, דנפיק מכלהו. ובגין פך אינון ארבע.

והתנא, האי תכמתא דאתפלילא בארבע, אתמשכא כהני שערי, דאינון ונגידו כל חד לסטריו. ואלף אלפין ורבוו רפכון תליין, מניהו דליתוון פחושפנא. דהא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) קווצותיו תלתלים. תלי תלים. וכלהו קשין ותקופין לאתספרא, פהאי תלמיש תקו"ת. וכהאי טגרא דאיהי פקיפא. עד דעבדין נוקבין ומבויעין מתחות שערא, ונגידין מבויעין תקופין לכל עיבר ועיבר לכל סטר וסטר. ובגין דהני שערי אופכי וחסוכן, פתיב (א"ת"ר) מגלה עמוקות מני חשוף ריעא לאור אלמנות.

והתנא, הני שערי דדיקנא תקופין (פ"ל"ח"ד) משאר שערי דרישא, משום דהני כלחודיהו מתפרשן ומשפכחן, ואינון תקופין פאורחיהו. אמאי תקופין. אי פמא, משום דכלהו דינא, לאו הכי, דהא בתקונון אלון אשמשכחו רחמי רחמי. (א"ת"ר) וכו' אשעראתא נחתינן תליסר מבויעי נהרי דמשח"א, אלון פלהו רחמי.

דינא, הא תקופין אינון. ובין פך ובין פך פעיין למהוי תקופין, מתריין אלא פנא, פל הני שערי דדיקנא, פלהו תקופין. מאי טעמא. פל אינון דרומי, פעהי למהוי תקופין. לאכפניא לזינא. וכל אינון דאינהו דינא, הא תקופין אינון. ובין פך ובין פך פעיין למהוי תקופין, מתריין

סטרוין. פד בעי עלמא רחמי, רחמי תקיפין ונצחין על דינא. וכד בעי דינא, דינא תקיף, ונצח על רחמי. ובגין פון בעינן למנהוי תקיפין מתירין סטרוין, דכד בעו רחמי, שערי דאינון ברחמי, קיימין ומתחזיא (פ"א מתאמ"א) דיקנא פאינון שערי, וכלא הוו רחמי. וכד בעינא דינא, מתחזיא דיקנא באינון שערי, וכלא מתקיים בדיקנא.

וכד אתגלייא דיקנא קדישא תורה, כל הני וכל הני מתנהבין ומסתהבין, פמאן דאסתהי בנהרא עמיקא מפה דהה ביה. ואתקיימו כלהו ברחמי, ולית דינא אשתבח, וכל הני תשעה כד נהרין פחדא, פלהו אסתהבין ברחמי.

ובגין פון אמר משה זמנא אחרא, (במדב"ד י"ג א"ר) אפנים ורב חסד. ואלו אמת לא קאמר. משום דהוא דמלה, אינון תשעה מכליל דנהרין מעתיק יומין לזעיר אפין. וכד אמר משה זמנא תנינא, תשעה תקוונן אמר. ואינהו תקוני דיקנא דמשפתי בזעיר אפין, ונתחין מעתיק יומין ונהרין (ד"ק קמ"ט ע"א) ביה. ובגין פון אמת פלייא פעתיקא, והשתא לא אמר משה ואמת.

הנא, שערי דרישא דזעיר אפין, פלהו קשישי, תלין על תלין. ולא שעיעין. דהא תמינא דתלת מוחי בתלת חללי משפתיין ביה, ונהויון ממוחא סתימאה. ומשום דמוחא דעתיק יומין, שקיט ושכיב פתמר טב על דודייה, שערי כלהו שעיעין, ומשיחין במשחא טב. ובגין פון פתיב, (דנב"א י) ראשה פעמר נקא.

ורא דזעיר אפין, קשישין ולא קשישין. דהא כלהו תלין ולא מתקמטי, ובגין פון חכמתא נגיד ונפיק. אבל לא חכמתא דחכמתא, דאידי שכיבא ושקיטא. דהא תנינא דלית דינא מוחיה דעתיק יומין. בר אבהו. והאי דכתיב, (איוב כח) אלהים תבין דרפה והוא ידע את מקומה, בזעיר אפין אתמר. אמר רבי שמעון, בריך ברי לקודשא בריך הוא, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

הקונא תנינא. נפיק שערי, וסלין מרישא דפומא, עד רישא אחרא דפתחא דפומא. ונחית מתחת פומא, עד רישא אחרא, נימין על נימין, בתקונא שפיר.

קום רבי אבא. קום רבי אבא, פתח ואמר, פד תקונא דדיקנא דא מתתמן פתקונא דמלקא, (פ"א בתקוני מלכין) פמא כד תקונא דתקיא דמלקא אהבו) פגפר פקור שפיר למחזי, רב ושלט, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ"ג) גדול אדונינו ורב כח. וכד אתפסם בתקונא דיקנא יקרא קדישא, וישגח ביה, אקרי

בנהירו דליה, אל רחום וגו'. והאי תקונא תנינא אתתמן, פד נהיר בנהירו דעתיק יומין, אקרי רב חסד. וכד מספלי לא כדא, אתקרי בתקונא אחרא ואמת. דהא נהירו אפיה. (פ"א דא נהירו דאפיה).

ותאנא, נושא עון אהקרי דא תקונא תנינא, פנונא דעתיקא קדישא. אבל משום ההוא אורחא דנפיק, בתקונא תליתאה תחות תריין נוקבין דחוטמתא, ושעריין תקיפין זעירין מליין לההוא אורחא, לא אתקרוין תכא נושא עון ועבר על פשע, ואתקיימו באתר אחרא.

ותנא, תלת מאה ושבעין ותמש חסדים, פלילן בחסד דעתיק יומין, וכלהו אקרוין חסדי קדמאי, דכתיב, (תהלים פ"ט) איה חסדיו הראשונים, וכלהו כלילן בחסד דעתיקא קדישא, סתימא דכלא, ותסד דזעיר אפין אקרי חסד עולם.

וכספרא דצניעותא, קרי ביה לחסד קדמאה דעתיק יומין רב חסד. ובזעיר אפין, חסד סתם. ובגין פון פתיב תכא, (שמות ל"ד) ורב חסד. וכתוב, נוצר חסד לאלפים סתם. ואוקימנא, האי רב חסד, משה פלפי חסד, לנהרא ליה, ולאדלקא בוציני.

הנא האי אורחא דנחית תחות תריין נוקבין דחוטמתא, ושעריין זעירין מליין לההוא ארחא, לא אקרי ההוא ארחא עובר על פשע, דלית אתר לאעפרא ליה בתרי גווי. חד משום שערי דאשתבח פההוא ארחא, הוא אתר קשיא לאעפרא. וחד, משום דנחית אעפרא דההוא ארחא עד רישא דפומא, ולא ימיר.

ועל דא כתיב, (שיר השירים ה) שפתותיו שושנים, סומקין פורדא, נוטפות מור עובר, סומקא תקור, והאי אורחא דתכא, פקרי גווי לא (פ"א בת"ר גווי אהים ולא) אתפסם. מפאן מאן דבעי לאגזמא, תרי זמני בטש בידיה פההא אורחא.

הקונא רביעאה נפיק שערי, ואתתמן, וסלין ותפי פעלעני, בתקורבתא דכוסמא. האי תקונא לאה ושפירא, לאתחזיא חוד וחדר הוא (פ"א חוד עלמא). ותניא, חוד עלאה, נפיק ואתעטר ונגיד לאתחזיא (פ"א לאה דעלעיו) פעלעני, ואתקרי חוד זמן. ומהא חוד וחדר, פללין אליו לכוישי, דאתלבש פהו, ואינון פורפירא יקרא דמלקא. דכתיב, (תהלים ק"ג) חוד וחדר לבשתי, תקוונן דאתלבש פהו, ואתתמן פההא דיקנא דאדם, נמיר מפל דיוקנאן. ותאנא (ד"ק קמ"א ע"א) האי חוד, פד אתנהר פנהירו דדיקנא עלאה, (כ"א דא) ואתפשט בשאר תקוונן נהוין. האי הוא נושא עון מהאי גיסא, ועובר על פשע מהאי גיסא. ובגין פון, (שיר השירים ה) לחייו כתיב. ובצניעותא

דספרא אקרי, הוד והדר ותפארת. דהא תפארת הוא עובר על פשיע, שזאמר (משלי יט) ותפארתו עבור על פשע. אבל האי תפארת לא אוקיימנא, אלא בתקונא תשיעאה, כמה דאת אמר ותפארת פחורים פתם. ותמן אקרי תפארת. וכד אתקל (פ"א אסתבל), פמתקלא חד סלקין. אמר רבי שמעון, יאות אנת רבי אבא, לאתפרכא מעתיקא קדישא, דכל ברכאן נפקין מניה.

תקונא תשיעאה. פסיק שערא, ואתחזון תרין תפוחין מפאן ומפאן, סומקן פהאי ורזא סומקא. ומתלבטין במאתן ושבעין עלמין, תני תרי תפוחין, פד נהרין (מתרין סבירין) מנהירו דתרין תפוחין קדישין עלאין דעתיקא, אתמשוך סומקא, ואחי חונרא. בהאי כתיב, (במדבר י) יאר יי פניו אליך ויחנך. דכד נהרין מתפרכין עלמא. ובשעתא דאתעבדו סומקא, פתיב ישא יי פניו אליך, פלומר וסתלק. ולא ישתפח ריגזא בעלמא. תאנא, פלהון נהרין דאתנהדרן מעתיקא קדישא, אתקרוין חסדי קדמאי. ובגין אינון, נהרין כל אינון חסדי עולא.

תקונא שתיתאה. נפיק שערא, פחד חוטא דשערי פסחריה דריקנא. (פ"א ותקין עד רשא דפניו ולא נחית עד פבורא, תנא תקונא דא הוא דאמר) פאת הזון ואיהו חד מחמש פאין, דתליין פתסד (ובתפס), ולא אבעי להפלא האי חסד, כמה דאתמר. ובגין פד, (ירמיה יט) לא תשחית את פאת זקנך פתיב.

תקונא שביעאה. דלא תליין שערא על פומא, ופומא אתפניי מפל סטרוי, ונתבין שערין פתמקנא סחור סחור ליה. קום רבי יהודה. קם רבי יהודה, פתח ואמר, (דניאל ט) בגזרת עירין פתגמא. כמה אלה רבבן מתנישן (פ"א מתנישן) ומתקנימין פהאי פומא, ותליין מניה, וכלהון אקרוין פה. קדא הוא דכתיב, (תהלים לו) וברוח פיו כל צבאם. ומתהווא רוחא דנפיק מפומא, מתלבשין.

כר אינון דלבר, תליין מהאי פומא. ומתהאי פומא (פ"א רוחא) פד אתפשט כאי רוחא, מתלבשין ביה כמה נביאי מנהמנא, וכלהו פה יי אהקרון. ובאתר דרוחא נפיק, לא אתערבא מלה אחרא וכלהו (פ"א פ"א) מתפאן לאתלבשא כהווא רוחא דנפיק. והאי תקונא שליטא על פלהו שיתא. משום דהכא מתקנימין פלהו ומתאחדן. ובגין כן שעריהו שקולין סתריה דפומא. ואתפניי מפל סטרוי, והאי תקונא שליטא על פלהו משום דהכא מתקנימין פלהו ומתאחדן. אמר רבי שמעון, בריה אנת לעתיקא קדישא.

תקונא תמינא דנהרין שערי כחות דיקנא, מתפניין קדלא דלא אתחזי.

דתנא, אין למעלה לא ערה ולא עפוי, ובזמנא דאגח (פ"א דנח) קרבי אתחזי. משום לאתחזא גבורתא. דהא תנינן, אלה עלמין אתחזון מניה, דהא הוא דכתיב, (שיר השירים ד) אלה המגן פלוי עלי כל שלטי הגבורים. ואלה המגן רזא הוא. פציעותא דספרא, כל שלטי הגבורים דאתו מסטר גבורה חד, מאינון גבוראן.

תקונא תשיעאה. דאתמשכן (פ"א דמתכפר) שערי בשקולא מליא, עם אינון שערי דתליין, פלהו בשקולא שפיר, פחד גיבר פקיה, מארי נצחן קרבינא. משום דלהו שערי אתמשכן פתר אינון דתליין. וכללא דלהו באינון דתליין. וכללא אתמשכו, (חסר כאן) ועל דא כתיב, תפארת פחורים פתם. (תראת על פתם כבוד טוב הוא דכתיב) פתיב (שיר השירים ה) פחור פארוזים, פגיבר עביר גבוראן, ודא הוא תפארת, חילא וגבורתא ורחמי.

תנא, אמר רבי שמעון כל הני תקונין, וכל הני מלין, פיענא לגלאה למאריהון דאתקלו במתקלא, ולא לאינון דלא עאלו (פ"א דעמי) ולא יאלא לאלין דעאלו ונפשו, דכל מאן דעיל ולא נפיק, טב ליה דלא אברי.

כרלא דכל מלין, עתיקא דעתיקין, וזעיר אפין, פלא חד. פלא הרה. פלא תווי. פלא יהא. לא ישפני. ולא משפני. ולא שגא. אתתמן פתקונין אלין. אשתלים דיוקנא דכליל כל דיוקנין. דיוקנא דכליל כל שמיה. דיוקנא (דף קמ"א ב"א) דאתתני בגונוני כהאי דיוקנא (פ"א בגוניה דדיוקני) לאו האי דיוקנא תווי, אלא כעין האי דיוקנא.

כד אתתפין עטרין וכתרין, פדין הוא אשלאמותא דכלא. בגין, דדיוקנא דאדם, תווי דיוקנא דעלאין ותפאין דאתפללו ביה. ובגין דהאי דיוקנא כליל עלאין ותפאין, אתקין עתיקא קדישא תקוניו, ותקונא דזעיר אפין, פהאי דיוקנא ותקונא.

ואי תימא מה בין האי להאי. פלא הוא במתקלא דדא, אבל מפאן (פ"א) אתתפין ארחוי. (פ"א אתתפין בתפ) ומפאן (פ"א ונח) אשתתכ דינא. ומסתרא דילן הוו שניין דא מן דא. ורזין אלין לא אתמסרו, פד למתעדי תקלא קדישא. ובתיב (תהלים כח) סוד יי ליהאי.

כתיב (בואשת ח) ויזער יי אליהם את האדם, פתיי יודיין. אשלים תקונא גו תקונא, סברקא דגושפונא. ודא הוא ויזער. תרין יודין למת. רזא דעתיקא קדישא, ורזא דזעיר אפין. ויזער, מאי זר. זר צורה כגו צורה. (דא הוא ויזער) ומהו צורה כגו צורה. תרין שמיה, דאתקרי שם מלא, יי אליהם. ודא הוא רזא דתרין יודיין

הַתַּאנָּא, הַאי תַּפְאֲרַת, פְּלִיל בְּרַחְמֵי, וְכִלִּיל בְּרִינָא, וְאִתְפְּשֵׁט רַחְמֵי כְדוּכְרָא, וְאִתְעַבֵּר וְנִקְיָב (פ"א וְגוֹיָה) לְסִטְר אַחְרָא, וְתַקִּין מִיעוּנֵי דְנוּקְבָא, וְאִתְפְּקֵנוּ מִעֵבֶר כְּסִטְרָא דְרִינָא.

הַתַּאנָּא, אִתְקַמְדוּ דְכוּרֵי בְּסִטְרֵיהּ, כְּמֵאֲתָן וְתַמְנֵינָא וְאַרְבַּעֵין תַּקִּינוּ דְכִלִּילָן בִּיחָא, וּמְנַהוּן לְגוּ, וּמְנַהוּן לְכָר. מְנַהוּן רַחְמֵי, וּמְנַהוּן דִּינָא. פְּלִיחֵי וְדָקִיל דְכִלְיָן חֲמֵשׁ חֲסִדִּין. חֲסִד יְמִינָא, גְבוּרָא שְׁמֵאֲלָא. אִתְפְּסֵם דָּא כְּדָא, וְאִקְרִי אָדָם, פְּלִיל מַתְרִין סִטְרִין. וְכִינֵן פְּהֵי, כְּפִלְהוּ כְתוּרִין אִתְיַמְנָא וְשְׁמֵאֲלָא, דִּינָא וְרַחְמֵי.

וְהַתַּאנָּא, תַּמְלֵשָׁה עָרִיבְתָא (פ"א תַּפְּוִי) אִתְגַּלְיָן בְּהּ, כְּסִטְרָא דְרִינָן תַּמְלֵשָׁה. וְדִינָן תַּמְלֵשָׁה (פ"א כְּפִיָּא דִּינָא וְדִינָא) אִתְפְּשֵׁטָן, כְּמֵאֲתָן וְאַרְבַּעֵין וְתַמְנֵינָא אֲרַחֲזִין. וְהֵכִי תַאנָּא, קוּל כַּאֲשֶׁה עֲרוּהּ. שְׁעַר כַּאֲשֶׁה עֲרוּהּ. שׁוּק כַּאֲשֶׁה עֲרוּהּ. יָד כַּאֲשֶׁה עֲרוּהּ. רְגֵל כַּאֲשֶׁה עֲרוּהּ. דָּאָף עַל גַּב דְתַרְזִין אֲלִין לָא שְׁנוּיָה חֲבָרָנָא, וְתַרְזִין אֲלִין תַּמִּיר מַעֲרוּהּ אִינּוּן.

וְהַתַּאנָּא כַּצְנִיעִיבְתָא דְסִפְרָא, אִתְפְּשֵׁט לְכוּרָא וְאִתְקַמְדוּ כְּתַקִּינוּ. אִתְקַמְדוּ תַּקִּוּנָא דְכַסּוּתָא דְכֵנָא. וְהָאִי הוּא אִמְרָא דְכֵנָא. אֲרַכִּיָּה דִּיהוּוּוּ אִמְרָה, מֵאֲתָן וְאַרְבַּעֵין וְתַמְנֵינָא עֲלַמִּין. וְכִלְהוּ תַלְיִין כְּפוּמָא דְאִמְרָה, דְאִתְקַרֵי יוֹ"ד. וְכִינֵן דְאִתְגַּלְיָא יוֹ"ד פּוּמָיָה דְאִמְרָה, אִתְגַּלְיָן חֲסִד עֲלָאָה. וְהָאִי אִמְרָה חֲסִד הוּא דְאִתְקַרֵי, וְתַלְיִין (פ"א וְסֵא חֲסִד הוּא תַלְיִין) כַּסֵּי פּוּם אִמְרָה. וְלָא אִקְרִי חֲסִד, עַד דְאִתְגַּלְיָא יוֹ"ד דְפּוּם אִמְרָה.

וְהָא חֲזִי, דְלָא אִתְקַרֵי אַבְרָהָם שְׁלִים כְּהָאִי חֲסִד, עַד דְאִתְגַּלְיָא יוֹ"ד דְאִמְרָה. וְכִינֵן דְאִתְגַּלְיָא אִקְרִי שְׁלִים, הָדָא הוּא דְכַתְיָב, (כְּרַאשִׁית) הִתְבַּלְתְּ לְפָנַי וְהָיָה תַמִּים, תַמִּים מַמְלֵשׁ. וְכַתְיָב (שְׁמוֹנָל כִּבְדָּב) וְאִהָיָה תַמִּים לִי וְאִשְׁתַּמְרָה מַעֲוֵנִי. מֵאִי קָא מִיּוֹרִי, רִישָׁא וְסִיפָא. אֲלָא כֹּל דְגַלְיָי הָאִי יוֹ"ד, וְאִסְתַּמְרָה דְלָא עִילָיָה לְיוֹ"ד כְּרִשּׁוּתָא אַחְרָא. לִיהוּי שְׁלִים עֲלַמָּא דְאִתִּי, וְלִיהוּי עָרִיר כְּצִירוּתָא דְחֵי. מֵאִי כְרִשּׁוּתָא אַחְרָא. דְכַתְיָב, (מְלַאכִי ב) וְכַעַל כַּת אֵל גְּבַר. וְכִינֵן פְּהֵי כַתְיָב, וְאִהָיָה תַמִּים לִי, דְכִינֵן דִּיהוּוּ תַמִּים בְּגִלְיָא דִיּוֹ"ד, וְאִשְׁתַּמְרָה מַעֲוֵנִי.

וְכִינֵן דְאִתְפְּשֵׁט אִמְרָה דָּא, אִתְפְּשֵׁט סִטְר גְבוּרָה מֵאִנּוּן גְבוּרָאן (כְּסִטְרֵיהּ) דְנוּקְבָא, וְאִשְׁתַּמְלַע כְּנוּקְבָא כַּאֲתֵר חִד, וְאַרְשִׁים כְּעַרְבִיתָא, כְּסִטְרָה דְכָל עוּפָא דְנוּקְבָא. וְכַהוּוּוּ אֲתֵר אִקְרִי עֲרוּהּ דְכִלְיָא. אֲתֵר לְאַנְעֵנְעָא לְהוּוּוּוּ אִמְרָה, דְאִקְרִי חֲסִד. כְּיָנֵן לְאַתְפְּסָמָא גְבוּרָה דָּא דְכִלְיָן תַּמְלֵשׁ גְבוּרָאן, כְּהָאִי חֲסִד דְכִלְיָן כְּחֵמֵשׁ חֲסִדִּין. חֲסִד יְמִינָא, גְבוּרָא שְׁמֵאֲלָא. אִתְפְּסֵם דָּא כְּדָא, וְאִקְרִי אָדָם, פְּלִיל מַתְרִין סִטְרִין. וְכִינֵן פְּהֵי, כְּפִלְהוּ כְתוּרִין אִתְיַמְנָא וְשְׁמֵאֲלָא, דִּינָא וְרַחְמֵי.

דְנוּמֵיבֵר, דְעָר צַוּרָה גו צוּרָה. תַּקִּוּנָא דְשְׁמָא שְׁלִים, יִי אֱלֹהִים. וְכַמְרָה אִתְפְּלִילוּ. כְּדִיּוּקְנָא עֲלָאָה דָּא, דְאִקְרִי אָדָם. דְכִלְיָן דְכָר וְנוּקְבָא. וְעַל דָּא כְּתִיב אֵת הָאָדָם דְכִלְיָן דְכָר וְנוּקְבָא. אֵת: לְאַפְקָא וְלִמְסַגֵּי יוֹנָא דְכְּפִיק מְנִיחָה. (כְּרַבִּי וְנוּקְבָא).

עֲפָר מִן הָאֲדָמָה: דִּיּוּקְנָא כְּגוּ דִּיּוּקְנָא. וְיִפְחַ כַּאֲפָיו נְשִׁמַת חֵיִים: טְבַרְקָא דְגוּשְׁפַנְקָא גו כְּגוּ. וְכָל דָּא לְמַה. כְּיָנֵן לְאַשְׁתַּלְפָּא וְלַעֲיִילָא בִיחָא סְחִים דְסִטְרֵיהּ עֲלָאָה, עַד סוּפָא דְכָל סִטְרֵיהּ. (הוּוּוּ הוּוּוּ דְכַתְיָב כְּרַאשִׁית ב) וְנִפְחַ כַּאֲפָיו נְשִׁמַת חֵיִים) נְשִׁמַתָּא, דְכָל חֵי דְעִילָא וְתַפְּא תַלְיִין מְהֵיחָא נְשִׁמַתָּא, וּמַתְקִיבְתָּא כְּהֵי.

וְיַד הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה, לְאַתְרָקָא, וְלַעֲיִילָא כְּתַקִּוּנֵין כְּגוּוּנָא דָּא, וְלַאֲשַׁלְפָּא לְבֵהּיָא (פ"א סְחֵרֵיא) נְשִׁמַתָּא. מְדַרְבָּא לְדַרְבָּא עַד סוּפָא דְכָל דְרֵגֵין. כְּיָנֵן דִּיהוּי הוּוּוּוּוּ נְשִׁמַתָּא מְשִׁתְפַחָא כְּכִלְיָא, וּמַתְפַּשֵׁטָא כְּכִלְיָא. וְלִמְהוּי פְלָא כְּתוּרָא חִד. וּמֵאֵן דְפְּסִיק הָאִי יוֹהַדָּא מִן עֲלָמָא, כְּמֵאֵן דְפְּסִיק נְשִׁמַתָּא דָּא, וּמְהוּי דֵאִית נְשִׁמַתָּא אַחְרָא, כְּרַ מְהֵאִי. וְכִינֵן פְּהֵי, יִשְׁתַּעֲזִי הוּוּוּ וְדוּכְרֵיָה מִן עֲלָמָא לְדַרְיִי דְרִינֵין.

כְּהָא דִּיּוּקְנָא דְאָדָם, שְׁאִירֵי וְתַקִּין פְּלָאָה דְכָר וְנוּקְבָא. כְּדֵ אִתְקַמְדוּ הָאִי דִּיּוּקְנָא כְּתַקִּוּנוֹ, שְׁאִירֵי מְחַדְוִי, מְכַיִן תַּרְזִין דְרֵעֵין. כַּאֲתֵר דְתַלְיִין פְּלִיחֵין דְרִינָן, וְאִשְׁתַּלְּף לְאַחֲוִרֵי, וְעַבְד גוּלְגַלְתָּא דְנוּקְבָא. כְּלָא סִתְיָמָא מְכַל סִטְרֵי. כְּפִשְׁרָא כְּפִרְצוּפָא דְרִישָׁא. וְכַכְלָאָה דְהָא אִתְעַבִּירוּ כְּהָא תַפְּאֲרָת, וְאִקְרִי אָדָם דְכָר וְנוּקְבָא. הָדָא הוּוּ דְכַתְיָב, (שְׁעִיָּה מְרָה) כְּתַפְּאֲרַת אָדָם לְשִׁבְתַּי.

כָּר אִתְפְּרִי פִרְצוּפָא דְרִישָׁא דְנוּקְבָא, פְּלִיחָא חִד קוּרְצָא דְשְׁעַרֵי מֵאַחֲוִרֵי דְזַעִיר אִפִּין, וְתַלְי עַד רִישָׁא דְנוּקְבָא. וְאִתְעַרֵי שְׁעַרֵי כְרִישֵׁיָהּ, פְּלִיחֵי סוּמְקִי דְכִלְיָן כְּגוּ גוּוֹי, הָדָא הוּוּ דְכַתְיָב, (שְׁעִיר הַשֵּׁרִיָּים ז) וְדָלֶת רֵאשִׁי כְּאַרְגָּמָן. מוּרָה אֲרֵגְמָן. גוּוֹי דְכִלְיָן כְּגוּ גוּוֹי.

הַתַּאנָּא, אִתְפְּשֵׁט הָאִי תַפְּאֲרַת מְטַבּוּרָא דְלָפָא, וְנִקְיָב וְאַתְעַבֵּר כְּיַסָּא אַחְרָא, וְתַקִּין פִּרְצוּפָא דְנוּקְבָא עַד טְבּוּרָא. וּמַטְפּוּרָא שְׁאִירֵי, וְכַטְבּוּרָא שְׁלִים.

הוּוּוּ אִתְפְּשֵׁט הָאִי תַפְּאֲרַת, וְאַתְקָן מַעוּי דְדוּכְוִרָא, וְעִילָא (וְאַתְפְּסֵם) כְּהָאִי אֲתֵר כְּל רַחְמִין, וְכָל סִטְרָא דְרַחְמֵי. וְהַתַּנָּא, כְּהֵי מִיעִיין אִתְאַחְדוּן, שְׁיִת מֵאָה אֲלֵף רַבּוּא מֵאַרִי דְרַחְמֵי. וְאַתְקוּרִין כְּעַלֵי מִיעִיין. דְכַתְיָב, (וְיַמְרָה לֵא) עַל כְּן הָמּוּ מַעִי לִי רַחֵם אַרְחִמֵנּוּ נֵאָם יי.

דזכי לתכבוקתא דמלכא, זבאה חולקיה, דמאן דפריש מלכא למיניה. וקביל ליה תחות למיניה. והאי למינא כד יתיב, קשרין אתפשטא.

והרועא לא אושיט לדיה (פ"א וקשרין לא אתפשטו ורועא לא אושיט ותיב) בתלת קשרין דאמרן. וכד מהערין תיבינא, ומתפשטין פעלמא, מהערין תלת

אחרנין, דאינון דינא קשיא, ואושיט דרועא וכד אושיט דרועא, יד למינא הוא, אבל אתקרי (שע"ה טז) זרוע יי, ורועף כטוניה (פ"א תלת קשרין אתקשרי

בת ואתפלילי תלת קשרין דימנא תלת קשרין דשאלא פ"י קשרין דאיתתא דתמיס לחילקיהו. ואי תיבא ט"א פ"י תלת קשרין דתלמיא משתפתי. תמנא בלתי יי מתפשטין ומתקשרין בכל גופא וכל גופא אתקשרי פניו ומתקשרין

בדרועא מינא. והאי נמינא כד יתיב קשרין לא אתפשטו ורועא לא אושיט ותיב בתלת קשרין דאמרן. וכד תיביא מתערין, מתערין תלת אחרנין דינא קשיא ואושיט ורועא ואתקרי ורוע יי ורועף תכסויה) כומנא תלת

אלין אתפלילין בתלת אחרנין, אקרי כלא למינא, ועביד דינא פרתמי, דגא הוא דכתיב, מינא יי נאדרי כפח מינא יי תרעין אויב, בגין דמתערין

ותמנא, פהאי מינא מתאחדן תלת מאה ושבעין אלף רבוא, דאקרון למינא. ומאה ותמנא ותמינא אלף רבוא, מזרוע דאקרי זרוע יי.

מהאי ומיהאי תלייא זרועא, והאי והאי אקרי תפארת, דכתיב, (שע"ה טז) מולך לימין משה, הא מינא. זרוע, הא שמאלא. דכתיב, (שע"ה טז) זרוע

תפארתו, דא כדא. ותמנא, פיגא שמאלא. מתאחדן ארבע מאה וחמישין רבוא תריסין, מתאחדן בכל אצבעא ואצבעא. וכל אצבעא ואצבעא עשר

אלפין מארי תריסין משתפתי. פיגא וחשוב, פמה אינון דבידא. וההוא למינא אקרי סייעא קדישא, דאתי מדרועא דימינא, מתלת קשרין. (ואף על

גב דאקרי יד פני סייעא) דכתיב (ובתיב) (שמואל ב' א) והנה ידי עמך. ומתאחדן מהאי, אלף וארבע רבוא, ותמנא, ותמש מאה אלפין מאריהון דסייעין בכל

עלמא. ואקרון יד יי עלאה. יד יי תפאה. ואף על גב דבכל אתר יד יי שמאלא. זכו מינא יי, אתפלל דגא בוריעא, ויהוי סייעא, ואקרי למין. ואי

לאו, יד יי תפאה. תמנא, פד מתערין דינא קשיין לאתתא בעלמא, תכא כתיב, (תהלים כח) סוד יי ליהאין.

ותמנא פצניעותא דספרא, דכל דינא דמשתפתי מדרבוא, פקיפין פרישא, ונייחין פסופא. וכל דינא דמשתפתי מנוקבא, ניחין פרישא,

ותקיפין פסופא. ואלמלא דאתעבידו כהדא, לא יכלין עלמא למספל. עד דעתיק דעתיקי סתימא דכלא, פריש דא מן דא, וחבר לון לאתפסמא

כחדא.

המנא, עד לא זמין תקונוי דמלכא, עתיקא דעתיקין, פנה עלמין, ואתקין תקונוי לאתקו למנא. יהוא נוקבא לא אתפסמא, וכל אתקמינו, עד

דנחית חסד עלאה ואתקמינו, ואתפסמו תקונוי נוקבא, פהאי אמה דאקרי חסד. דגא הוא דכתיב, (באישית ל"ז) ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום,

אתר דכל דינא משתפתי פפין (ואינון תקונוי איתא. אשר היו לא כתיב אלא אשר מלכו) וכל הוא דכתיב, ולמת ולמת, דלא אתקמינו, וכל אתפסמו, דינא כדמנא.

ואי תימא אי הכי דינא בלהו, והא כתיב וימלך חסדיו שאל מרחובות הפהר, והא לא אתחזי דינא. דהנין, רחובות הפהר איהו בינה, דמינא

מתפתחין שמשיין פורעין דנהרין וכווצינין, לשיית סטרי עלמא. תמנא, פלהו דינא, פד מהד דאתקיים בתראה, והאי שאול מרחובות הפהר, דא

הוא חד סטרא, דאתפשט ונפיק מרחובות הפהר. וכפיהו לא אתקמינו, לא תימא דאתפשטו, אלא דלא אתקמינו כההוא

מלכו, (ובבבב נוקבא) עד דאתער ואתפשט האי בתראה מפלהו, דכתיב וימלך חסדיו בדר. מאי בדר. חסד עלאה. ושם עירו פנו, מאי פנו.

פהאי פני בר נש דזכי לרועא דקודשא ושם אשתו מהיבבאל, פכאן אתפסמו דא כדא, ואתקרי אשתו, מה דלא כתיב פכלהו.

מהיבבאל, אתפסמותא דגא כדא. פת מטרי, תקונוי דמטרי גבוהה. פת מי זכה, אתפסמו ואתפלילו דא כדא, מי זכה: רחמי ודינא.

פאן אתדבקו אתתא בכוכרא. כסטרי, אתפרשן בדרעין, בשוקין. דרועין דרכורא, חד ומינא, חד

שמאלא דרועא קדמאה (פ"א קדישא) (דף קמ"ב ע"ג) תלת קשרין אתקשרו ביה, ואתפלילו ב' דרועין. ואתפלילו סלקא דעתו. אלא תלת קשרין

פימינא, ותלת קשרין פשמאלא. תלת קשרין דימינא, אתפלילין בתלת קשרין דשמאלא. ובגין פו, דרועא לא פתיב אלא חד. אבל מינא, לא

כתיב ביה זרוע, אלא (שמות טו) מינך יי. (תהלים קי"ט) מינא יי אתקרי, בתלת קשרין דאבבבאה דאחסינו לחולקיהון.

ואי תימא הא בתלת תללין מוהא דגולגולתא משתפתי. תמנא, פלהו תלת מתפשטין, ומתקשרין בכל גופא, וכל גופא אתקשרי פניו תלת,

ומתקשרין בדרעא מינא. ובגין פו תאיב דוד ואמר, (תהלים ק"ז) שב לימיני. משום דהוא אתפרי עהריון דאבבבאה, ותיב פפון לכוורמא שלימתא.

ובגין פו כתיב (תהלים קי"ט) אכן מאסו הבונים וגו', משום דיתיב לימינא. היינו דכתיב, (דניאל י"ג) ותניס ותעמוד לגודלך למן הימין, פלומר, פמאן

וכך פריש לון, אפילו הוסיף לזכור אפילו, ופריש לנוקבא מאחרורי דסטרוי, ואתקין לה פל תקוניה, ואזנעא ליומא דליה, למתקא לזכורא. ה"ד הוא דכתוב, (בראשית ב) ויפל יי אלהים תרדמה על האדם וימנעו. מהו וימנעו. האי הוא דכתוב, (תהלים מד) עורה למה תישן יי ויבטח אחת מצלעותיו, מאי אחת. דא היא נוקבא. כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמותי, וסלקא, ואחתיקא שקיע רחמי וחסד, ה"ד הוא דכתוב, (בראשית ב) ויסגור פשו תחפתה. וכתוב (דחוקא על) והסירותי את לב האבן מפשרכם ונתתי לכם לב פשו.

ובשעתא דבעא למיעל שפתא ה"ד כרי רוחין ושדיו וצלעוין, ועד לא סיים לון, אתת מטרוניתא בתקוניה, וכתבת קמיה. בשעתא דתיבת קמיה, אנו לון לאינו בריוא, ולא אשתלמו. פיון דמטרונותא נתבת עם מלכא, (דף קמ"ז ע"א) ואתחברו אפיון באפיון, מאן ייעול ביניהו, מאן הוא דיקרב בהדיהו. (פני פה סתמא ענתו של תלמיד תלמידים ודעו הוא דא משפתי לשפתי) וכד אתחברו, אתחברו דא כדא. וימא דכלא אתחבם ביה. ובגין כך, אתחברו דינון דא כדא, ואחתיקו עליון ותפאין.

ותאנא בצניעותא דספרא, בעא עתיקא קדישא למחזי, אי אתחברו דינון, ואחידקו תריין אליון דא כדא, ונפק מטרויא דנוקבא דינא תקיפא, (ולא יביל עליון לכתוב) דכתוב, (בראשית ד) והאדם ידע את חוה אשתו ופתו ותלד את בנו ותאמר קניתי וגו'. ולא ה"ד לכל עלמא למספל, משום דלא אתחברו, וחזא תקיפא אטיל פה זוהמא דינא קשיא, ובגין כך לא ה"ד לכל לאתחברא. וכד נפיק דא קון מטטר דנוקבא, נפק תקיף קשיא, תקיף דינוני, קשיא דינוני. פיון דנפק אתחלתא ואתחברו. פתר דא, אפיקת אחרא כסימא נפרי, וסליק קרמא דה"ד תקיפא קשיא, וכל דינון לא אתערבו (כ"א אהרבה) קמיה (כ"א וכל דינון לא) אהרבה) עלמיה.

הא חזי, מה כתוב, (בראשית ט) ויהי בהיותם בשדה. בשדה: דאשתמודע לעילא. בשדה דאקרי שדה תפוחים. ונצח האי דינא לאחיה, משום דה"ד קשיא מניה, ואכפוחיה ואטמריה תחומיה. עד דאתער בהאי קדשא פריה הוא, ואעפריה מקמיה. ושקיעה פנוקבא דתהומא רבא. וכליל לאחיה בשמיעא דינא רבא, דמכסם דמיעז עליון. ומפוחין נתמין נשמתי לעילא, אינש לפום אורחיה.

ואף על גב דטמיון אינון. מתפשטין דא כדא, ואחעבדו גופא חד ומכאי גופא, נחתינ נשמתייהו דרשיעיה מייכניא, תקיפי רוחא. מתוויהו פחדא סלקא בעפיה. אלא דא לטרוי, ודא לטרוי. זפאין

אינון צדיקיה, דמשלפי נשמתייהו מהאי גופא קדישא דאקרי אדם, דכליל פלא, אחר דעטרין וכתרין קדישין מתחבראן תפון, בצירויא דכליל פלא, דאשתקלא (כ"א אהרבה).

וכאן אינון צדיקיה, (כ"א אחי תפיה) דכל הני מלין קדישין, דאחברו ברוח קדישא עלאה, רוח דכל קדישין עליון אתחלקן ביה, אתחלקין לכו. מלין דעליון ותפאין ציותינו להו, זפאין אמתו מאריהו דמארינו, מתצדי חקלא, דמלין אליו תנדעון ותסתפלו בהו, ותנדעון למאריכוז אפיון באפיון, עינא בעינא. ובהני מלין תוכו לעלמא דאתי, ה"ד הוא דכתוב, (דברים ט) וידעתה היום והשבות אל לבבך וגו'. יי, עתיק יומין הוא האלוקים. וכלא הוא חד, פריה שמייה לעלבם ולעלמי עלמיה.

אמר רבי שמעון, חמינא עליון לתפא, ותפאין לעילא. עליון לתפא, דיתקנא דאדם, דהוא תקונו עלאה, פללא דכלהו. (חסר).

ותאנא בצניעותא דספרא, באדם אתחיליו כתרין עליון, בכל ובפרט. ובאדם אתחיליו כתרין תפאין, בפרט וכלל. פתרין עליון בכלל, כמה דאחמר בדיקנא דכל הני תיקונון (כ"א דייקנא). בפרט: באצבעו דידו, חמש פנגד חמש. פתרין תפאין, באצבעו דרגליו דינון פרט וכלל. ה"ד גופא לא אתחזי בהדיהו. דינון לבר מאנפא. ובגין כך לא ה"ד פנופא. דגופא אעדיו מפניהו.

אי הכי, מאי דמזדו רגליו ביום ההוא. אלא רגליו דגופא, מאריהו דדינון (כ"א דסארי) למעבר נוקמיו ואקריו בעלי רגלים. ומפוחין תקיפין. ומתאחדן מאריהו דינון די לתפא, בכתרין תפאין.

ותאנא, פל אינון תקיפי דלעילא, דגופא קדישא, (דכ"א ונפסא) כללא דאדם, אתחשוף דא מן דא, ומתאחדן דא כדא, ואשקו דא לידא. כמה דאתחשוף דמא בקטפן דוריון לידא ולידא, להכא ולהכא. מאמר דא לאתר אחרא, ואינון משקין (כ"א כפסיה) דגופא (כ"א ונפסא). אשקו דא לידא, מתרין דא לידא. עד דאנדרו כלתו עלמא, ומתחבראן פגיהו.

ותאנא, פל אינון פתרין (דף קמ"ז ע"ב) דלא אתחללו בגופא, פלהו רחיקין ומסאבין, ומסאבין פל מאן דיקרב לגפיהו, למנדע מנהו מלין. ותאנא, מאי תיאובתא דלהו לגפי תלמידי חכמים. אלא משום דתמן כהו גופא קדישא, וילאתחילא כהו כהווא גופא. וכי תימא, אי הכי, הא מלאכין קדישין וליתהו בכללא דגופא. לא. דחס ושלום אי

ואַלְמַלְכָּא חֲכָמָה סְתִימָא דְכָלְא, פֻּלְא אַתְפֶּקוּן פְּמוּרִישִׁיא. הָדָא הוּא דְכַתְבִּי,

אֲנִי חֲכָמָה שְׂכַנְתִּי עֲרֻמָּה. אַל תִּקְרִי שְׂכַנְתִּי, אֲלָא שְׂכַנְתִּי

(מס' שבתות)

וְאֲלַמְלֶכָּא הַאי תְּקוּנָא דְאָדָם, לָא קָאִים עֲלִמָּא. הָדָא הוּא דְכַתְבִּי,
יַי בְּחַכְמָה יָסֵד אַרְזַן. וְכַתִּיב (בְּרַאשִׁית ו') וַנַּח מַצְאָה חַן בְּעֵינַי יַי.

וְהֶאֱנִיא, פֻּלְהוּן מוּחִין פֻּלְזִין בְּהַאי מוּחָא. וְהַחְכְּמָה הוּא פֻּלְלָא דְכָלְא הוּא.
וְדָא חֲכָמָה סְתִימָא, דְּבָה אַתְפֶּקוּף וְאַתְפֶּקוּן תְּקוּנָא דְאָדָם,

לְאַתְיִישְׁבָּא כֻּלְא עַל תְּקוּנָתָהּ, כָּל חַד פְּאַתְרִיתָה. הָדָא הוּא דְכַתְבִּי, (קוּלָת ו')
הַחְכְּמָה תַּעֲזוּ לְחַכֶּם מַעֲשֶׂרָה שְׁלִיטִים, דְּאִינוּן תְּקוּנָא שְׁלִמָּא דְאָדָם.

וְאָדָם הוּא תְּקוּנָא דְלִגְו, מְנִיָּה קָאִים רַחֲמָא. (תְּרַא הוּא דְכַתְבִּי, (שְׁמוּאֵל א טו) כִּי תִאֲדָם וְהִיא
לַעֲנִים וְרוּחַ וְרֵחַח יִלְכַב, דְּאִירוּ בְּלִגְו בְּלִגְו).

וְכֻרְחָא תְּקוּנָא דְאָדָם, אַתְחִזִּי שְׁלִימוּתָא מְהִימְנוּתָא דְכָלְא, דְּקָאִים עַל
כּוּרְחָתִיא. דְּכַתִּיב, (דְּחַזְקִאל א') וְדַמּוּת פְּמַרְאָה אָדָם עֲלִיו מִלְמַלְעָה.

מְשָׁה וְקֻרְמוּתֵיהּ הִקְרַבְכוּתֵיהּ. עַד פֻּאן סְתִימָאן מְלִין, וְכַרְיָן טַעֲמִין. וְצִפְּאָה
חוּלְקִיָּה דְמָאן דִּינַע וְיַשְׁגַּח בְּהוּן, וְלָא יַטְעִי בְּהוּן, דְּמִלִּין אֲלִין לָא

אַתְחִיב, אֲלָא לְמֵאֲרִי מְדִין (פְּאַרִי) וְמִחֻמְצָדֵי סְקֻלָּא, דְּעָאֲלוּ וְנַפְקוּ, דְּכַתְבִּי,
(דְּחַשְׁע ו') פִּי יִשְׁרִים דְּרֻכֵי יַי וְצִדְקִים יִלְכוּ בָּם וּפּוֹשְׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם.

הֶאֱנִיא, כְּפֵה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְאִירִים קֻלְיָה וְאִמֵּר, אִי כְּמִלִּין דִּילְךָ, דְּאַתְגִּלְזִין
כְּכָא, אַתְגִּנְזִין חֲבַרְיָא כְּאַדְרָא דְעֲלָמָא דְאַתִּי, וְאַסְפֶּקוּ מְהַאי

עֲלָמָא, לְאוּת וְשְׁפִיר תָּוֵה, בְּגִין דְלָא אַתְגִּלְזִין לְחַד מְבַנִּי עֲלִמָּא. הָדָר
וְאִמֵּר, הַדְרִי כִי, דְּהָא גִלְי קְרַמְיָה דְּעִתִּיקָא דְעִתִּיקִין, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין,

דְּהָא לָא לִקְרָא דִילִי עֵבִידָנָא, וְלָא לִקְרָא דְבִית אַבְא, וְלָא לִקְרָא דְחַבְרַיָּא
אַלִין, אֲלָא בְּגִין דְלָא יַטְעוּן פְּאוּרְחוּי, וְלָא יַעֲלוּן כְּכּוּפָא לְחִרְעִי פְּלַטְרִי,

וְלָא יַמְחוּן בִּידִיהוּן. וְצִפְּאָה חוּלְקִי עַמְהוּן, לְעֲלָמָא דְאַתִּי.
הֶנֶּא, עַד לָא נַפְקוּ חֲבַרְיָא מִתְּהוּא אַדְרָא, מִיתוּ רַבִּי יוּסִי בְּרַבִּי יַעֲקֹב,

וְרַבִּי חוּזְקִיָּה, וְרַבִּי יִיסָא. וְחַמוּ חֲבַרְיָא, דְּהוּוּ נַטְלִין לִין מִלְאַכְזִין
קְדִישִׁין פְּהִיּוּא פְּרֻסָּא. וְאִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְלָה, וְאַשְׁתַּכְּכוּ. צֻרוּחַ וְאִמֵּר,

שְׁמָא חַס וְשִׁלוּם אֲזוּרָה אַתְגִּנְזָא לְאַתְעֻשְׁוֹשָׁא, דְּאַתְגִּנְזָא עַל יְדִנָּא מַה
דְּלָא אַתְגִּלְזִי מִיּוּמָא דְקָאִים מְשֻׁה עַל טוּרָא דְסַנִּי, דְּכַתְבִּי, (שְׁמוּת ל') וַיְהִי

שָׁם עִם יַי אֲרַעֲשָׁעִים יוֹם וַיִּשְׁעֵן וַיִּלְךְ חַלְלֵי אֲבָיָה. אִי בְּגִין דָּא
אַתְגִּנְזָא שְׁוִי.
שְׁמַעוֹן קֻלְא, וְצִפְּאָה אַנְפִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְצִפְּאָה חוּלְקִי וְחַבְרַיָּא, אֲלִין קִנְיִין

פְּהַרְדֵּי, דְּהָא אַתְגִּלְזִי לְכוּן מַה דְלָא אַתְגִּלְזִי לְכָל חֵילָא דְלִיעִילָא, (דָּת קַמְדִּי ע"ב)
אַבְל תָּא חֲזִי, דְּהָא כְּתִיב, (דְּחַשְׁע ו') בְּכַבוּרִי יִפְסְדֶנָּה וּכְבַלְעִירוּ יַעֲיָב דְלִתִּי.

וְכָל שְׁכָן דְּבַרְעוּ סַגִּי וְתַמְרִי, אַתְדַּבְּקוּ נַפְשַׁתְהוּן בְּשַׁעֲתָא דָּא דְאַתְנַסְכוּ.
וְצִפְּאָה חוּלְקִיָּהוּן, דְּהָא בְּשִׁלְמוּתָא אַסְפֶּקְלוּ. (יְלָא תַּחַת כּוּן לְאִינוּן דְּהוּוּ קְפִידִיתָא אַבְאִי מִיְהוּ).

הֶאֱנִיא, בַּעֲד דְאַתְגִּלְזִין מְלִין, אַתְרִגִּישוּ עֲלָאִין וְתַפְּאִין, (דְּאִינוּן תְּנִיחוּ) וְקֻלְא
אַתְעַר בְּמֵאָתָן וְחַמְשִׁין עֲלִמִין דְּהָא מְלִין עִתִּיקִין לְתַתָּא אַתְגִּלְזִין,

וְעַד (יָא וְעוּר) דְּאֲלִין מִתְּפַסְמִן נַשְׁמַתִּיהוּ בְּאִינוּן מְלִין, נַפְקָא נַשְׁמַתִּיהוּ
בְּנִישְׁיָקָה, וְאַתְקַשְׁרַן פְּהִיּוּא פְּרֻסָּא, וְנַטְלִין לְהוּ מְלֶאכֶי עֲלָאִי, וְסִלְקִין לִין

לְעִילָא. וְאִמֵּי אֲלִין. מְשׁוּם דְּעָאֲלוּ וְלָא נַפְקוּ וְנִזְנָא אַתְרָא מִן קְדֻמַּת דְנָא,
וְכֻלְהוּ אַחֲרִינֵי עָאֲלוּ וְנַפְקוּ.

אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן, פְּמָה וְצִפְּאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּהִנֵּי תִלְתָּא, וְנַפְּאָה חוּלְקִנָּא
לְעֲלָמָא דְאַתִּי בְּגִין דָּא. נַפְקָ קֻלְא תְּנִינְתָּא וְאִמֵּר, (דְּבִירִים ו') וְאַתְּם

הַדְּבַקְתֶּם בֵּינִי אֲלֵהֶיכֶם חַיִּים פְּלָכֶם חַיִּים. קָמוּ וְאוּלוּ. פְּכָל אַתְר דְּהוּוּ
מְסַתְפְּלִי סְלִיק רִיחִין. אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁמַע מִנְיָה, דְּעֲלָמָא מִתְּפַרְדֵּי בְּגִין.

וְהוּוּ נְהַרִין אַנְפִּוי דְכֻלְהוּ, וְלָא הוּוּ יְכַלִּין פְּנֵי עֲלָמָא לְאַסְפֶּקְלָא כְּהוּ.
הֶאֱנִיא, עֲשֶׂרָה עָאֲלוּ, וְשִׁבְעֵה נַפְקוּ, וְהוּוּ חַדִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְרַבִּי אַבְא עַצִּיב.

וְיִמָּא חַד חַד יְתִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן וְרַבִּי אַבְא עַצִּיב, אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן
מְלָה, וְחַמוּ לְאֲלִין תִּלְתָּא דְּהוּוּ מִיּוּתִין לְהוּן מְלָאכְזִין עֲלָאִין, וּמְחֻזְזִין לְהוּ

גְּזִיזִין וְאִדְרִין דְלִיעִילָא, בְּגִין וְקָרָא דְלְהוּן. וְהוּוּ עִילִי לִין כְּטוּרִי
דְּאַפְרָמוּנָא דְכָלְא. נַח דְּעִתִּיָּה דְרַבִּי אַבְא.

הֶאֱנִיא, מִתְּהוּא יוּמָא לָא אַעֲדוּ חֲבַרְיָא מִבִּי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וְכַד הָוּה רַבִּי
שְׁמַעוֹן מְנַגֵּלָה רִזִין, לָא מַשְׁתַּפְּחִין פֻּמִן אֲלָא אִינוּן. וְהוּוּ קָאֲרִי

לְהוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׂבַעָה אַנָן עִינֵי יַי. דְּכַתְבִּי, (כְּפִידִי ו') שְׂבַעָה אֲלֵה עִינֵי יַי
וְעֲלִן אַתְמֵר. אִמֵּר רַבִּי אַבְא, אַנָן שִׁיתָא בּוֹצִינֵי, דְנַחְרָאן מְשִׁבְעִיעָה. אַנְפִּי

הוּא שְׂבִיעָה דְכָלְא. דְּהָא לִית קוּזוּמָא לְשִׁיתָא, פֻּר מְשִׁבְעִיעָה. דְּכָלְא תְלִי
כְּשִׁבְעִיעָה. רַבִּי יְהוּדָה קָאֲרִי לִית שְׂבַת, דְּכֻלְהוּ שִׁיתָא מְנִיָּה מִתְּפַרְדִּין,

דְּכַתְבִּי, (שְׁמוּת ע) שְׂבַת לִי, קֻדַּשׁ לִי, מַה שְׂבַת לִי קֻדַּשׁ, אוּף רַבִּי שְׁמַעוֹן
שְׂבַת לִי קֻדַּשׁ.

אִמֵּר רַבִּי שְׁמַעוֹן, תְּנוּרְנָא עַל הַהוּא חַגִּיר חַרְזָן, מְאֲרִיָּה דְשַׁעֲרֵי, אִמֵּי
לָא אַשְׁתַּכְּח כְּבִי אַדְרָא דִילְךָ. בְּזַמְנָא דְאַתְגִּלְזִין מְלִין אֲלִין קְדִישִׁין.

אַדְרָכִי, אַתָּא אֲלִיקָהוּ, וַתִּלְתִּת קְטַפּוּרֵי נְהִיזִין כְּאַנְפּוּי. אִמֵּר לִית רַבִּי שְׁמַעוֹן,
מְאִי טַעֲמָא לָא שְׂכִיחַ מִר כְּקוּרְדוּטָא (פְּאַי כְּבַרְשֵׁמָא) אֲלִיפָא דְמְאֲרִיָּה, כְּיוּמָא
דְּהוּלוּלָא.

דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו וגו' (במדבר י' ו'). רבי יצחק פתח ואמר, (תהלים ^{ps}) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבניו. פמה גדולה היותה לפני הקדוש ברוך הוא, שפכל היראה ענה, ובכלל הענה הסידות. נמצא שכל מי שיש בו חסידות. נמצא שכל מי שיש בו יראת יי, ישנו שמים, אין שאינו ירא שמים. אין בול לא ענה ולא חסידות.

רעיא מורכבא

מאנה (כ"ב) זו לברך כפה את העם בכל יום בזמנות האצבעות, ולברך פרכה בכל יום, להמצא ברכות מעלה ומטה. ושרי האצבעות עומדות בסוד עליו, חמש חוד חמש. חמש של חמין וחמש של שמאל. חמש של חמין חן שבת יחד על אותן של שמאל, משה שמין זו יש לה שבת יחד על שמאל. ועל זה פרכה שמבורך כפה את העם צריך לוקח חמין על שמאל ולעין בעין טובה.

וכשפורש הכהן את ידי השכינה שורה על האצבעות שחר הקדוש ברוך הוא הסכים עם הכהן באותן ברכות. וישאל מתברכים משני צדדים - מלמעלה ומלמטה. מלמעלה - השכינה ששורה על אותן אצבעות, והכהן ששבורך. כא ראה, דברים שעושים, מעוררים דברים למעלה. כמו זה בפרישת אצבעות הכהן למטה, מתעוררת השכינה לבא לשורות עליו. וכן פמה דברים למעלה שמעוררים דברים למעלה, שחר בהתעוררות שלמטה מתעורר פח אחר למעלה, וזה פמה בפמה מקומות. והינינו מעם הולך והינו מעלות אמרות להאיר, והפל בשעה אחת.

דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו וגו' (במדבר י' ו'). רבי יצחק פתח ואמר, (תהלים ^{ps}) וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבניו. פמה גדולה היותה לפני הקדוש ברוך הוא, שפכל היראה ענה, ובכלל הענה הסידות. נמצא שכל מי שיש בו חטא, ישנו שמים, אין בול לא ענה ולא חסידות.

רעיא מורכבא

פקודות (כ"ב) דא לברכא פהנא ית עמא בכל יומא, פיזיפי דאצבעין. ולברכא ברבנא בכל יומא, לאשתפחא ברבנא עליא ותפא. דהא אצבעין קוין ברוך עליו, חמש גו חמש. חמש דימנא, וחמש דשמאלא. חמש דימנא, אינון שבתא ותירא על אינון דשמאלא, ביני. דהא ימנא אית ליה שבתא ותירא על שמאלא. ועל דא פברכה דמא ברוך פהנא ית עמא, אצטרך לזקפא ימנא על שמאלא. ולעיינא פעניא טבא.

וכר פריש דיוי כהנא, שכינתא שריא על אינון אצבעין דהא קרשא ברוך הוא אסתבם עמיה דכהנא באינון פרכאן. וישאל מתברכין מתוין סטרין מעילא ותפא. מעילא, שכינתא שריא על אינון אצבעין, וכהנא דמא מברך.

תא חזי, מלין דמא עברי, מתערין מלין לעילא. פגונא דא בפרישו דאצבעין דכהנא לתפא, אשתרת שכינתא למיני ולישריא עלן. וכן פמה מלין אינון פעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באמתוהא דלתפא, אשתרת הילא אחרא לעילא. והא אוקימנא בפמה דוכפי. והינינו טעמא דלוב, והינינו טעמא דשופר. וכמה אינון פהא אוריא עשר אצבעין, מתערי שכינתא לשריית עלייהו. מתערי עשר דריגין אחרין לעילא לאתבא, וכלא בשעתא חדרא.

טעם השופר. וכמו הם פגון זה עשר אצבעות מעוררות השכינה לשירות עליהן. והפל בשעה אחת.

אמר ליה, חייך רבי שבע יומין אתפריה קמיה קרשא ברוך הוא, כל אינון דיינותו וישפחון עמיה, עד לא עיילתון בני אהרא דלכונן, וכעניא לאשתפחא, זמין קשיר בכתפוי (כ"א) ניל שכן צדיד לומר, ונאזי חנה זמין ובעניא קמיה לאשתפחא, וברי קשיר בכתפוי) ולא למילנא, דההוא יומא שדרי קרשא ברוך הוא, למעבד נסין לרב המנונא סבא וחברוי, דאתמסרו בארמנא (כ"א) דמלפא, וארוחישנא להו כנסא, דרמינא להו כותלא דהיכלא דמלפא, ואתקטרו בקטרוי, דמיותו ארבעים וחמשה פודשפי. ואשתפחא לרב המנונא וחברוי ורמינא (כ"א ואוליכיא) לון לבקעת אונו, ואשתפחא וזמנונא קמיהו נהמא ומינא, דלא אכלו תלתא יומין. וכל ההוא יומא לא בדילנא מפיהו.

וכר טבנא, אשתפחא פרסא דנטלו כל אינון סמכין, והלת מן חברייתא עלה, ושאילנא לון. ואמרו חולקא דקודשא ברוך הוא, מהילולא דרבי שמעון וחברוי. ופאה אנה רבי שמעון, וזפאה חולקא, וחולקא דאינון חברייתא דתבין קפוד. פמה זריגין אתתקנו לכון לעלמא דאתי. פמה בוצינין דנהורין זמינין לנהרא לכו.

ותא חזי, יומא דין בגינך אתעטרו חמשין פתיין לרבי פוחס בן יאיר חמוה. ונאנא אזילנא עמיה בכל אינון נהרי דטורי דאפרסמנא וכלא, והוא ברך דוכפיה, ואתתקן. (כ"א) ונאזי תא חזינא דהא בריד וכו') אמר ליה, קטורין צדיקייא בקרטופא דעטרין, קריש ירתי ובזמני ושבתי, יתיר מפל שאר יומין.

אמר ליה, ואף כל אינון דלבר, דכתב, (שעיה ס') והיה מדי חדש בחודש ומדי שבת בשבתו וכו'. אי אלין אהנין, כל שפון צדיקייא. מדי חדש בחודשו, למטה משה דמתעטרי אכתתא רתיכא קדושה. ומדי שבת בשבתו, דמתעטור שביעהה דכל אינון שיתא יומין, דכתב, (בראשית ב') ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

ואנון הוא רבי שמעון, שביעהה דשיתא, פהא מתעטור ומתקדש יתיר מפלא. והלת עדינין דמשפחתיין בשביעהה, זמינון חברייתא אלין צדיקייא לאתעבינא בגינך לעלמא דאתי. וכתב (שעיה ט"ו) וקראתם לשבת ענג לקדוש יי מוכבד. מאן הוא קדוש יי. דא רבי שמעון בן יוחאי, דאורי מוכבד פעלמא דין, וכעלמא דאתי. עד כאן תארא קדישא רבא.

שורייא ביה חסד, דכתוב, (תהלים פט) אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכיל לאתפגאה, אי לא אשתוכח דכר ונוקבא.

וכתיב וחסד יי מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו פלגא דאדם. דכר אחר וחסד יי מעולם ועד עולם, אליו אינון פהני דאתו מסטרא דחסד, ואחסינו אחסנא דא דנחית מעולם דלעילא לעולם דלתתא. על יראיו, פהני דלתתא, דכתיב, (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו לאתפללא בכללא דאדם. ואדקתו לבני בנים, משום דזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אי הכי, מהו ואדקתו, וחסדו מיבעי ליה.

אמר רבי אלעזר, היינו רוא דתנינן פיזאת, (בראשית ב) פי מאיש לקחה זאת. וכתוב

באיש, דהיינו חסד, וזאת נוקבא. חסד דכר. ובגין פה דכר דאחי מסטרא דהוורא דא, אקרי חסד. וזאת אתקרי צדק, דאתא מסטרא סומקא. ובגין פה אקרי אשה. והיינו דכתיב ואדקתו, מאי ואדקתו. אדקתו דחסד, פת זוג, דאתפגמא דא ברא. ובגין פה תנינן, כל פה שאין לו פת זוג, אסור בעבודה, דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו.

אמר רבי יצחק, משום דלית שכינתא שריא, במאן דלא אנסיב, וכהני בעיני נהירי מפל שאר עמא, לאשרייתא כהו שכינתא. ובגין דשרת פהו שכינתא, שריא כהו חסד, ואקרוי חסידים. ובעינין לברכא עמא, דהא הוא דכתיב (תהלים קמה) וחסידיו יברוככה. וכתוב, (דברים לז) תמיד ואוריך לאיש חסידו. ומשום דכתבא אקרי חסיד, בעי לברכא. ובגין פה פתיב, דבר אל אהרן ולא בניו לאמר פה תברכו. מאי שפתינו ונאמר חסיד, צריכי פתיב. דבר אל

שוקרא אדם, שורה בו חסד, שפתיב (שפתי) אמרתי עולם חסד יבנה וגו'. ולא יכיל להקשות אם לא נמצא זכר ותקבה.

וכתוב (תהלים קמ) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו. יראיו - כלל של אדם. דבר אחר וחסד ה' מעולם ועד עולם - אלה אותם פהנין שבאו מצד חסד, וירשו יראה זו שורה מעולם שלמעלה לעולם שלמטה. על יראיו - פהנין שלמטה, שפתיב (ויקרא טו) וכפר בעדו ובעד ביתו, להתפלל בכלל של אדם. (שם) ואדקתו לבני בנים, משום שזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אם פה, מהו ואדקתו? חסדו היה צריך לו להיות!

אמר רבי אלעזר, היינו סוד שלנינו ביאת, בראשית) כל מאיש לקחה זאת. וכתוב וזאת נקרא אשה. וזאת נקלה באיש, שתינו חסד, וזאת נקבה. חסד זכר. ומשום פה זכר שפתי מצד הלבן הוי, נקרא חסד. וזאת נקראת צדק, שבאה מצד אדם, ומשום פה נקראת אשה. והיינו מה שפתיב ואדקתו. מה זה ואדקתו? אדקתו של חסד, פת זוג, להתפשט זה פנה. ומשום פה למדנו, כל פהו שאין לו פת זוג, אסור בעבודה, שפתיב וכפר בעדו ובעד ביתו.

אמר רבי יצחק, משום שאין שכינה שורה במי שלא נשא אשה, וכהנין צריכים יותר מפל שאר העם להשרות בהם שכינה. ובגין ששורה בהם שכינה, שורה בהם חסד, ונקראים חסידים, וצריכים לברך את העם. וזו שפתיב (תהלים קמה) וחסידיו יברוככה. וכתוב (דברים פז) תמיד ואוריך לאיש חסידו. ומשום

מעמא. משום דאקרוי חסידים, וכתוב וחסידיו יברוככה.

בה תברכו את בני ישראל אמור להם, פה תברכו, פלשון הקדש. פה תברכו, ביראה. פה תברכו, בענוה. אמר רבי אבא, פה תברכו, תאנא, האי אד"ק אתקרי כ"ה, דכל דינין מתערין מכה"ה (נא כהנה), והיינו דאמר רבי אלעזר, מהו מכה (פא דפה) רבה. כלומר, מכה מן פה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעתי עד כ"ה, פמה דאנינן משה. וכתוב (שמות ז) וזאת תדע פי אני יי, וכלא חד, וכתוב (שמות ז) ולא

שתי לבו גם לזאת, דזמינא לתרפא ארעיה.

ומראי פ"ה מתערין דינין. ומדאתחבר עמיה חסד, אתפגמת. ובגין פה, אתמסר דא לפה, דאתי מחסד, בגין דתתפרו ונתפסם כ"ה, דהא הוא דכתיב פה תברכו, כלומר, אף על גב דהאי כה אשתכחת בדינין, נתפסו ליה, ותברכו ליה, דכתיב פה תברכו את בני ישראל, תברכו בהאי חסד לכ"ה, ותפסו ליה לקבלתיהו דישו"א, בגין דלא ישפתיחו ליה פה דינין.

הרא הוא דכתיב פה תברכו את בני ישראל אמור להם. אמרו לא כתיב, אלא אמור, לא אפלקא משרפו הפרזים, דלא מפרסמו ל מלה, דהא לא אתפלקו לפרסמא שמא, משמע דכתיב אמור להם. אמר סתם. דבר אמור אמור פהנין דכתיב פה תברכו, אמאי לא כתיבתאמרו. אלא תני רבי יהודה, אמור להם. וכו' להם, לא לא אמור סתם.

רבי יצחק פתח, (תנאלי ז) וראיתי אני דנאל לבני את המראה והאנשים אשר היו עמי לא יבאו אליהם. וזו היא האנשים שאמר להם לא יבאו אליהם. וזו היא האנשים שאמר להם לא יבאו אליהם.

מה השעם? משום שזוקקאים חסידים, וכתוב וחסידיו יברוככה.

בה תברכו את בני ישראל אמור להם, פה תברכו - פלשון הקדש. בענוה. אמר רבי אבא, תברכו - פהנין מתערין מכה"ה (נא כהנה), והיינו מה שאמר רבי אלעזר, מהו מכה (פא דפה) רבה? כלומר, מכה מכה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעתי עד כ"ה, פמה דאנינן משה. וכתוב (שמות ז) וזאת תדע פי אני יי, ותכל אה. וכתוב ולא שתי לבו גם לזאת, שזמינא לתרפא ארעיה.

מכ"ה הוא מתערין מכה"ה (נא כהנה), והיינו מה שאמר רבי אלעזר, מהו מכה (פא דפה) רבה? כלומר, מכה מכה. וכתוב (שמות ז) והנה לא שמעתי עד כ"ה, פמה דאנינן משה. וכתוב (שמות ז) וזאת תדע פי אני יי, ותכל אה. וכתוב ולא שתי לבו גם לזאת, שזמינא לתרפא ארעיה.

זהו שפתיב פה תברכו את בני ישראל אמור להם. לא כתיב אמור, אלא אמור, להוציא משרפו הפרזים שלא מפרסמיה דבר, שרבי לא הצטוו לפרסם חשם, משמע שפתיב אמור להם. אמור סתם. דבר אחר אמור - פהנין שפתיב פה תברכו, אמאי לא כתיבתאמרו? וכו' לא אמר רבי יוחנן, אמור להם, וכו' - להם. לא וכו' - אמור סתם.

דעשתקא סתים וגניזי מפלא, ותשעה דאתגלוי
מזעיר אנפין (בעיר אנפין) ומתחברין פלהו בצירופא
דשמה חר, דדהה מכוון פהנא כד פריס ידוי
בעשרין ותרין אתון גליפין.

ורתנא, פד הנה צניעותא בעלמא, הנה
מתגלויא שמה דא לכלא. מודאסגי
דציפוטא בעלמא, סתים פאתווי. דכד הנה
מתגלויא. פהנא מכוין, וישמא מתפרש. במאי
מכוין. מכוין פסותמא דטמיר וגניז, ומתגלויא
ומתפרש. מודאסגי דציפוטא בעלמא, סתים
פלא באתון רשמיין.

ורתא חזי, דכל הנני עשרין ותרין אתון (פ"א דה"ב)
(פ"א דכל חזי כ"ב פהלין דה"ב) (ד"א קמ"ז ע"א) משה
אמרן דתרי זמני. זמנא קדמאה אמר, תליסר
מכלין דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא,
לנחשתא אילין דאתר דינא אשתחח, לאכפלא
להו. זמנא תנינא, אמר תשעה מכלין דרתי,
דכלילין בעיר אנפין, ונהירין מעתיקא
סתימא דכלא. וכלהו פליל פהנא כד פריס
ידוי לברכא עמא, ומשתכחן דמתברכין פלהו
(פ"א ע"א) עלמין פסטרא דרתי, דאתמשכן
מעתיקא טמירא סתימא דכלא. וכל הנני
עשרין ותרין אתון, מכלין סתימאן.

וברכך יי וישמרה, אילין פלת קראי, ותלת
שמהן דתריסר אתון פליין
לקבליוהו, ובכלא אתפון פהנא. וכל עלאי
ותפאי מתכסמן בעשרין ותרין אתון,
דסתימין פהני תלת קראי, לקביל עשרין ותרין
(אחיות) מכלין דרתי דכליל פלא. ובגין פד
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה דאוקימנא.
אמור. דבעי לפונא בכל הנני סתימין, בכל
הנני דריגין. אמור: פמלין סתימין דלעילא.
אמור: חוישכון רמ"ח אברין דבאדם חסר חר.

מתכל. ותשע שהתגלו מזעיר
אנפין (בעיר אנפין) ומתחברין כלם
בצירוף שם אחד שניהם כהנן
מכוון לשפרם ידיו בעשרים
לשנים ארתיים תקיולות.

ורתנא, פד הנה צניעותא בעלמא, הנה
מתגלויא שמה דא לכלא. מודאסגי
דציפוטא בעלמא, סתים פאתווי. דכד הנה
מתגלויא. פהנא מכוין, וישמא מתפרש. במאי
מכוין. מכוין פסותמא דטמיר וגניז, ומתגלויא
ומתפרש. מודאסגי דציפוטא בעלמא, סתים
פלא באתון רשמיין.

עשרים ותריים מית דה"ב, משה אמר
אותן בשתי פעמים. פעם
ראשונה אמר שלש עשרה מדות
של עתיק דעתיקין, וספר הכל
להוריד אלה למקום שמתגא
היו, לפותם. פעם שנייה אמר
תשע מדות רתיים שעלולים
בעיר אנפין, ומאירים מהעתיק
בשפורש דיו לברן את העם
וזמצאים שמתברכים כל (האחיות)
העלמות בצד הדרתיים
שנמשכים מהעתיק טמיר,
וספר הכל. וכל העשרים ושנים
אותיות הללו מדות נסרות.

וברכך יי וישמרה, אלו שלשה
פסוקים ושלשה שמות של שפת
עשרה אותיות הפלולות פהנא,
ובכל התפון פהני, וכל עליונים
ותחתונים מתכסמים בעשרים
ושנים ארתיים שנסתרות
בשלש הפסוקים הללו, כנגד
עשרים ושנים (אחיות) מדות
רתיים שכוללות הכל. וכן
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה
שפארנו אמור - שאין להכין
בכל הנסותים הללו בכל
הפעלות הללו. אמור - דברכים

מאי טעמא. דכחד פליין פלהו. וכלהו
מתברכאן פהאי פרכטא, פהני תלת
פלאמא. ליהם: לאתפלא פהאי ברטא
עלאן ותנאן.

ורבי אלעזר פן רבי שמעון, שאיליא
דריב אלעזר פן רבי שמעון, שאיליא
(דח"ב) אדם ובהמה תושיע יי, אדם תיבח,
בהמה לפיה. אמר ליה לאות שאיליא, פלא
במנונא הוא, וכו אדם, לא וכו בהמה.
אמרינא, רבי, וזא דמליה לא בעינא. אמר ליה
פלא אתמר, ופא חזי, קרא קראא
כריה הוא לילראל אדם, פנונא דלילראל
ולרא לחו בהמה, וכלא פחד קראי, דכתיב
(יחזקאל ד') צאני צאני צאן ונאמן ונאמן
צאני צאן מרעיתי, הא בהמה. הא אדם אפס, הא
אדם. וישאלא אקרוי אדם ובהמה, וכו פן
אדם ובהמה תושיע יי. ועוד וזא דמליה, וכו
אדם פנונא דלעילא. לא וכו, בהמה אקרוי.
וכן זהו מתברכאן וישעיה חזא. אדם דלעילא
ובהמה דלפיה. וכל שפן דכלא אית פהו
בישרא, וזא הוא דכתיב אדם ובהמה תושיע

ורתא חזי, לית ברטא אשתבח, עד
דילשתחב לעילא. ומדאשתחב לעילא
אוף לתפא אשתבח, וכלא חכי תליא לטב
ולכיש. לטב, דכתיב (דנח"ב) אענה את השמים
ותם יענו את הארץ. לכיש, דכתיב (ישעיה כד)
יפוד יי על אבא הפרום פפרום ועל מלכי
הארמה על הארמה.
אמר רבי יהודה, בגין פד (פ"א דה"ב) פתיב
אמור להם סתם, לאתפלא עלאן
להתברך עליונים ותחתונים כלם פחד, שפתיב כה תבוכו

ותחתונים מתכסמים בעשרים
ושנים ארתיים שנסתרות
בשלש הפסוקים הללו, כנגד
עשרים ושנים (אחיות) מדות
רתיים שכוללות הכל. וכן
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה
שפארנו אמור - שאין להכין
בכל הנסותים הללו בכל
הפעלות הללו. אמור - דברכים

נסתרים ופתיב
אמור להם סתם, לאתפלא עלאן
להתברך עליונים ותחתונים כלם פחד, שפתיב כה תבוכו

ותחתונים מתכסמים בעשרים
ושנים ארתיים שנסתרות
בשלש הפסוקים הללו, כנגד
עשרים ושנים (אחיות) מדות
רתיים שכוללות הכל. וכן
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה
שפארנו אמור - שאין להכין
בכל הנסותים הללו בכל
הפעלות הללו. אמור - דברכים

ותחתונים מתכסמים בעשרים
ושנים ארתיים שנסתרות
בשלש הפסוקים הללו, כנגד
עשרים ושנים (אחיות) מדות
רתיים שכוללות הכל. וכן
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה
שפארנו אמור - שאין להכין
בכל הנסותים הללו בכל
הפעלות הללו. אמור - דברכים

ותחתונים מתכסמים בעשרים
ושנים ארתיים שנסתרות
בשלש הפסוקים הללו, כנגד
עשרים ושנים (אחיות) מדות
רתיים שכוללות הכל. וכן
פתיב אמור, ולא אמרו, פמה
שפארנו אמור - שאין להכין
בכל הנסותים הללו בכל
הפעלות הללו. אמור - דברכים

ותפאין, פלהו פחדא. דכתיב פה תברכו בתחלה, ואחר פה את בני ישראל אמור להם סתם, לאתברכא פלהו כחדא, וברוך יי לעילא. וישמרה, לתפא. יאר יי פניו, לעילא. ויחיה, לתפא. ישא יי פניו, לעילא. וישם לך שלום לתפא.

אמר להם סתם לתברך בלם באחר. וברוך ה' - למעלה. וישמרה - למטה. יאר ה' פניו - למעלה. וישמרה - למטה. ישא ה' פניו - למעלה. וישם לך שלום - למטה.

רבי אבא אמר, פלהו פחדא מתברכא, בעשויו וחרין אתון גליפן דשמא קדישא דאתברכאן פלהו. ואינון רחמי גו רחמי, דלא אשתכח בהו דינא. ולי, והכתיב ישא יי פניו אליך. אמר רבי אבא, ישא יי סלק ובעבר בגין דלא ישתכח דינא כלל.

האנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתפלא ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. אמר רבי יצחק, אי הכי, פיון דלא קמאן מה אכפת להו, דהא כתיב (שמות ז') פי לא ידאני האדם וחי, פתייהו לא קמאן, אכל פמיתיהו קמאן. אמר ליה, משום דשמא קדישא רמיא באצבעו דידוי, ובעי בר נש לזחלא, אף על גב דלא קמאן שכינתא, לא בעאן לאסתפלא בידויהו דכהני. בגין דלא ישתכחו עמא תציפאן לגבי שכינתא.

האנא, פהינא שעתא דכהנא פריס ידוי, צריפין עמא למיתב פרוהלו, באימתא, ולנדע דהינא שעתא, עידן רעוהא אשתכח פכלהו עלמין, ומתברכין עלאין ותפאין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בועיר אנפין ואשתכח שלמא בכלא.

אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי (דף קמ"ז ט"ב) וישיהוין יו"ד יו"ד יו"ד, ויברכה ל"א וישא ויברכה ל"א וישא, פלהו לאתזאה

מיהימניהא שלימא. ולא תברכא מעתיקא מאן דאצטריך. יו"ד יו"ד יו"ד, לאתברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובגין פה וברוך יי לעילא, וישמרה, הוא לתפא, וכן פלהו. ותאני פנא קמיה דרבי שמעון, האי מאן דמצער פתלמיה, ליתי בשעתא דכתיבי פרסי ידיהו, ולימא רבונו של עולם אני שלך ורחלמותי שלך וכו'. אמאי, משום דהיהא שעתא אשתכחו רחמי בעלמין פלהו, ומאן דיבעי צלותיה בעצריה, אתהפוך ליה דינא רחמי.

ישנו את שמיי. (במדר ז') מהו ושמו את שמיי. אמר רבי יוחנן, יתקנו. פמה דכתיב, (במדבר ז') ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו. לאתקנא בברכתהו פתין דיקמנא לימנא, וכתרין דשמאלא לשמאלא, פדגא חזי. דבעיא דלא יטעון בהו, לאתקנא כלא, בגין דיתברכו עלאין ותפאין.

ואי יעבדון הכי, מה כתיב. ואני אברכם. למאן. לאינון בהני, דכתיב, (בדאשית ט) ומברכך ברוך. וכתוב (בדאשית יב) ואתברכה מברכך. אינון מברכין לעמא, ואנא אברך להו. ולפיכך פתיב ושמו, ולא כתיב יאמרו, און יזכרו.

האנא, פל פהו דלא רחמין ליה עמא, לא יפרוס ידוי. ועובדא קוה פחד פהו דקם ופריס ידוי, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דרגמי. מאי טעמא. משום דלא בריך פתככותא. וקם אחר ופריס ידוי וברין, ואתקנו יהוה יומא. פל פהו דהוא לא רחיים לעמא, או עמא לא רחמין ליה, לא יפרוס ידוי לברכא לעמא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא וכורף אל תקרי וכורף, אלא וכורף.

להיות אמנה השלמה, ולהתברך מעתיק מי צריך יו"ד יו"ד יו"ד, להתברך זעיר אנפין מעתיק הכל. ומשום פה, וברוך ה' למעלה, וישמרה הוא למטה, וכן פלם.

ושמו את שמיי. מה זה ושמו את שמיי? אמר רבי יוחנן, יתקנו. כמו שכתוב (במדבר ז') ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו. להתקין בברכתה פתים של מין למין, וכתרים של שמאל לשמאל ברגלי, שצריך שלא יטעו בהם התקין הכל פה, שיתברכו עליונים ותחתונים.

ואם יעשו פה, מה פתוב? ואני אברכם. למי? לאותם פתים, שכתוב (בדאשית ט) ומברכך ברוך. וכתוב (שם י) ואתברכה מברכך. הם מברכים את העם. ואני אברך אותם, ולפיכך פתיב ושמו, ולא כתיב יאמרו או יזכרו.

כמוהו, פל פהו שלא אוהבים אותו העם, לא יפרש ידוי. ומעשה היה פהו אחר שקם ופרש ידוי, ועד שלא השלים נעשה אל עצמות. מה הטעם? משום שלא ברוך פתכות. וקם אחר ופרש ידוי וברין, והתקנו אותו היום. פל פהו שאינו אוהב את העם או העם לא אוהבים אותו, לא יפרש ידוי לברך את העם, שפתוב (משלי כב) טוב עין הוא וכורף, אל תקרי וכורף, אלא וכורף.

ספר הוי"ו

האנא, אמר רבי יצחק, בא וראה מה כתיב בכהווא רישע דבלעם, פשעתא דאתמסר ליה לברכא לישראל, הוה משגח פנינא בישא, בגין דלא יתקיים ברכתא, וכוה תלי מלוי כהווא עינא בישא, דכתיב, (במדבר כ"ו) נאם בלעם פנו בעור. מאי פנו בעור. מההוא דהוה סאני להו יתיר מפל בני עלמא. ונאם הנגבר שותם העין, דסתים עינא טבא מפניהו, בגין דלא יתברכו, ולא יתקיים ברכתא.

אמר רבי יהודה, הכי הוא ודאי, דאשתוכח פקוציא (ס"א דאשתבתו פקוציא) דעינא לברכא, דכתיב, (דניאל ט) פקח עיניך, בגין לברכא. וברכתא דרב המנונא סבא, הכי אמר, קדשא ברין הוא ופקח עיניו עלך. ובההוא רישע פתיב, שתום העין. בגין דלא יתברכו על דווי. ואמר רבי יצחק, בגין פן פתנא דברין פנינא טבא, ברכתיה אתקיים. ודלא מקברו פנינא טבא, פתיב, (משלי כ"ג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמיהו, פלומר אל תבעו מנייה ברכתא כלל.

אמר רבי יוסי, תא הוי, פתיב (דבריי כ"ב) ולא אבה יי אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'. לשמוע אל בלעם, אל פלק מיבני ליה, דהא עבדי פלק פלא, מהו אל בלעם. אלא משום דהוה סתים עיניו, בגין דלא יתברכו ישראל. תאנא, אמר רבי יוסי, אמר ליה קדשא ברין הוא לבלעם, רישע, את סתים עיניו בגין דלא יתברכו פני. אנא אפקח עיני, וכל מלין דתימא, אהפוך להו לברכא. הוה הוא דכתיב, ויתפוך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי יתפוך ה' אלהיך וגו'.

וער דא כתיב, טוב עין הוא יבורך פי נתן מלחמו לך. מהו מלחמו. פמה

למנו, אמר רבי יצחק, בא וראה מה פתוב באותו בלעם הרישע. ישגח עיניו לברכא לישראל, הוה משגח פנינא בישא, בגין דלא יתקיים ברכתא, וכוה תולי מלוי כהווא עינא בישא, דכתיב, (במדבר כ"ו) נאם בלעם פנו בעור. מה זה פנו בעור. מאוהו שהוה שונא אותו יותר מכל בני העולם. ונאם הנגבר שותם העין. שסתום העין טוב מהם, פני שלא יתברכו ולא יתקיים ברכתא.

אמר רבי יהודה, פן הוא פתיב, שנתמא פתיבת (שנתמא פתיבת) עין לברך, שפתוב (דניאל ט) פקח עיניך, פני לברך. וברכת רב המנונא סבא פן היה אומר: עקרו והאיתו רישע פתוב שתום העין, פני שלא יתברכו על דווי. ואמר רבי יצחק, לבן צדיק פתנא לברכו פניו טוביה, ברכתו תתקום. ושלא מקברו פניו טוביה, פתוב (משלי כ"ג) אל תלחם את לחם רע פלומר, אל תבקשו מפניו ברכה כלל.

אמר רבי יוסי, בא וראה, פתוב (דבריי כ"ב) ולא אבה ה' אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'. לשמוע אל בלעם; אל פלק הנה עיניו לך ליהויה, שהרי פלק הנה עיניו לך! מה זה אל בלעם? אלא משום שיתברכו סותם עיניו פני שלא יתברכו ישראל. למנו, אמר רבי יוסי, אמר לו הקדוש ברוך הוא לבלעם: רישע, אתה סותם עיניך פני שלא יתברכו בני-אני אפקח עיני, וכל הברים שתאמי, אהפוך אותם לברכה. והוה שפתוב (משלי כ"ג) אלהיך לך את הקללה לברכה פי נתן מלחמו לך וגו'.

הוא יבורך פי נתן מלחמו לך. ויער פן פתוב, (משלי כ"ב) טוב עין הוא יבורך פי נתן מלחמו לך.

דאויקימנא, דכתיב, (ויקרא כ"א) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי הקדשים לחם אלהיו נפיק מנייה. ובגין פן פי נתן מלחמו לך. פמה חביבין ישראל קמי קדשא ברין הוא, דעלא לא מתברכי אלא בגיניהו דהישראל.

רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא, שלא יפנס פרושילם של מעלה, עד שיפנסו ישראל בירושילם של מטה, שגאמר (דבריי כ"ב) פקח עיניך, בגין דלא יתברכו פנינא טבא אבא בעיר. פלומר, כל זמנא דשכינתא הכא בגלותא, שלא דלעילא לא אשתילים. וכל תקונו לא אתקנו, פככול אשתאר (דף קמ"ח ע"א) שלא קדישא חסרא.

רבי אבה הוה אויל ללוד, פנע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הא חמינא אפי שכינתא, וימא דחמי אפי שכינתא, פני למיל ולרבתא בתראה. הוה הוא דכתיב, (דברים כ"ג) ונדעה נדפה לדעת את יי. וכתיב (ישעיה כ"ב) וכלכו עמי רבים ואמרו: לכו ונעלה אל הר יי וגו'. פי מאיון תצא תורה וגו'. ונאם פנינא למקד פתור, ולמילין מאינון מלי מעלייתא, דאתון טעמיין כל יומא, מאדרא קדישא.

כאן דכתיב, (בראשית ט"ו) ויהאמן בני ישראל לך, או אברהם, או אברהם לקולך ברוך הוא השבחה ונאם שמענא, דקולשא ברין הוא השבחה לאברהם, ולא אתילשא בלאפי. אמר ליה הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. תא הוי, ויתשבתי ויתשוב לו לא כתיב, אלא ויתשבתי, אברהם ודאי חשבה לקולשא ברין הוא. דתנא, פתיב (בראשית ט"ו) ויניצא אותו החוצה, אמר ליה קדשא לפרושי ברוך הוא. שפדו, ויניצא אתו החוצה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, צא מאצטגונות

מה זה נתן מלחמו? פמו שפאנון שפתוב (דניאל כ"ב) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע יצא קמי קדשא ברין הוא, דעלא לא מתברכי אלא בגיניהו דהישראל.

רבי אבה הוה אויל ללוד, פנע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. תא הוי, ויתשבתי ויתשוב לו לא כתיב, אלא ויתשבתי, אברהם ודאי חשבה לקולשא ברין הוא. דתנא, פתיב (בראשית ט"ו) ויניצא אותו החוצה, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, צא מאצטגונות

רבי אבה הוה אויל ללוד, פנע ביה רבי זירא בר רב, אמר ליה הכי אוקימנא, ולא הכי הוי. תא הוי, ויתשבתי ויתשוב לו לא כתיב, אלא ויתשבתי, אברהם ודאי חשבה לקולשא ברין הוא. דתנא, פתיב (בראשית ט"ו) ויניצא אותו החוצה, אמר ליה הקדוש ברוך הוא, צא מאצטגונות

מהו מלחמו. פמה לפרושי ברוך הוא. שפדו, ויניצא אתו החוצה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, צא מאצטגונות

ברוך הוּא, צא מאצטאגננותו שלך, לאו הוּוא אורחא למגידע שמיי, את תמי, ונאנא תמינא, אברם אינו מוליד, אברתם מוליד. מפאן וילקלאה, אשפדלוו בארתא ארתא, פ"יה יתיה ורעף. מאי כ"ה. היא פתרא עשירא קדישא דמלפא, למגידע שמיה, והיא פתרא דדינין מתערין מניה.

וְחֵאנָא, פה יהיה זרעך מפיש. פהיהא שענתא חדי אברתם, לאסתפלא ולמגידע שמיה, ולאתדקלא ביה, משום דאתפשך בכ"ה, ואף על גב דדינין מתערין מניה, תשבה אברתם להווא כתרא, אף על גב דהיא דינא, פאלו היא רחמי. הדיא הווא דכתוב, ומתשבת. מאי ומתשבת. להווא כתרא. צדקה רחמי. אמר רבי יצחק, פ"ה כתרא עשיראה היא, ואתקרי צד"ק, ודינין מתערין מניה, ואברתם אף על גב דדינע דינין מתערין מניה מתיא צדק. הווא תשבה צדקה, ודינין לא מתערין מניה, פנין והווא רחמי.

הו אמר רבי אבא, מאי דכתוב, (בראשית כו) ויהי ברוך את אברתם בכל, פמה דאת אמר רבי אבא, פני כל פשמים ובארין. וכתוב פה תברכו, דבגניניהו דישאל מתברך האי כ"ה על ידא דכהנא, פנין דיתברכו ושרא לתמא, וישתבח ברכתא בכלא ולזמנא דאתי, (פ"א בתיב) פמה דאת אמר רבי אבא, ויתברך ויהיו וגו'.

וְהוּא ביום פלת משה וגו'. (במדבר י) פנא רפי יוסי, ביום שנכנסה פלה לחופה. פמאי אוקמינא ביום פלת משה. אלא מלמד, דעל ידי משה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד תשאה אתעפכת דלא עיילת לדוכפתה, וכתוב כעשו התעפכה שלא נכנסה למקומה, והרי פתוב (שמות ט) ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד

שלך, לא אותה הדין דצעת שמיי, אפה רואה ואני רואה, אברם אינו מוליד, אברתם מוליד. מפאן וילקאה השפדלוו ברוך ארת. פ"יה יתיה ורעף. מה זה כ"ה? היא פתר עשירי ספורו של הפלך לדעת את שמו, והיא הפתר שהדינים מתערורין מניה.

וְכַפְּרָנוּ, פה יהיה זרעך מפיש. באותה שעה שמח אברתם להסתפל ולדעת את שמו ויתברך בו, משום שהתפשר בכ"ה, ואף על גב שמתערורין מניה היינו, חשב אברתם לאותו הפתר, אף על גב שהיא דינא, פאלו היא רחמים. וזה שכתוב ויתשבה, מה זה ויתשבה? את אותו הפתר, צדקה ורחמים. אמר רבי יצחק, כ"ה היא פתר עשירי, ונקראת צדק, ומפיה מתערורין היינו. ואתקרי צד"ק, והווא תשבה צדקה, ודינין מתערורין מניה מתיא צדק. היינו, הווא חשב אותה צדקה שלא מתערורין מניה היינו, בגלל שהיא רחמים.

עור אמר רבי אבא, מה שכתוב (שם כו) והי ברוך את אברתם בכל, כמו שצאמר (דברי הימים א-כט) כי כל פשמים ובארין. וכתוב פה תברכו, שפגיל ישראל מתברכת בפ"ה על ידי הפתח, בשביל שיתברכו ישראל למשה, ותמצא ברכה בכל. ולענין לבא (פ"ח) כמו שצאמר, (תהלים קלד) יברכה ה' מציון וגו'. (שם קלד) ברוך ה' מציון שכן וירושלם.

וְהוּא ביום פלות משה וגו'. שנה רפי יוסי, ביום שנכנסה פלה לחופה. פמה פאנו ביום פלת משה? אלא מלמד שעל ידי משה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד תשאה אתעפכת דלא עיילת לדוכפתה, וכתוב כעשו התעפכה שלא נכנסה למקומה, והרי פתוב (שמות ט) ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד

(שמות ט) וְלֹא יָכוֹל מֹשֶׁה לָבֹא אֶל מוֹעֵד יְהוָה, אָמַר רַבִּי יִצְחָק אֵין מוֹקֵדִים וּמְאֻחָר בְּתוֹרָה.

וְהוּא ביום פלת משה, פלת של משה ודיא. דתנינן אמר רבי שמעון, מאי דכתוב, (תהלים טו) עֲלִיתָ לְמַרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'. אלא בשעה שאמר לו קדשא ברוך הוא, (שמות ג) של נעליך מעל רגליך, אודיענע דהר, אמר מיכאל קמי קדשא ברוך הוא, רפונו של עולם תבעי לסתור אדם. והא כתוב ברכתא אשכתח, כראם ויברך אותם, ולית ברכתא אשכתח, אלא כמאן דאיהו דכר ונוקבא, ואת אמרת לאתפראשא מאתחיה.

אָמַר ליה הווא קנים פריה ורביה, השתא ובינייהו יחות שכינתא דדינא עמיה, הדיא אנהא פנינא דיתנסב בשכינתא, הווא דכתוב עליה למרום שבית שבי. ומאי שבי. שכינתא דאתנסבת עמיה. לקחה מתנות פאדם. פאדם לא כתוב, אלא פאדם הדינע למעלה. וביומא דחיתת שכינתא, הווא יומא דאתנסבתא פמשה נחמא, הדיא הווא דכתוב פלת משה, פלת משה מפיש.

וְכִרְוֹשָׁע דְאַנְפֵי סִידְרָא כְּתִיב, (יהושע ט) שַׁל נַעֲלֶיךָ, דלא אתפרש אלא בזמנין דיעין, דהא לא אתנסבת עמיה שכינתא כל פה, ולא אתחזי ליה, דכתוב ויפלו יהושע אל [על] פניו ארצה. אבל תכא פלת משה והיא מתנות פאדם, משנת פתיב, ופאה חזיקיה דמשה, דמאריה בעי בקריה, על כל שאר פני עולמא.

וְהוּא ביום פלות משה, ודיא פלתו של משה, מהו שכתוב (תהלים טו) שמעונו, מהו שכתוב (תהלים טו) עליה פתח שביט שבי וגו'? אלא בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שמות ג) של נעליך מעל רגליך, הודיענע דהר. אמר מיכאל לפי הקדוש ברוך הוא: רפונו של עולם, הודיענע לסתור אדם? והרי פתוב (בראשית ט) ובר ונקבה פראם ויברך אתם, ואין נמצאת הפרכה אלא פמי שהוא זכר ונקבה, ואנה אמר להפדר מאשתו?

אָמַר לו: הרי קנים משה פריה ורביה, פעת אני רוצה שישא את השכינה, ובשבילי תרד השכינה לדור עמו. וזה שכתוב עליה למרום שבית שבי. ומהו ששבי? שכינה שנשאה לך. לקחה מתנות פאדם. פאדם לא כתוב, אלא שכינה הדינע למעלה. וביום שנשאה למשה היא זרדי, וזה שכתוב פלות משה, פלת משה מפיש.

וְכִרְוֹשָׁע שְׁפִירוּ כְּפִי הַלְבָבִי, כותב (יהושע ט) של נעליך, שלא נפרד אלא בזמנים ידועים, שהרי השכינה לא נשאה לו כל פה ולא נראתה לו, שכתוב (שם) ויפלו יהושע אל [על] פניו ארצה. אבל פאן פלת משה ודיא. משנת פאדם, משנת כותב. אשרי חלקו של משה שרפונו פניו בקרו על כל שאר פני העולם.

וְהוּא ביום פלות משה וגו'. אמר רבי יהודה, ימים שלמעלה שהתחככו להתברך באותם שנים אשר באו לימים. מהו ימים? אמר רבי יהודה, אלא משה נשא אחר ליום. מהו ימים? אמר רבי יהודה, ימים שלמעלה שהתחככו להתברך באותם שנים אשר באו לימים. מהו ימים? אמר רבי יהודה, אלא משה נשא אחר ליום.

דגמתפראש'א, וכל חד אדתמנן ואדתמנן פברכתא
על דרמי דלא עלן לן דלתפשא. תאנא, פלהיה יהי לתפראן
פגין מדבחה דלעילא, ופאפוי תפאה ופאפוי
עובדי, כוכבים ומזלות מתות מתפראן.

ד'א'א'א' רבי שמעון, אלקמקרא לא אלקריב;
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
(בראשית כ"ד) ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

ד'א'א'א' רבי שמעון, אלקמקרא לא אלקריב;
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.

אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.
אלא לאלהים ואלהים ואלהים ואלהים ואלהים.